

charonův prstenec

Roger
MacBride
Allen

ztracená Země

charonův prstenec

ztracená Země

První kontakt lidstva s mimozemskou civilizací.

Jde o setkání s nepřátelskou formou života nebo nešťastnou náhodou.

Neopatrný experiment s urychlovačem částic umístěným na oběžné dráze kolem Pluta probudí nepředstavitelné síly z vesmíru. Aktivuje záhadný prstenec umístěný hluboko pod povrchem Měsíce a Země je náhle přemístěna na neznámé místo ve vesmíru. Neúspěšný experiment zanechá namísto Země pouze černou díru a způsobí masivní destrukci habitatů na Měsíci, izoluje kolonie Marsu a desítky tisíc těžebních asteroidů bloudících vesmírem i se svými osádkami. Budou tyto roztroušené zbytky lidstva natolik samostatné, aby přežily bez domovské planety?

Hledání ztracené Země začíná.

Roger MacBride Allen se narodil roku 1957 v Bridgeportu, státě Connecticut. Napsal několik románů ve stylu space-opera a s Isaakem Asimovem spolupracoval na knize *Caliban* (česky *Kaliban* 1997). Nejúspěšnější se však stala řada románů *The Hunted Earth*. *Ztracená Země* je první z této série.

Roger
MacBride
Allen

9 788085 384376

ztracená Země

*Charlesi Sheffieldovi
příteli, kolegovi a nejrozumněji uvažujícímu muži v tom všem.*

www.af167.cz

Copyright © 1990 by Roger MacBride Allen

Translation copyright © by JUDr. Jan Pavlík

Cover art copyright © by Karel Soukup

poděkování

Rád bych tímto poděkoval řadě lidí, kteří mi neocenitelně pomohli s touto knihou.

Především děkuji Charlesi Sheffieldovi, kterému je tato kniha věnována. Četl *Charonův prstenec* a podrobil ho kritice, ale zdaleka nejen to. On si zaslouží mnohem víc, než jen věnování této knihy, za všechnu svou laskavost ke mně za celá ta léta. Je to dobrý člověk a dobrý přítel. Čtěte jeho knihy.

Debbie Notkinové, mé vydavatelce, která si na mě zasedla a dělala všechny ty nepříjemné věci, které vydavatelé musejí dělat: přinutila mě zůstat věrný své vlastní vizi v této knize, aniž by jí vnutila svou. Postarala se o zaměření i pohyb příběhu této knihy.

Mému otci, Thomasi B. Allenovi, který upozorňoval na vše, co bylo třeba vypustit, a trvale zdokonaloval knihu, kterou držíte v rukou. Čtěte i jeho knihy.

Prakticky všem v Tor Books – Ellie Langové, Patricku Nielsenu Haydenovi, Heather Woodové a Tomu Dohertymu. Udělali víc, než že jen vydali tuto knihu. Oni jsou za ní.

A konečně děkuji ostatním, kdo si tuto knihu přečetli a poctivě mě na vše upozornili – mé matce Scottie Allenové a své přítelkyni Ráchel Russellové.

A nakonec: Tato kniha má podtitul *První kniha Pronásledované Země*, a ano, budou další. Ale tato kniha, a ta následující, a všechny knihy, které jsem kdy napsal nebo kdy napíši, jsou *samostatné*. Nikdy se nestane, že vezmete do ruky moji knihu a nepochopíte, o co v ní jde, dokud si nepřečtete 37 ostatních titulů. To slibuji.

Roger MacBride Allen
Duben, 1990
Washington, DC

*A tak jsem někdy do snídaně uvěřila
třeba v šest nemožností.*

Bílá Královna, v *Alence Za zrcadlem*
Lewise Carrolla

Jansen Alterová

Marsovská geoložka

Sondra Berghoffová

Mladá vědkyně v oblasti gravitoniky
na Výzkumné stanici gravitoniky, Pluto

Wolf Bernhardt

Vědec s noční směnou v Laboratoři
tryskového pohonu (JPL),
později vedoucí Ředitelství
vesmírného průzkumu OSN

Larry O'Shawnessy Chao

Mladší výzkumník
na Výzkumné stanici gravitoniky, Pluto

Chelátový Šumotvůrce Mimořádný

Známý rovněž jako *Frank Barlow*,
radiový technik Nahého purpuru

Lucian Dreyfuss

Technik na Měsíčním orbitálním středisku dopravy

Gerald MacDougal

Manžel Marcie MacDougalové.
Znovuzrozený kanadský exobiolog

Marcia MacDougalová

Manželka Geralda MacDougala.
Planetární inženýrka na První venušské stanici
pro operační výzkum (PSOV).
Jako mladá dívka uprchla
z Hnutí Nahého purpuru v Purpurové Trestní Tycho

Hiram McGillicutty

Člen vědeckého týmu na PSOV trpící zažívacími potížemi

Ohio Modelový Větropytel

Maximální Větropytel neboli vůdce habitatu
Nahého purpuru (NaPurHab)

Dr. Simon Raphael

Starší a zahořklý ředitel
Výzkumné stanice gravitoniky, Pluto

Mercer Sanchezová

Marsovská geoložka

Dianne Steigerová

Pilotka nákladní vlečné lodi *Krysa smečky*.
Později kapitán lodi *Terra Nova*

Tyrone Vespasian

Ředitel Měsíčního orbitálního střediska dopravy

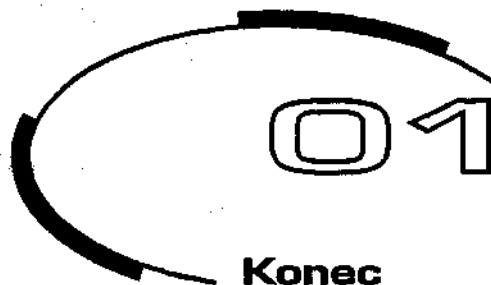
Dr. Jane Weblingová

Vědecká ředitelka, Výzkumná stanice gravitoniky, Pluto

Coyote Westlaková

Osamělý horník na asteroidech, majitelka důlní lodi *Dívka z Vegas*

Milion g a stále narůstá. Larry O'Shawnessy Chao se vítězně zašklebil a opřel se do křesla, aby sledoval představení. Nevypnuli Prstenec, ještě ne. *Tohle* možná přinutí několik lidí změnit názor. *Zrychlení milion deset tisíc gravitačních jednotek. Milion dvacet pět tisíc. Milion třicet tisíc.* Tam nahoře to stále stoupá. Larry se zamračil, natáhl se a přidal trochu energie. Řídil se spíš citem a intuicí než výpočty.

V První řídicí místnosti Výzkumné stanice gravitoniky bylo pusto a mrtvé ticho. Ale celý svět Pluta byl jediné ticho. Larry ignoroval nehybnost, dotírající hlad i zavřené oči. Hlad a spánek si přijdou na své později.

Číslo na okamžik poklesla, pak začala opět stoupat. *Milion padesát tisíc, šedesát, sedmdesát, osmdesát, devadesát.*

Milion sto tisíc gravitačních jednotek. Jedenáct set krát vyšší než přirozená gravitace na Zemi. Larry pohlédl na čísla svítící na řídicím panelu: 1,100.000.

Vzhlédl, jako by viděl skrz strop řídicí místnosti, skrze tlakovou kopuli stanice, přes chladný vesmír až k mohutnému Prstenci, zavěšenému na obloze. Všechno se to dělo tam, kde byl Prstenec, a ne tady v řídicí místnosti. On jen ovládal spínače a knoflíky. To *tam* venku, na Prstenci obíhajícím kolem Plutova měsíce Cháróna, tisíce kilometrů nahoře, se všechno odehrávalo.

Projel jím pocit triumfu. Použil Prstenec a udělal tohle. Jistě, pracoval s objemem o průměru jen několika mikronů a ta věc nebyla stabilní, ale co na tom záleželo? Vytvoření tak silného pole přivede celý tým na správnou stopu. Teď bude i

doktor Raphael muset připustit, že byli na dobré cestě vytvořit virtuální černé díry, utkat červí díry z prostoru a projít jimi.

V blízké budoucnosti udělá životaschopná virtuální černá díra určitě tak mocný dojem, aby vyřešila alespoň polovinu problémů s rozpočtem. Možná natolik, aby to uspokojilo Raphaela. Larry si ale těžko dovedl představit, že by ředitel mohl být jiný než odtahitý, chladný, sotva krotící svůj hněv. Larryho otec byl právě takový. Nebylo možno ho potěšit, žádná snaha nebyla dost veliká, aby si zasloužila jeho uznání.

Ale to všechno by bylo možné – *kdyby* Larry vytvořil virtuální černou díru. I s tímto polem 1,1 milionu g to mohlo trvat ještě hodně dlouho. Velikost pole a stabilita byly stále hlavním problémem. Ještě nestačil odvrátit pohled a čísla na gravimetru zablikala a pak prudce klesla na nulu. Mikroskopické pole se stalo nestabilním a zhroutilo se.

Larry potřásl hlavou a povzdechl si. Tak zmizelo další gravitační pole s nulovou hmotností, v jediném okamžiku se vypařilo. Ale sakra, tohle dosáhlo 1,1 milionů g a vydrželo celých třicet sekund. To byly průlomové hodnoty, zázračné hodnoty, bez ohledu na množství práce, která je ještě čekala.

Škoda, že ostatní členové týmu spali. To je ten problém, když máte inspiraci v jednu hodinu v noci. Žádní svědkové, nikdo, s kým byste mohl oslavovat, nikdo, kdo by se tímto úspěchem inspiroval a přišel s dalším nesmyslným nápadem. Ale koneckonců on sotva někoho z nich znal. I po pěti měsících tady a s tak vznešenými důvody si nedokázal představit, že by kohokoli z nich dokázal vzbudit v tuto hodinu. Je to tu osamělé místo a on stojí teprve u úpatí totemu.

Nevadí. Zítra bude dost času. A možná mu tenhle malý pokus přinese tolik pozornosti, aby se s některými lidmi tady seznámil. Larry vstal, protáhl se a ujistil se, že všechny záznamové přístroje nahrály čísla i celý postup. Prikázal počítačovému systému, aby vytiskl kopii zprávy pro zasedání vědeckého týmu na příští den, a systém vypnul.

Pozorovatel cosi pocítil.

Bylo to krátké, vzdálené, sotva zachvění. Slabé, pouhý okamžik. Ale pocit tu nepochybně byl. Poprvé za nespočetná léta pocítil dotek, na který čekal.

Pozorovatel nevnímal zrakem a ta energie nebyla světelná, ale vnímání Pozorovatele bylo analogické zraku. Byl v modu očekávání a sledování po dlouhou dobu. To cosi, co pocítil, pro něj bylo zářivým zábleskem v temnotě, jako jasný, ale vzdálený maják. Správně si vyložil jeho význam: zdroj byl malým, nesmírně silným energetickým bodem, a to velmi daleko.

Pozorovatele to vzrušilo. Tohle byl signál, na který čekal tak dlouho.

A přitom to nebyl přesně ten signál. Nebyl dost silný a nebyl dobře směřován. Pozorovatel se stáhl a uklidnil se.

Toužil odpovědět, udělat to, k Čemu byl zrozen a postaven, ale stimul signálu nebyl dost silný. Byl pod přísnou kontrolou čehosi, co by se z nedostatku lepšího termínu dalo nazvat instinkty, nebo snad jeho program – a neměl svobodnou vůli vybrat si, zda odpoví nebo ne. On musel odpovědět na přesně správný stimul, na žádný jiný.

Projela jím vlna emocí, jak bojoval proti svým vrozeným omezením.

Ale teď nebyl ten správný čas. Ještě ne.

Alespoň ne čas jednat. Ale určitě přišel čas probudit se a dívat se pozorněji. Snad se čas jednat už přiblížil.

Zaměřil smysly směrem ke zdroji síly a připravil se na pozorování.

Deset minut po skončení pokusu byl Larry venku na chodbě, vyčerpaný a velmi osamělý. Vzrušení z nové myšlenky, napětí z pronásledování, to vše teď, když to opravdu fungovalo, pomalu mizelo. Larry měl vždy po vítězství pocit nespokojenosti.

Možná to bylo proto, že i jeho největší vítězství se dala těžko vysvětlit. Ve světě subatomární fyziky byly výzvy tak nezřetelné, řešení tak nepatrná a složitá, že o nich Larry téměř nebyl schopen diskutovat s kýmkoli mimo jeho obor. Pokud šlo

o to, Larry pracoval na samém pokraji teorie, takže měl problém se služebními hovory i s kolegy-odborníky.

Cena, kterou platíš za genialitu, pomyslel si s tichým ponurým smíchem. Larrymu bylo pětadvacet a začínal se cítit na zázračného chlapce trochu starý. Na svůj věk vypadal mladší a poloviční čínský původ se v jeho tváři projevoval mnohem víc než ta druhá irská polovina. Byl to malý, štíhlý, jemně stavěný mladý muž. Měl bledou kůži, krátké rovné černé vlasy, široké a výrazné mandlové oči. Byl jedním z několika mála lidí na stanici, kdo se rozhodl občas nosit standardní pláště namísto vlastního oděvu. Šedé pláště mu byly příliš velké, takže v nich vypadal mladší a menší, než doopravdy byl. A jeho občasná záliba v havajských šortkách mu rovněž na dospělosti nepřidávala. Larryho nikdy nenapadlo, že díky jeho vzhledu ho ostatní podceňovali.

Opatrně vstoupil stěvivcem na nylonový koberec a vykročil. Gravitace na Plutu o velikosti jen čtyř procent pozemské byla ošemetná věc, když byl člověk unavený. Výzkumná stanice gravitoniky by byla ideálním místem na zavedení umělé přitažlivosti, kdyby taková pohádková technologie byla vůbec možná.

Bylo to málo pravděpodobné – jenže tisk se upnul na denní použití umělé přitažlivosti jako jeden z důvodů, proč se stanice vůbec financovala. Byla tu celá řada „uměleckých koncepcí“, jako například výzkumná stanice vznášející se na povrchu Jupitera díky antigravitaci, nebo vesmírné habitaty s plnou gravitací, které se nemusely otáčet. To byly ale přinejlepším vzdálené sny, přinejhorším přesvědčivá ukázka nesmyslů, které znemožnily každého, když se prokázalo, že se nedají realizovat.

Vědci se stále ještě nenaučili generovat stabilní gravitační pole s bodovým zdrojem. Jak mohli doufat, že by se jim mohlo v atmosféře Jupitera vznášet chráněné pole o jednom g?

Ať byla ta myšlenka jakkoli nesmyslná, Larry by právě teď umělé gravitační pole o jednom g pod nohama vřele přivítal. Měl už stěvivců s nylonem plné zuby. Čtyřprocentní gravitace –

to byl trest, kombinace těch nejhorších vlastností nulového g a plné gravitace bez jakýchkoli předností. S nulovým g jste nemohli spadnout, zatímco ve slušném poli přitažlivosti jste měli nohy pod sebou. Tady neplatilo ani jedno.

Larry pocítil, jak jím projela vlna vyčerpání. Náhle si jasně uvědomil, že je půl čtvrté ráno a že je miliardy kilometrů daleko od Země. Odraz ulice jeho domovského města ve Scrantonu v Pensylvánii se mu nepozván vynořil v mysli. Přepadla ho mdlá deprese.

Cítil se šťastný, když byl hluboce ponořen do řešení problému. Vyřešit jej znamenalo, že hra skončila. Bylo to jako s matematickými úkoly ještě ve škole. Od základní přes střední školu až na univerzitu a pak nadstavba – po celou tu dobu byla matematika jeho láskou. Algebra, trigonometrie, výpočty a ještě víc. Larry to vše hravě zvládl. Když poprvé předvedl důkaz nebo vypočítal funkci, byla to zábava, výzva. Údiv se změnil v pochopení a pocit vítězství. Ale pak – pak mu problémy připadaly mrtvé, statické, neměnné. *Věděl*, jak to funguje. Od toho okamžiku mu připadala práce na celém *druhu* těchto problémů jako pouhý odvar, stálé opakování. Bylo to, jako by byl přinucen číst tu samou detektivku pořád dokola, když už přitom znal konec.

Zatímco se ostatní spolužáci prokousávali jedním problémem za druhým a procvičovali si své schopnosti, on se jen nudil, skákal rekordní rychlostí přes druhý problém, pak třetí, stý, a ostatní děti zaostávaly.

Jen když je profesor občas vyzval, aby přešli na další druh problémů, pocítil i Larry nový, krátký okamžik vzrušení.

Postgraduál a obor vysokoenergetické fyziky mu poskytl novou svobodu, místo, kde všechny problémy byly nové, nejen pro něho, ale pro všechny. Nebylo tu už trochu posměšné povědomí, že odpovědi se daly najít na konci knihy. Avšak přesto jakmile vyřešil okamžitý problém, dostavila se deprese.

Larry nebyl introvert a dokonce zahlédnout takový rys v jeho povaze by bylo u něj vzácností. Ale než se všichni dostali na Pluto, snažili se psychiatři ze všech sil, aby si každý více

uvědomil, jak myšlení pracuje. Řečeno méně formálně, ujistili se beze zbytku, že se na Plutu nezblázníte. Na Plutu se pozorně sledovalo duševní zdraví, tak jako člověk ve skafandru pečlivě sleduje zásobu vzduchu.

Maličký otvor ve skafandru mohl být osudný a stejně tak tomu bylo u lidské mysli na Plutu. Stačila nepatrná slabůstka, mikroskopické narušení bariéry mezi vámi a chladem a tmou, aby psychicky silní muži a ženy sledovali, jak jejich duševní zdraví mizí a vypařuje se do zmrazené pustiny.

Duševní zdraví bylo na Plutu vzácné, snadno se opotřebovalo, pečlivě se měřilo. Tíživý pocit izolace, uvěznění na tomto vzdáleném místě, zamčený spolu s dalšími sto dvaceti potenciálními šílenci bez možnosti útěku – to dalo zdravému rozumu zabrat.

Nejen sama pochmurná planeta, ale vědomí, že není cesty domů po celé měsíce nebo roky, vyvolávalo u mnoha tíživé noční můry.

Jistě, každých šest měsíců přilétala z domova zásobovací loď. Ale když odletěla, byli tu obyvatelé stanice uvěznění na dalšího půl roku. Na Plutu byla jedna, slovy jedna loď schopná dosáhnout Vnitřního systému. *Nenya* mohla v případě potřeby dopravit celou posádku stanice domů, ale byla by to dlouhá cesta plná útrap, trvající mnoho měsíců. Anebo mohla vyrazit k Zemi a doletět k ní během šestnácti dnů – ale maximálně s pěti lidmi na palubě, což znamenalo, že všichni ostatní by byli během její nepřítomnosti zcela odříznuti. *Nenya* byla zatím jištění, které nikdo nepoužil.

Mohla rovněž fungovat jako pomocná řídicí stanice Prstence. Ale bez kotvy Plutovy hmotnosti pro potřebnou kalibraci nedokázala řídicí kabina *Nenyi* provádět tak přesná měření jako na stanici. Skutečná hodnota *Nenyi* byla psychologická. Představovala cestu domů, vědomí, že je možno vrátit se na Zemi.

Výzkumná stanice gravitoniky byla jediným místem, kde mohl člověk žít v okruhu miliard kilometrů ve všech směrech,

a každým okamžikem bdělého stavu si to všichni na stanici uvědomovali.

V tichu Plutovy noci si Larry dokázal představit, že sama planeta nelibě nesla lidskou přítomnost. Život, světlo, teplo ani činnost v této zemi neživého chladu nebyly vítány. Larry se zachvěl již při pouhém pomyslení na mrazivou pustinu mimo stanici.

Aniž by se k tomu vědomě rozhodl, zjistil, že kráčí k pozorovací kopuli. Potřeboval se podívat ven, pohlédnout na oblohu.

Temnota, prázdnota, chlad, obklopující stanici bez oken, byl pro všechny tíživou můrou. Tvůrce stanice tohle všechno věděl, a proto se ujistil, že stanice bude jasně osvětlena a natřená veselými barvami. Ale tvůrci stanice také věděli, že pro personál je důležitá možnost vyhlédnout ven na pustou krajinu, na prázdnu oblohu. A co bylo ještě důležitější, museli mít možnost pohlédnout na vzdálené Slunce, potřebovali použít malého teleskopu v pozorovací kopuli, aby zahlédli Zemi. Museli sami sobě dokázat, že světlo a život i ten teplý, věčně zaměstnaný, živoucí domovský svět je stále na svém místě.

A tak je to se vším nezvyklým, pomyslel si Lany. Všechny ty halasně, rozčilené nátlakové skupiny, které ani přesně nevěděly, k čemu tu jsou, ale byly si jisty, proti čemu stojí. Zabíraly hodně jeho vzpomínek z Massachusettského technologického institutu a děsily ho. A vyděsily ho ještě víc, když se objevily i doma, v Pensylvánii. Ale tehdy koneckonců vyděsily hodně lidí. A v očekávání napůl fiktivního Krachu vědomostí se radikální skupiny hodně šířily.

Larry se ztmavým přístupovým tunelem dostal až do budovy kopule. Cesta byla dlouhá a musel hledat po hmatu. Tunel do kopule byl záměrně ponechán v temnotě, aby měl každý čas během cesty přizpůsobit se temnotě, která vládla na povrchu Pluta.

Konečně vstoupil do obrovské kopulovité místnosti. Bylo to rozlehlé místo, tak rozlehlé, aby se sem při důležitých schůzích vešel celý personál stanice.

V klidu a tichosti se před ním rozkládala šedavá krajina Pluta, sotva viditelná ve slabém světle hvězd.

Prakticky celá krajina, jak ji viděl, by na Zemi mohla být kapalná nebo plynná. Povrch Pluta se skládal ze zmrazených plynů – metanu, dusíku a stop několika dalších lehkých prvků. Všechno tu bylo nízké a zaoblené, barvy se ztrácely. Na západě si z nitra prorazila cestu řada sesouvajících se žlutavých kopců z ledového čpavku.

Na jiných místech Pluta pokrývaly povrch jemné, jasné skvrny zmrazeného metanu. Za sto let, až se dostane Pluto do perihelia, bude Slunce natolik blízko, aby část metanu roztála a proměnila se znovu na plyn.

Ale zde, na této pláni, se metanový sníh rozpouštěl v odpadovém teple stanice, takže bylo vidět pochmurnou šedohnědou krajinu pod ním. Tady tvořil neuspořádaný povrch Pluta led z obyčejné vody, uhlíkové sloučeniny, žíly zledovatělého čpavku nebo i pouhé skály, stejně jako tomu bylo v nitru planety. Nikdo dosud nepřišel s teorií, která by dokázala uspokojivě vysvětlit, proč byl Pluto právě takový, nebo by objasnila přítomnost Plutova měsíce Cháróna.

Larry zíral na zledovatělou krajinu a pocítil závan chladu. Ochrana průhledné kopule nebyla dokonalá. Když vydechoval, tvořily se na vnitřku kopule ledové krystalky.

Ne všechno v okolní krajině bylo přirozeného původu. Nedaleko obzoru ležely vystaveny hvězdám na očích úlomky zbytků prvního a druhého pokusu o přistání stanice. Larry věděl, že je tam i maličký hřbitůvek, i když byl pečlivě skryt mimo dohled ze stanice.

Psychologové designu stanice vehementně protestovali proti další stavbě na dohled předchozích dvou katastrofických pokusů, ale vlastně nikdo neměl na výběr. Obě předchozí stanice se zřítily a rozbily jako do ruda rozžhavený mramor hozený do vody. A přitom vyčištění a odstranění trosek by bylo příliš drahé a nebezpečné – a snad by ani nebylo možné.

Údolíčko bylo jediným geologicky stabilním místem na přímý dohled od Prstence. Zvedal se tu pás skal, který na rozdíl

od vodního ledu a metanu dokázal udržet tíhu stanice, aniž by hrozilo tání. I s tou nejlepší izolací a laserově radioaktivním chlazením byla teplota vnějšího pláště stanice sto stupňů Kelvina. Byl to chlad dost silný na to, aby v několika sekundách zahubil člověka a zmrazil mu krev v žilách – ale ve srovnání s okolním povrchem to znamenalo žhavý plamen, žár tak vysoký, že samotné kopce by se rozvařily.

A toto bylo jediné místo, kde byla spodní vrstva skály natolik blízko povrchu, aby posloužila jako strukturální opora. Kdekoli jinde by žár ze stanice roztavil podloží přímo pod stanicí.

Pokud by tato stanice vydržela dost dlouho, než by se propadla, pomyslel si Larry při pohledu na chmurné trosky na obzoru. Ty první dvě nevydržely.

Ale stanice tu byla již patnáct let a zatím platilo, že do třetice všeho dobrého.

Zatím.

Larry odtrhl pohled od trosek rozesetých po krajině a zadíval se směrem k teleskopu. Byl to třicetcentimetrový reflektor s naváděcím systémem, který jej trvale zaměřoval na drobnou mramorovou skvrnu Země, kdykoli se planeta vynořila nad zdejší obzor. Každý si mohl vyvolat obraz na kterémkoli videomonitoru na stanici, ale téměř každý měl potřebu občas sem přijít, sklonit se k přístroji a *vidět* domovský svět vlastníma očima.

Bylo na tom cosi uklidňujícího, vidět Zemi přímo, bez jakéhokoli elektronického zvětšení, bez prohlížení pásků nebo simulací, a osobně se ujistit, že Země i vše, co představovala, bylo opravdu tady, že to nebyl jen bláznivý sen, aby se to na Plutu dalo vydržet.

Larry se sklonil a podíval se. Teleskop byl zrovna nastaven na malé zvětšení. Byla tady, drobná modravá tečka, s příliš malou jasnou skvrnkou Měsíce, než aby byl vidět jako disk. Ale po chvíli Larry od teleskopu odstoupil. Dnes v noci hledal na nebi cosi jiného. Potřeboval vidět Prstenec. Mocný Chárónův prstenec.

Pluto se nepohybuje po okraji Sluneční soustavy sám. Zmrazená oběžnice Chárón dělá bohu Podsvětí společnost. Chárón, s průměrným poloměrem asi tisíc dvě stě padesát kilometrů, je v porovnání s planetou, kolem níž obíhá, větší než kterákoli jiná oběžnice. Jeho oběžná dráha kolem Pluta je mimořádně těsná, devátou planetu oběhne za šest celých čtyři desetiny dne.

Rotace oběžnice i planety jsou pevně spojeny tak, že jako Měsíc ukazuje Zemi vždy stejnou tvář, stejně tak ukazuje i Chárón stejnou tvář Plutu. Rozdíl je v tom, že i Plutova rotace byla ovlivněna a byla synchronizována tak, aby odpovídala oběžné dráze měsíce. Pozorovateli na Chárónu by se zdálo, že se Pluto neotáčí, ale ukazuje jednu neměnnou polokouli.

Proto nade všemi místy na povrchu, kde je Chárón vůbec viditelný, visí oběžnice bez hnutí na Plutově nebi. Satelit je planetě tak blízko, že z více než poloviny povrchu planety jen sedí nad obzorem.

Na ničem z toho Larrymu nezáleželo. Ani si nevšiml pochmurného Chárónova stínu, zakrývajícího hvězdy. Měl oči jen pro jeden předmět na obloze.

Chárón obklopoval prstenec a jeho zapnutá světla zářila na temné obloze jako diadém klenotů nad Plutovým měsícem. S šestnácti sty kilometry v průměru vytvářel největší objekt postavený člověkem pás kolem malého světa Cháróna.

Larry ho se opět zmocňoval údiv. Byl to podivuhodný výtvar stavitelství, bez ohledu na to, kolik stál. Byl to důvod, proč bylo věnováno tolik času a peněz a proč bylo obětováno tolik životů při přistávání Výzkumné stanice gravitoniky na Plutu a jejím uvádění do chodu. Ve srovnání s náklady na výstavbu Prstence stálo umístění stanice na Plutu pouhé kapesné. Orbitální stanice by byla levnější, ale potřeba přesného měření je přinutila ovládat Prstenec z povrchu planety, ze stabilizovaného referenčního bodu.

Prstenec byl umístěn tváří k Plutu a okolo pochmurné šedi Cháróna předváděl všem dokonalý kruh tvořící jasný zlatý pás okolo temného a nezajímavého světa, tak malého a lehkého, že

se nikdy neutvořil v úplnou kouli. Namísto toho vzájemná přitažlivost s Plutem deformovala jeho podobu do vejčitého tvaru s jedním delším koncem mířícím k Plutu.

Prstenec byl největší urychlovač částic, jaký byl kdy postaven – ale zřejmě největší, jaký kdy postaven *bude*. Protože měl zkoumat nejmenší a nejjemnější průsečíky hmoty a energie, byl tak veliký, že musel být postaven právě *zde*, na hranicích Sluneční soustavy. Byl umístěn okolo Cháróna nejen proto, aby se vyhnul rušivému vlivu slunečního záření a silných propojených gravitačních polí Vnitřní soustavy, ale rovněž aby nepůsobil na vnitřní světy; neboť byl schopen shromáždit obrovské množství energie.

A jak Larry dnes v noci znovu prokázal, dokázal generovat a ovládat sílu gravitace.

Žádný jiný stroj, který kdy byl postaven, to nedokázal. Schopnost manipulovat gravitací by měla být dostatečným důvodem, aby chod stanice pokračoval. Mohl se zde provádět základní výzkum, který by byl kdekoli jinde nemožný.

Ale zkuste přesvědčit ty lidi, co v Astrofyzikální nadaci OSN rozhodují o financování. Byli příliš zaměřeni na pohádkový dar brzkého ovládnutí gravitace.

Larry z toho vinil doktora Simona Raphaela. Když byl v době, kdy Larry byl na základní škole, jmenován ředitelem, učinil Raphael několik ukvapených slibů. Většina z těch uměleckých představ vycházela z Raphaelových předpovědí, co všechno bude možné, jakmile výzkumný tým na Plutu rozluští tajemství gravitace. Raphael se prakticky zaručil za funkční systém umělé gravitace – a teď on i správa pro financování začínali chápat, že k tomu nedojde.

Až dodnes nedokázal Chárónův prstenec udržet gravitační pole silnější než jedno g, a i to mělo jen deset metrů v průměru. A co bylo ještě horší, pole se hroutila během milisekund.

Jestliže je třeba hardwaru o průměru tisíc šest set kilometrů, ptali se v Astrofyzikální nadaci OSN, pro generování nepatrného, nestabilního zdroje gravitace o několika metrech v průměru, a i kdyby ten generátor byl tak jemný, že by musel

být tak daleko od Slunce, jako je Pluto, aby vůbec fungoval, jaký může mít umělá gravitace užitek? Jakému možnému účelu by gravitační vlny sloužily, když musejí přicházet až z Pluta?

A Raphael chtěl domů. Všichni to věděli. Larry Chao se velmi bál, že dobrý doktor si vymyslel ten nejlepší způsob, jak to udělat, totiž všechno to tu vypnout.

Jeden milion sto tisíc g, a vydrželo po třicet sekund. Larry se ostře zahleděl na Prstenec nad hlavou a projel jím záchvěv hrdosti. Zkroutil té příšeře ocas a dostal z ní tolik síly. Určitě nemohl existovat silnější argument, aby se pokračovalo.

Výzkumná stanice gravitoniky nebývala po ránu v nejlepšímu stavu. Snad to byl jakýsi pozůstatek z dávno ztracených dní, kdy byli astronomové připoutáni k Zemi a museli pracovat v noci.

Ať už byl důvod jakýkoli, rána na stanici nevypadala pěkně. Možná právě proto plánoval Raphael schůzky vědeckého týmu na 9.00. Třeba ho těšil pohled na takových dvacet členů týmu, jak mumlají a ospale mhouří oči. Stovka lidí z administrativy, údržby a technického personálu byla bezpochyby ráda, že je může postrádat.

Doktor Simon Raphael ztěžka povzdechl, otevřel dveře do konferenční místnosti a sedl si do čela stolu k poslední schůzce týmu. Mechanicky odpovídal na sbor pozdravů vědců, aniž by je doopravdy slyšel. Rozložil před sebou papíry a na jeho tváři se zračila úleva i lítost.

Zvláštní, myslet už v kategorii *poslední*. *Poslední* schůzka, připravit *poslední* harmonogram experimentů, a pak ještě *poslední* souhrnnou vědeckou zprávu. Pak přijde čas zabalit a všechno zaznamenat, vypnout proud a zavřít to tu. Čas vrátit se domů. Brzy bude hotovo a konečně po všem.

Sevřel ruce v pěst, pak se je přinutil uvolnit a otevřít. Pomalu a opatrně je položil otevřenými dlaněmi na stůl. Hlasy kolem stolu utichly, jak ostatní čekali, až začne, ale on je ignoroval. Několik odvážlivců se vrátilo k rozhovoru a místnost se opět naplnila tichými hlasy. Raphael se snažil

pohledem propálit zprávu na stole před sebou, kus papíru plný slov, na nichž mu nezáleželo.

Hluboko v něm uvnitř bylo cosi temného a rozzlobeného, chmurná věc tížící ho na duši. Něco, co vyrostlo zcela nepozorováno, jak léta ubíhala.

Byla to nenávist a on to dobře věděl. Nenávist a hněv vůči všemu. Protože stanice mohla být klidně i vězením, s tím zbytečným honem za ovládnutím gravitace, s promrháním takového kusu jeho života těmi neplodnými snahami, s jeho vlastním selháním. Nenávist ke správě pro financování, která ho nutila vzdát se, hněv vůči lidem tady okolo stolu, kteří byli tak pošetilí, že mu věřili. Nenávist k té zatracené zmrzlé planetě a k prokletému Prstenci, který z něj vysál život a zničil mu kariéru.

A nenávist ke Krachu vědomostí. Jako by se dalo nenávidět něco, k čemu snad ani nemuselo dojít. Tak to byl snad vrchol ironie: nikdo si nebyl úplně jistý, zda ke Krachu vědomostí vůbec došlo. Někteří argumentovali, že jen nejistota o tom, zda ke Krachu došlo či nikoli, dokazovala, že se tak opravdu stalo.

Stručně řečeno teorie V-krachu byla, že Země dosáhla bodu, kdy další vzdělávání, kvalitnější, ale nákladnější technologie, více kvalitnějších informací a rychlejší komunikace měly *negativní* hodnotu.

Pokud by ke Krachu vědomostí nedošlo, pokračovala teorie, byl by stav světové informační ekonomiky natolik uspořádaný, aby mohl potvrdit, že se tak nestalo. Že namísto toho vládl chaos a nejistota, to dokazovalo, že potřebné informace nebyly náležitě zpracovávány. Což dokazuje, že Krach byl skutečný.

Nastal ekonomický kolaps, alespoň to bylo jisté. Teď, když ekonomika byla v troskách, dokázali vzdělání ekonomové přesně ukázat na grafech nebo v tabulkách či statistikách, proč k tomu došlo. Všichni jej mohli předvídat, teď, když se to stalo, a existovalo stejně tolik teorií jako předpovědí. Krach vědomostí byl zkrátka nejpobláznivějším ze všech témat.

Ale ať už všichni měli pravdu nebo ne, teorie Krachu vědomostí byla stejně dobrá jako jakákoli jiná teorie vysvětlující, co se stalo s pozemskou ekonomikou. Jistě musel existovat nějaký důvod globálního pádu. Stejně tak jistě tu bylo obrovské množství vědomostí přicházejících z řady zdrojů, směřujících k řadě lidí, již po dlouhou dobu.

Kulturní radikálové – Nazí purpuroví, Konečný klan, ti všichni měli být přímým důsledkem téže infoneurózy, která nakonec vyvolala Krach. Existovaly celé komunity, které odmítaly přeinformizovaný životní styl Země a hledaly něco jiného – cokoli jiného – pokud to bylo odlišné. Raphael s radikály nesouhlasil, ale dovedl si snadno představit, že je sociální neuróza tlačila přes okraj.

Ústavy choromyslných na Zemi byly plné infoneurotiků, lidí, které nezbytné vědomosti prostě přehltily. Informační psychóza byla oficiálně uznávanou – a vysoce převažující – duševní chorobou. Život v moderním světě zkrátka vyžadoval více znalostí, než někteří lidé dokázali vstřebat. Prastaré mechanismy odmítání, stáhnutí se do sebe, fobické reakce a regrese se projevíly jako odpověď pro zvládnutí těchto zbrusu nových duševních krizí.

Dobrá, dalo se tedy předpokládat, že příliš mnoho dat mohlo skutečně způsobit u člověka nervové zhroucení. Mohlo se totéž stát celé planetě?

Čas potřebný pro výuku, potřebnou k výkonu běžné technické práce, ukusoval z doby na vlastní výkon zaměstnání. Bývaly případy, až příliš mnoho případů, že dělníci odešli přímo z výukového programu do důchodu, aniž by mezi nimi strávili jediný den skutečné produktivní práce. To byly extrémní případy, ale u mnoha profesí byla doba počátečního zaškolování neúměrně delší než doba produktivní práce – a potřeba periodického přeškolení celou věc jen zhoršovala.

Nejen doba, ale náklady na celé takové školení byly neuvěřitelné. Ať bylo jakkoli subvencované či znovu dotované, bez ohledu na veškerá poskytnutá stipendia nebo granty byla

výuka drahá a vysávala značný podíl hrubého planetárního produktu.

Pozemská ekonomika, nafouklá informacemi, dusící se v požadavcích mlýnu světové byrokracie, nezbytné pro sledování informací a jejich využití, skrčená bezpečnostními datovými sítěmi, které držely vědomostí ve správných rukách, ztracená v nekonečném labyrintu skladování a přístupu k datům potřebným pro chod toho všeho, se zkrátka zastavila. Svět byl tak zaměstnán učením, jak správně pracovat, že nikdy šanci k vlastní práci nedostal. Planeta ztrácela tolik času shromažďováním životně důležitých dat, že nedostala možnost těch dat využít. Ekonomika Země se svíjela v agónii. Jak planeta jako celek, tak i přímo Astrofyzikální nadace OSN si stěžila mohla dovolit to nejnezbytnější. Určitě by si nemohla dovolit nic luxusního – zvláště cokoli, co by přitížilo břemenu vědomostí. Jako byl i Chárónův prstenec.

S tlukoucím srdcem se Raphaelovi na okamžik zamžilo před očima a pohlédl na papír zmačkaný v dlani, aniž by jej skutečně viděl. Zloba. Nenávist. Ke Krachu, ke Správě, k Prstenci, k vědcům.

A samozřejmě k sobě samému. Nenáviděl sebe sama.

Byl tu uvězněn po celá ta léta, jen s vzácnými a co nejkratšími výlety domů. Trčel celý čas na téhle prokleté kouli z ledu s tím zatraceným Prstencem, který na něj zírá dolů s oběžnicí Cháróna uvnitř, tvořící černou nevidící zřítelnici slepého oka, jenž ho přišpendlila svým pohledem bez mrknutí jako věčná připomínka jeho selhání. Projekt, stanice ani Prstenec nedokázaly rozlousknout problém, na kterém si vystavěl reputaci. Praktické řízení gravitace zkrátka nebylo možné. Tím si byl jist. Koneckonců za tu informaci hodně zaplatil. Zaplatil za ni celoživotní práci.

Přinutil se ke klidu a zahleděl se na lidi okolo stolu. Věděl, že by na ně měl myslet jako na *svoje* lidi. Dlouhou dobu se o to i snažil. Ale *oni* byli ti, které on, Raphael, zklamal. *Oni* byli příčinou jeho pocitu viny a on je za to nenáviděl. Protože ve

svém honu za umělou gravitací stáhl jejich životy současně se svým.

Oni byli těmi, komu jeho selhání nejvíce ublíží. Poslední dopravní loď přiletěla a okamžitě odletěla zpět domů před několika měsíci, přivezla poslední nováčky a několik šťastlivců vzala domů. Raphael si máloco pamatoval tak dobře jako tváře těch, kdo zůstávali, jak se dívali na loď odlétající k domovu, která je zanechala tady na Plutu až do příletu další lodi. V duchu viděl jejich kradmé pohledy nahoru k *Nenyi*, parkující na orbitě.

Ted' půjdou všichni domů.

Půjdou domů poznamenání neúspěchem, po celé čtyři měsíce, kdy budou mít těžko na práci něco jiného než trápení.

Projela jím další vlna hněvu a vyžádal si pozornost. „Dámy a pánové, kdybychom laskavě mohli začít,“ pronesl. V jeho vážném hlase bylo cosi, co vyžadovalo pozornost nad rámec běžných povinností, jako by žádal o pozornost mnohem déle, než je vhodné. Lidé okolo stolu se zarazili a tichá konverzace utichla.

Sondra Berghoffová se opřela do křesla a sledovala Raphaela při práci. Pozorovat jej bylo pro ni něco jako koníček. Věděla, co přijde, nebo alespoň to mohla docela dobře odhadnout. Bavilo ji sledovat, jak to Raphael zvládne, jak si bude s nimi všemi hrát. Ten člověk byl opravdový mistr citového vydírání a dokonalý manipulátor – o tom nemohlo být pochyb.

„Navrhuji, abychom dnes přeskočili běžné zasedací procedury, pokud nemáte námítky,“ začal Raphael a odmlčel se na dobu snad až příliš krátkou, než aby měl kdokoli možnost něco namítat. „Mám pro vás dost důležité prohlášení, o kterém si myslím, že má přednost před vším ostatním. Jak mi bylo řečeno v lasergramu dnes ráno ze Země, mám zahájit uzavírání této stanice.“

Chvíli vládlo ohromené ticho, pak se ozvala změt' protestujících hlasů. Sondra si povzdechla. Očekávala to, ale netěšilo ji to. Doktor Raphael se opět ujal slova, opět o pečlivě

vypočítaný okamžik dřív, než měl kdokoli čas sebrat se a promluvit. „Kdybych *mohl* pokračovat,“ zvýšil varovně hlas. „Jak všichni víte, o ukončení provozu se vážně uvažovalo už delší dobu a já jsem se ze všech sil snažil tomu zabránit. Ale ekonomické problémy doma – a mohl bych dodat i nepokoje způsobené různými politickými hnutími v systému Země a Měsíce – jsou prostě pro nás příliš, než abychom je mohli zvládnout. Správa pro financování má pocit, že obrovské náklady na provoz této stanice nejsou vyváženy množstvím nebo kvalitou vaší práce – *naší* práce,“ velkoryse se opravil s bolestným výrazem ve tváři. Sondra ho dokázala snadno přechíst. *Jako váš vůdce se musím samozřejmě dobrovolně ztotožnit s vaší prací, i když zdaleka není adekvátní. To jsou břemena vůdcovství.* Všichni v místnosti *tento* podtext pochopili. „Lidé doma toho prostě čekali příliš. Dávaly se nereálné sliby.“ Dva nebo tři lidé se v křeslech neklidně zavrtěli a více než jednu tvář zkřivil hněvivý úšklebek.

Sondra se musela bránit pokušení, aby se naklonila přes stůl a jednu mu vrazila. *A kdo ty sliby dával, Sluneční záře?* pomyslela si.

Raphael prozkoumal tváře okolo stolu a pokračoval. „Samozřejmě je to ze strany správy nespravedlivé a krátkozraké. Udělali jsme velké věci, a až budou psát historii vědy tohoto století, bude v ní mít Prstenec přední místo.“ *Dobrá trefa,* řekla si Sondra. *Můžeš obviňovat správu, obviňovat vědce, ale nikdy ne sebe, Rafo,* pomyslela si.

Raphael si zjevně přál, aby zůstávali vyvedení z míry a aby se vyhnul následné debatě bez nutnosti otevírat diskusi, přičemž pečlivě předstíral, že se o to snaží. „Můžeme být všichni hrdí na to, co jsme zde udělali.“ Sondra si všimla, že Raphael už mluví o stanici v minulém čase. Už to skončilo. „Někteří snili o ovládnutí gravitace a věřili, že ji podřídí naší vůli, jako jsme dokázali využít elektřinu, jaderné štěpení a fúzi. Ale nemělo tomu tak být.“

Ne, tys nechtěl prodat ten sen, vůbec ne. Sondru už ta hra unavovala. Manipulovat s lidmi bylo pro něj už skoro

automatické, jako reflex. Ale přece všechno musel Raphael vědět, co *dělá*. Musel vědět, že s těmi siláckými řečmi nebojuje čestně.

Sondra se rozhlédla po místnosti. Muži a ženy natolik chytří, že dokázali řídit urychlovač o velikosti planetky, si rovněž museli alespoň částečně uvědomovat, že se s nimi manipuluje, i když tomu nechávali volný průběh. Raphael si uvědomil, že oni *vědí*, a určitě většině členů týmu došlo, že Raphael ví, že vědí, a tak dále po spirále.

Ale tahle vědomost zřejmě Raphaelovi nevadila. A proč by měla? Vědci v týmu se vždy ohnuli. Vždy Raphaelovi dovolili, aby s nimi manipuloval. Doktor Simon Raphael takhle řídil stanici od prvního dne a vždycky to fungovalo. Nepohybně tomu bylo stejně i na jiných operacích, které kdy řídil. Raphael měl celá desetiletí praxe v ovládání a manipulaci.

Ale otázky zůstávaly: proč se tito lidé podřizovali? Třeba někteří kalkulovali s tím, že spolupráce je snadnější než bránit se skrytým obviněním. Jiní díky tvrdé lekci zjistili, že mlčet je jednodušší než něco namítat proti nerozumným požadavkům proneseným ublíženým tónem anebo protestovat proti nemožným příkazům, podávaným jako hlas trpícího rozumu.

Pravděpodobně většina z nich odpovídala provinilou reakcí malého chlapce, kterého rodiče obvinili z blíže neurčených hříchů. V lidské povaze je cosi, co si *přeje*, aby autorita byla spravedlivá. Je jednodušší objevit netušené chyby v sobě samém, než se smířovat se skutečnými vadami u lidí, s nimiž můžete počítat, u lidí, kterým musíte důvěřovat. Kolik dětí nalezne způsob, jak se obviňovat z rozvodu svých rodičů? Ale velmi málo rodičů se vědomě snaží využít této viny jako způsobu ovládání lidí – jako to dělal Raphael.

„Musíme se smířit se skutečností, že jsme se dostali do slepé uličky. A proto,“ pokračoval Raphael, „přišel čas ustoupit tak důstojně, jak jen to jde, a přejít k něčemu jinému.“

Avšak tu zazněl nový hlas: „Ach, pane, možná, že ne. Myslím, že jsem objevil přístup.“ Sondra se překvapeně

rozhlédla, až na konci stolu zahlédla mluvčího. Ten nový chlapec, Larry Chao.

Všechny hlavy se otočily, aby zjistily, kdo se to odvážil promluvit. Doktoru Raphaelovi málem vypadly oči z hlavy a tvář mu zbělela hněvem.

„Tedy, vlastně, já jsem nic nevyřešil, ale poslední noc jsem provedl experiment – no a možná.“ Chudák kluk na sobě ucítil pohledy ostatních. Zjevně mu docházelo nadšení, protože byl v hrozných rozpacích. „Jen mě napadlo, že by moje výsledky mohly být natolik dobré, aby udělaly na správu dojem a my bychom mohli pokračovat.“ Larryho hlas se vytrácel, až úplně ztichl. Bezmocně zíral na Raphaela.

„Chao, nemýlím se?“ otázal se Raphael rozzlobeným tónem učitele, kterého přerušil zlobivý kluk. „Nejsem si vědom, že by na minulou noc byl plánován nějaký experiment.“

„Nebyl. Nebyl *naplánován*, pane,“ odvážil se Larry. „Byl to jen nápad, který jsem dostal uprostřed noci. Vyzkoušel jsem ho a fungoval.“

„A jste jisté obeznámen, pane Chao, s řádem o neoprávněném použití zařízení stanice? Ne? Myslel jsem si to. Dodáte mi úplný seznam zařízení i materiálů, s nímž jste pracoval, a přesnou dobu, po kterou jste je používal. Náklady vašeho experimentu budou vyčísleny podle standardních zásad a celková částka bude odečtena z vašeho příštího vkladu mzdy. Pokud budou náklady vyšší než vaše mzda – a nepřekvapilo by mě, kdyby tomu tak bylo – budou provedena potřebná opatření k zadržení vašeho platu tak dlouho, jak to bude zapotřebí.“

Larryho tvář zrudla a bezmocně sebou trhl. „Ale pane, ty výsledky! Měly by stačit, aby je přesvědčily.“

„Vážně pochybuji, že když se správa pro financování rozhodne tuto stanici zavřít z ekonomických důvodů, nechá se přesvědčit, aby změnila názor jen proto, že nějaký mladší výzkumník uznal za vhodné mrhat penězi ještě více. To by od vás už mohlo stačit, *pane* Chao.“

Všiml sis toho subtilního důrazu, Larry? říkala si Sondra. Stále jsi jen pan. Copak nevíš, že nikdo není schopen doopravdy myslet, dokud nemá aspoň jeden doktorát?

Raphael se rozhlédl okolo stolu se zuřivým výrazem ve tváři. „Pokud někdo z vás nemá stejně důležitý příspěvek, myslím, že bychom měli přejít ke konkrétnímu průběhu uzavření této stanice. Mám v úmyslu odstartovat s evakuační lodí nejpozději do měsíce. Navrhuji, aby všichni vedoucí oddělení podali do tří dnů hlášení a mezitím si stanovili priority. Jak říká lasergram, máme od správy rozkaz zakonzervovat stanici, Prstenec a všechna zařízení, v naději, že někdy v budoucnu bude moci být znovu osazena a reaktivována. A protože máme mnoho práce a velmi málo času, navrhuji, abychom toto zasedání ukončili a začali s přípravou okamžitých úkolů.“ Raphael na okamžik zaváhal, jak by byla sebemenší možnost, že by někdo nesouhlasil. „Tak tedy dobře. Vedoucí oddělení se zde sejdou do tří dnů v 9.00 s připraveným předběžným harmonogramem ukončení provozu.“

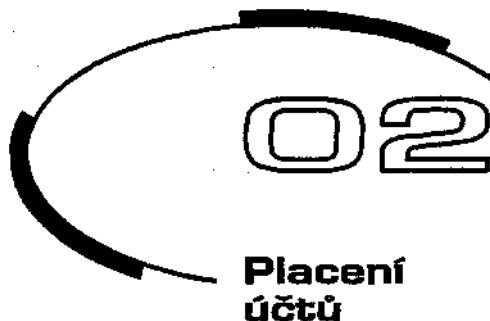
Zasedání skončilo, ale Sondra Berghoffová zůstala na místě a dívala se, jak se lidé rozcházejí a opatrně našlapují v nízké gravitaci.

Ani jeden z nich nepromluvil.

S vidinou, že se jim celý projekt zřítí na hlavu, se nikdo neodvážil ani zaprotokolovat protest. Co by vlastně ztratili, když celá stanice byla stejně ztracena? A jaké to bylo šílenství ignorovat toho chlapce Chaa? Jistě, byl to slepý výstřel, ale komu by ublížilo, kdyby si to poslechli?

Chaoova vylepšení by pravděpodobně nestačila. Hádala, že Chao dosáhl drobného zlepšení při generování gravitační síly, snad o jedno nebo dvě g, anebo udržel pole pohromadě o něco víc než o poslední rekord deseti sekund. No, pokud to byla pravda, byl by to pro něj opravdový a mimořádný úspěch. Těžko by to někoho přimělo změnit názor, ale proč nemohl někdo promluvit a alespoň požádat, aby ho vyslechli?

Sondra zabubnovala prsty na stole. Kdyby už měla uvést příklad, proč vlastně nepromluvila ona?

Byl pryč, ten kratičký paprsek v temnotě byl během okamžiku pryč. Pozorovatel se zvýšenou pozorností pátral po signálu, ale ten tu nebyl.

Jak mohl zmizet? Projel jím záchvěv lítosti a samoty. Opuštěn. Po tak dlouhé době opět opuštěn. Snažil se uklidnit a pokračovat ve spánku trvajícím eóny.

Ale jedna jeho malá část nedokázala zcela usnout. Jedna malá část se stále dívala.

A doufala.

Sondra stála před zrcadlem, které odráželo její podobu. Podsaditá postava, plná tvář, husté rudé vlasy s pevnými kadeřemi. Byla oblečena jako obvykle: zmačkaná košile neurčité barvy, beztvaré kalhoty a nylonové střevíce. Ale před zrcadlem nestála proto, aby zkontrolovala svůj vzhled. Šlo o to, vyzkoušet prastarý test. Většina lidí ho chápala obrazně, ale její rodina ho brala doslova. Zkusila se podívat sama sobě do očí.

A nedokázala to.

Vzpomněla si, jak se jí to v pěti letech stalo poprvé, když nechtěla přiznat, že vybírala z krabice cukroví. Otec ji odvedl do koupelny, postavil ji na umyvadlo a přiměl ji podívat se do zrcadla a opakovat tu dětskou lež. Tehdy to nedokázala a nedokázala to ani teď. Samozřejmě tentokrát *nelhala*. Ale nedokázala jednat správně – a skončilo to stejně.

Otočila se a vyšla z kabiny s rozhodnutím něco s tím udělat.

O pět minut později zaklepala na dveře Larryho kabiny, více než jen v rozpacích. Vůbec si nebyla jista, co tu vlastně dělá. Trápilo ji svědomí a Sondra byla vychována tak, že se špatným svědomím se musí vždycky něco udělat. Každé jednání, každá snaha odčinit to, co se stalo, i když zbytečná, byla lepší, než aby pocit viny ještě narůstal.

Měla se ozvat na zasedání a neudělala to. Musela to nějak napravit, i když nevěděla, co by to mohlo být.

„Pojďte dál,“ zaslechla slabý hlas za dveřmi. Otevřela je a vstoupila do malého prostoru. Larry seděl na posteli s přenosným počítačem na klíně. Překvapeně vzhlédl. „Ach, dobrý den, doktorko Berghoffová.“

„Dobrý den, Larry.“

Odhodil počítač na jednu stranu postele a vstal. Nevěděl dost dobře, jak by ji měl správně přivítat. „Eh, dovolte, nabídnu vám židli.“ Natáhl se za ni a vytáhl ze zdi skládací stoličku. Larry se posadil zpět na úzké lůžko a Sondra si sedla naproti němu. Vždycky na něho myslela jako na mladého chlapce s široce rozevřeným očima. Asi to byla pravda, i když to nebylo fér. Sondře bylo šestadvacet let a Larry nemohl být víc než o rok nebo dva mladší. Podvědomě si ho ale označila tak za sedmnáctiletého. Když si to zkoušela představit, bylo to ve skutečnosti zcela nemožné.

Stanice byla místem, kde pracovali vysoce specializovaní výzkumníci. Vysokoenergetická fyzika byla plná geniálních chlapců – ale ani takoví se sem nedostali dříve než ve čtyřadvaceti. Musel to být opravdový génius, takový, co přeskakuje každý druhý ročník ve škole, aby se sem vůbec v takovém věku dostal. Sondra bývala nejmladší na stanici, když sem před dvěma lety přiletěla. S úlekem si uvědomila, že Larrymu muselo být při jeho příletu stejně.

To opravdu tehdy vypadala tak nevinně?

Prohlédla si ho pozorněji. Určitě v jeho tváři bylo cosi, co ho dělalo mladším, než doopravdy byl. Jeho široké vážné oči, vlasy černé jako uhlé, těsně svázané podle stylu obvyklého na stanici „nad hlavou“, jemná kůže bez vrásek, příliš veliký plášť

– to všechno mu dodávalo nadmíru mladistvý vzhled. Sondra by se vsadila, že se nemusí holit častěji než jednou týdně.

Ale bylo tu cosi dalšího. Život mu ještě nevryl do tváře vrásky, nedotkl se jeho výrazu, jeho očí, jeho duše. V jeho pohledu nebyl náznak jakékoli nehody, tragédie, bolestné zkušenosti nebo lítosti.

Neměla tušení, odkud pochází. Sondře připadalo, že má výrazný americký přízvuk, ať to byla pravda nebo ne. Narodil se tam, anebo se jen učil anglicky u amerického učitele? To už nevěděla.

A byl jeden ze sto dvaceti lidí na miliardy kilometrů odsud! Jeden z dvaceti vědců, kteří seděli na zasedání vědeckého týmu na těch prokletých zasedáních každý týden. Jak dokázala žít v tak malé společnosti tak dlouho a vědět o jednom z nich tak málo? Sondra si na okamžik vzpomněla na některé další lidi na stanici a ohromilo ji poznání, že několik těch tváří nebyla schopna pojmenovat.

Kdysi bývala společenská. Ale Pluto z ní udělal zachmuřenou samotářku, stejně jako otrávil i Raphaela. Ale na Larryho Chaa zřejmě neměl žádný vliv. Zadívala se na něj a přemýšlela, jak začít.

„Právě se snažím zjistit, kolik jsem toho s Prstencem utratil,“ ozval se Larry ve zjevné snaze začít konverzaci. Jeho hlas zněl nešťastně. „Vypadá to, že jsem minulou noc utratil planetární dluh. Vůbec nevím, co bych měl dělat.“

„To bych řekla. Mohu vidět ta čísla?“ zeptala se Sondra, vděčná, že jí Larry poskytl námět k hovoru.

Larry pokrčil rameny. „No jistě. Nemohu padnou hlouběji, než jsem teď.“

Sondra pozvedla obočí a podivně se na něj zahleděla. „Co tím myslíte?“

„No, ředitel vás poslal, ne? Abyste mě kontrolovala?“

Sondra otevřela překvapením ústa, zavřela je a musela se sebrat, než dokázala odpovědět: „Poslal *mě*! Raphael že poslal *mě*! Jediné místo, kam by *mě* poslal, by bylo ven bez ohřívače nebo skafandru.“

Tentokrát byl překvapen Larry. „Myslel jsem si, že jste jedním z jeho oblíbenců. Na zasedáních přece vždycky sedíte blízko něj.“

Sondra se zlomyslně usmála. „Na konci je vždycky řada míst. Kromě toho, když sedím blízko, mohu ho sledovat. Mám takového koníčka – sledovat, jak to všechno zvládá.“

„Mě teda určitě zvládl,“ posteskl si hořce Larry. „A teď nevím, co mám dělat. Tohle nikdy nesplatím. Je to víc, než kolik vydělám za celý život. Sakra, ještě jsem nesplatil všechny půjčky Institutu.“

„Tak se podíváme, jak moc je to zlé,“ navrhla Sondra. Larry jí podal počítač. Zadívala se na čísla. „Pět milionů britliber!“ vyjekla. „Jak jste se proboha dostal tak vysoko? To je víc než měsíční rozpočet téhle stanice.“

Larry nešťastně přikývl. „Já vím, je to tam všechno.“

Sondra přehlédla odhad nákladů a začala se cítit o trochu lépe. Ten kluk by mohl být génius s tím, co udělal, ale zřejmě nevěděl nic o odhadu nákladů. Cenové hodnoty byly astronomicky vysoké, i na řádnou zprávu o nákladech – ačkoliv Sondra od Raphaela žádnou řádnou zprávu nečekala. „To nemůže souhlasit. Zabral jste plných šest hodin práce s Prstencem.“

„Tak dlouho jsem u něj byl minulou noc. Většina těch nákladů je práce s Prstencem. Zkontroloval jsem účetní záznamy v hlavním počítači. Čas Prstence se účtuje na sedm set tisíc liber na hodinu.“

„Tak především, tohle číslo používáme, když účtujeme používání externistům. Podívám se na sazbu pro experimentátory z vědeckého týmu.“ Sondra aktivovala počítač, spojila se rádiem s hlavním počítačem stanice a vytáhla odpověď. „Myslela jsem si to. Interně se účtuje pět set tisíc. Kromě toho je i tohle umělá sazba jen pro účetní účely. Nemá to nic společného se skutečnými náklady.“

„No výborně. Takže to mi strhává z dluhu jeden a dvě desetiny milionu,“ pronesl Larry ironicky. Opřel se na posteli a

povzdechl si. „Ty ostatní čtyři celé a osm desetin milionu bych už měl někde sehnat. Ha ha. Dobrý vtip.“

Sondra s úsměvem vzhledla od čísel. Vtip nebyl legrační, ale už ten pokus byl slibný. „Za druhé,“ pokračovala, „jste si naučtoval energii a materiál, které se ve skutečnosti počítají do hodinové sazby. Není to veliký rozdíl, ale i to můžeme odečíst. Za třetí, celých šest hodin jste s Prstencem nepracoval. Vy jste po tu dobu podle záznamů na přístrojích byl v řídicí místnosti. A to jste nemohl pracovat s Prstencem bez přestávky. To byste spotřeboval víc než měsíční příděl energie. Vsadím se, že pětadevadesát procent toho času jste strávil u počítače a nastavoval parametry experimentu, je to tak?“

„No, myslím, že ano.“

„Dobře, tak jak dlouho byl Prstenec skutečně zapnutý, doopravdy v provozu a zahřátý?“

Larry se na okamžik zamyslel. „Sedm, možná osm minut. Musel bych překontrolovat záznam.“

„Za okamžik ho zkontrolujeme, ale řekněme, že jde o osm minut. Při interní sazbě pro členy týmu pěti set tisíc liber za hodinu to dělá šedesát šest tisíc šest set šedesát šest britliber.“

„Ale i to jsou moje dva roční platy!“ protestoval Larry.

„Tak si vymyslíme krásně vypadající desetiletý plán splátek a ten předložíme,“ nevzdávala se Sondra. „Zaplatíte splátku za první měsíc jako hodný chlapec – a během druhého měsíce se celý Institut zavře. Když se stanice zavře, jak vám může zadržovat plat – zvláště, když vám už nebude platit? A když o tom mluvíme, zařídíme, aby se splácelo v izraelských šekelech. To je konvertibilní měna momentálně s nejvyšší mírou inflace. Za rok ztratí ten dluh polovinu hodnoty.“

Larry o tom na okamžik uvažoval a zamračil se. „Nepřipadá mi to zrovna poctivé.“

Sondra tiše zaklela. „Už je dost špatné, že vás Raphael chce pokutovat za projev iniciativy a za inspiraci. Proč byste s ním měl sakra spolupracovat, když on to nedělá?“

„Ale v jednom má pravdu. Neměl jsem povolení provést ten test. Nebyl naplánovaný.“

Lidé chtějí, aby autorita byla spravedlivá, pomyslela si Sondra. „Tři čtvrtiny experimentů se tu neplánují. To pravidlo je tu proto, aby lidé nedělali práce bokem pro komerční laboratoře. Měli bychom pracovat ve veřejném zájmu a naše data jsou veřejným vlastnictvím. Bez předpisů o zákazu vedlejší činnosti by mohly soukromé laboratoře najímat vědce pro utajené experimenty. To pravidlo tu není proto, aby vás potrestalo za myšlení, a Raphael jedná nesprávně, když je použil proti vám. Když si mu budeme stěžovat přímo, nikam se tím nedostaneme, takže to pravidlo musíme obejít. Dejte mi možnost a vsadím se, že ty náklady ještě více srazím.“

Larry chvíli uvažoval. „Sakra, stejně nejsem s to zaplatit nic víc. Tak dobře, udělám to po vašem.“

„Výborně. To ráda slyším.“ Sondra odložila počítač bokem. „Skutečný důvod, proč jsem přišla, byl omluvit se za to, že jsem se dnes za vás nepřimluvila. Tak si aspoň pohraji s čísly, abych to napravila.“

„Proč byste měla dnes něco dělat? Sotva mě znáte.“

„To ano, ale za tu dobu bych vás *měla* znát. Mazáci by měli nováčky podporovat. Kromě toho se všichni u toho stolu měli ozvat, a ani jeden z nás to neudělal. Všichni jsme z Raphaela příliš vystrašení.“

Larry se znovu posadil. „Tak to rád věřím. Připomíná mi strýčka Tála. Ten mi vždycky dokázal dát najevo, že nejsem dost vděčný svým rodičům. Nic, co jsem kdykoli udělal, mu nebylo dost. Nevím, kolikrát jsem se mu chtěl postavit, ale nikdy jsem k tomu nesebral odvahu. A doktor Raphael je *stokrát* horší.“

Sondrou projel pocit viny, tentokrát oprávněný. I když si to nechtěla přiznat, jedna její část obdivovala jeho namyšlenost a pocitovala k němu jistou sympatii. „Nebudte k němu příliš tvrdý. Neměl to jednoduché. Prakticky strávil celý život rolí starého člověka ve hře někoho mladšího. Z jakéhosi důvodu mu trvalo o pár let víc, než získal doktorát. Zaostal za moderními teoriemi a výzkumem a nikdy to nedokázal dohnat.“

To bylo před pětadvaceti lety. Celou tu dobu se jen díval, jak zážrační chlapci a dívky, jako jsme my, děláme mílové kroky.

Představte si, jak takový život vypadá – stále o něco pozadu za křivkou, navždy odsouzený k roli poměrně chytrého člověka v oblasti, kde je průměrný dělník génius. Není divu, že je frustrovaný.“ Odmlčela se a pokrčila rameny. „Ale i tak by si to neměl kompenzovat na nás.“

„A neměli bychom dopustit, aby mu to procházelo,“ doplnil ji Larry s překvapující rozhodností. „Kdybychom spolupracovali, nemohl by si s námi takhle pohrávat.“

„Tohle jsem říkala už dlouho,“ přikývla Sondra. „Ale když máme za měsíc zavřít krám, je na vzpouru trochu pozdě.“

Po Larryho tváři přeběhl nesmělý vybízivý úsměv. „Pořád tu jsou moje výsledky. Mohly by za něco stát.“

Sondra se jemně usmála. Musela by to být vskutku zázračná čísla, aby z nich něco vzešlo. Drobné zlepšení, další zvýšení výkonu – to nepomůže. Ale nechtěla to Larrymu říkat. K čemu by bylo dobré mařit všechny jeho naděje? „Ano, máte pravdu. Mohly by k něčemu být.“

„Chcete je vidět?“ nabídl jí dychtivě Larry. Vyskočil z postele a aniž čekal na odpověď, vyrazil kolem Sondry a k jejímu překvapení se odrazil od stropu. Dokonale přistál u stolu a ovinul nohy kolem nohou židle. Zřejmě dlouho cvičil pohyb ve slabé gravitaci Pluta. Prohrábl papíry připevněné k desce stolu a z tlustého svazku vytáhl jediný list. „Tohle je shrnutí,“ řekl. „Mám tu jen předběžnou zprávu, protože počítač ještě dokončuje výpočty.“

Sondra vzala papír, aniž by se na něj podívala. „Proč trvají výpočty tak dlouho?“ podivila se.

Larry pokrčil rameny. „Neměl jsem možnost ho zapnout před zasedáním a jde o složitý problém, který zabere hodně času počítače. Je to příliš veliké pro zpracování na dálkovém terminálu. Řídící počítač Prstence postupně zpracovává moje výsledky po kouskách mezi oficiální činností, aby se to neprojevilo na účetních výsledcích. Nechci, aby mě Raphael péroval i za zneužívání času počítače.“ Nejistě se usmál.

„Učíte se,“ zasmála se Sondra a zadívala se na souhrnnou zprávu. Pak zamrkala a znovu si ji prohlédla, tentokrát podrobněji. Musela to udělat ještě dvakrát, aby se ujistila, že přečetla čísla správně. To nemohlo být správně. *Nemohlo být.* „Tam musí být chyba,“ namítla. „Nemohl jste vytvořit tak silné g-pole. I kdybychom věděli, jak na to, nemáme dost energie, abychom generovali pouhé procento takové síly.“

„Čísla jsou v pořádku,“ ujistil ji Larry. „A já jsem tu gravitační sílu nevygeneroval – jen jsem zaměřil a *zesílil* existující gravitační pole. Gravitační pole Chárona.“

Sondra na něho pohlédla. Jeho hlas zněl klidně, uměřeně, nebyly v něm žádné obranné tóny a hleděl jí přímo do očí.

Věřil v ta čísla. Znovu si tu stránku prohlédla a zkontrolovala vytištěné potvrzení o čase experimentu. Hodiny předtím, než Raphael odpálil svou bombu. Ne, Larry rozhodně ta čísla nezfalšoval v bláznivém pokusu o anulování všech rozhodnutí ohromujícím úspěchem. Kromě toho, ta čísla byla *příliš* ohromující. Byla příliš dobrá na to, aby se je kdokoli pokoušel zfalšovat. Nikdo by tomu totiž nevěřil. Musela být skutečná.

UVědomila si, že bez hnutí zírá na souhrnnou zprávu. Položila ji na stůl a pronikavě se na Larryho zahleděla. Nepůsobil na ni dojmem dobrého lháře. Kdyby se snažil něco zatajit, byl by zrudl, zadržával při řeči a odvracel by pohled. Buďto ty údaje souhlasily, anebo se Larry dopustil zásadního omylu.

On věřil. Ale nikdo jiný by neuvěřil.

„Viděl tohle Raphael?“ otázala se a poklepala prstem na svazek papírů.

„Nenašel jsem zatím odvalu poslat ta data na jeho terminál. Chtěl jsem je předložit na zasedání, ale neudělal jsem to,“ přiznal Larry nešťastně.

„Sakra.“ Kdyby je byl Larry poslal před zasedáním, působila by alespoň zčásti věrohodně. „Okamžitě je pošlete. Nejen na jeho terminál. Udělejte kopii pro každého vědce na stanici. Ted' hned.“

„Ale –“

„Žádné ale, Larry. Když uvidí tahle čísla až po oznámení o uzavření stanice, budou si všichni myslet, že jste si je vymyslel, abyste tomu zabránil. Když je pošleme hned, budeme moci aspoň argumentovat tím, že byste neměl dost času si je vymyslet. Čím déle budete čekat, tím slabší budou naše argumenty.“

„Ale ta čísla jsou *správná*,“ namítl Larry. „Nejsou zfalšovaná.“

„To já vím, a vy to víte – ale kdo jiný to zbaští? Ta čísla jsou pětsettisíckrát vyšší, než by měla být. Vzpomeňte si na Occamovu břitvu. Jaké je nejjednodušší vysvětlení – dokonale načasovaný průlom, anebo podvod?“

Larry se zamyslel, pak uchopil klávesnici počítače a vytřukal řadu příkazů. Po dlouhou dobu nebylo v místnosti slyšet jiný zvuk než tiché klepání klávesnice. Sondra se upřeně dívala na Larryho a uvědomila si, že jí buší srdce a že jí na čele vyvstal pot.

Bojím se, přiznala si a přemýšlela, čeho by se měla probíhat.

A pak přišla odpověď. Bála se síly, kterou Larry objevil. Stabilizoval ji v mikroskopickém objemu a jen na několik sekund, ale v tom maličkém čase a prostoru vytvořil gravitační pole tisíckrát silnější než pole Slunce. Vytvořil sílu natolik velikou, že by rozdrtila celé světy.

Tohle by určitě vylekalo každého.

Vracím se domů, Jessie. Domů. Simon Raphael odložil staromódní pero a na okamžik měl slzy v očích. Pošetilé slzy starého muže. Ale na tom nezáleželo. Nebylo zač se stydět. To byl samozřejmě důvod existence deníku. Aby si vylil city v soukromí, kde nemohly nikomu ublížit. Aby všechno pověděl jediné ženě, kterou kdy miloval.

Stávalo se, a často, že si kladl otázku, zda je rozumné psát tento deník jako dopisy své mrtvé ženě, zda to neohrožuje jeho duševní zdraví. Ale toho bylo na Plutu hodně málo a bylo lepší

nemrhat jím v soukromých myšlenkách. Bylo lepší nechat ho do zásoby pro jednání s ostatními.

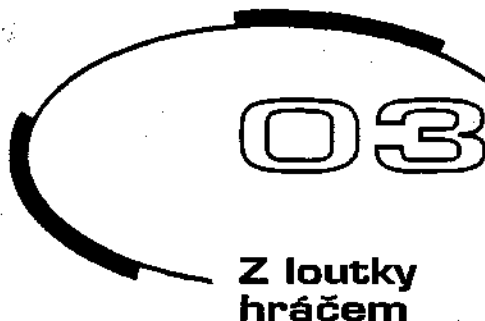
Poslední zpráva přišla lasergramem dnes v noci, napsal. Brzy, už brzy budu znovu chodit pod otevřenou modrou oblohou. Brzy tě znovu navštívím. Její hrob bylo překrásné tiché místo na úbočí kopce nad zelenými poli Shenandoah Valley, kde se v dáli rozkládalo ledové horstvo Blue Ridge Mountains. *Opustím toto místo a vrátím se k tobě domů.*

Odložil pero, povzdechl si a zavřel oči. Přestavoval si, že cítí chladný vítr v lese vanoucí nad údolím. Připadalo mu neuvěřitelné, že někteří z ostatních by radši zůstali *tady*. Bylo naprosto fantastické, že se snažili nalézt *důvody*, aby mohli zůstat. Dokonce si je i vymýšlet. Třeba ten kluk Chao si doopravdy myslel, že objevil něco významného. Třeba to ani nebyl záměrný podvod.

Tím hůře. Doba času promarněného na bláznivé teorie už pominula.

Raphael *věděl*, že se Chao mýlí. Chao nemohl nic objevit, protože nebylo co objevovat. Výzkum gravitace končil ve slepé uličce. A to, když už bylo všechno řečeno, byl důvod, proč se Simon Raphael vzdával.

Zkroutil rty v mdlém vrásčitém úsměvu a znovu se chopil pera. *Necítím lítost, že odsud odlétám*, napsal. *Udělal jsem vše, co jsem mohl, snažil jsem se, jak to jen bylo možné. Ted' nezbyvá, než si vzpomenout, co řekl W. C. Fields.* Jessie vždy milovala staré filmové komedie, i když Raphael je rád neměl. *„Když se ti to nepodaří poprvé, zkoušej to znovu, pořád znovu. Pak se vzdej. Nemá smysl dělat ze sebe blázna.“*

Až dosud dřímал Pozorovatel po celá tisíciletí bez přerušení. Ted' však byl vyrušen a návrat do spánku byl nemožný. Odpočinek, spánek, už pro něj nebyl. Ten slabý paprsek naděje nedokázal utlumit. Pozorovatel byl neklidný, už nedokázal déle ignorovat dráždivou energii.

Cosí se dělo v hlubinách vesmíru. Ted', když ho probudil ten-ne-úplně-správný-signal, se jeho vnímavost zvýšila. Dokázal detekovat řadu slabých záchvěvů a šepotů přicházejících ze vzdálených oblastí Sluneční soustavy, z pomalu se pohybujícího zdroje na vzdálené orbitě.

Vytvořil první teorii, i když proces, který k tomu použil, se nedal přesně nazvat myšlením. Spíše to bylo pátrání v paměti, pokus přiřadit nový vjem výsledkům dosavadních zkušeností.

Prozkoumal svou dědičnou paměť a vyvolal v ní nejen dlouhé, i když téměř monotónní zkušenosti, ale i vzpomínky všech svých předchůdců. Našel v životě vzdáleného předka jednu situaci, která této téměř odpovídala. Možná by výsledky té prastaré události mohly poskytnout vysvětlení dnešní nezvyklé situace.

S něčím jako zábleskem zklamání si přehrál výsledky té staré události. Pokud by se měl tímto vodítkem řídit, pak ta řada gravitačních signálů nebyla ničím jiným než jeho vlastní skupinovou poruchou, omylem vysílající náhodné gravitační signály.

Pro vyjádření závěrů ve dvou lidských analogiích, z nichž obě byly užitečné a ani jedna zcela přesná, dospěl k závěru, že onemocněl odcizený fenotyp jeho vlastního genotypu. Anebo že

se porouchal vzdálený subsystém, další komponent téhož stroje, jehož součástí byl i on sám.

Obíhal tam snad po oběžné dráze někdo z jeho vlastního rodu? Prozkoumal své paměťové zásoby a našel výsledky skenování této části oblohy.

Očekával, že nalezne malé těleso velikosti asteroidu, které tu mělo obíhat, další poddruh jeho rodu na oběžné dráze. Ke svému zděšení objevil namísto toho záznamy o přirozeném tělese, zmrazené planetě, provázené přerostlým měsícem.

Planetární těleso vysílající modulované gravitační vlny? To nebylo možné. To bylo nejen mimo jeho dosavadní zkušenosti, ale i mimo jakékoli okolnosti, které kdy jeho druh zaznamenal. Jeho odmítání situace překračovalo jakoukoli lidskou schopnost poradit si s danými fakty. Jestliže se tak v Pozorovatelově vesmíru dosud nestalo, nemohlo k tomu dojít nyní.

Tu anomálii bylo třeba prozkoumat. Zaměřil smysly, jak nejpřesněji to dovedl, a prozkoumal cílovou planetu.

Další šok, nesnesitelný. Kolem satelitu planety teď kroužil prstenec, o němž v paměťových schránkách neměl žádný záznam. Prstenec, kterým neustále přebíhaly všechny možné druhy energie.

Prstenec, který mohl být Pozorovatelovým vlastním dvojčetem.

Larry seděl před Raphaelovou kanceláří a nervózně se potil. „Pozvání“ k řediteli stanice (okamžitě) přišlo před půlhodinou, ale Raphael zřejmě chtěl, aby jeho vzpurný podřízený patřičně vychladl, než mu bude udělena audience.

Larry si nervózně propletl prsty. Věděl, co dělá, když prováděl ten experiment s jedním milionem g. To byla fyzika a přírodní zákony, které se daly pochopit a řídit. Když na něj přišla inspirace, jakmile našel odpověď a všechno uvedl do chodu, pak to samozřejmě fungovalo. Bylo to nevyhnutelné. Jeho experiment nemohl nefungovat, tak jako Slunce nemohlo ráno nevystoupit nad obzor.

Ale to vzbouření, které svým experimentem vyvolal – tomu vůbec nerozuměl. Čtyři hodiny poté, kdy jeho zpráva dorazila do staničního datanetu, byla celá stanice vzhůru nohama.

Použil Prstence k uvolnění fantastické síly, ale ta síla byla pod kontrolou. Stačilo vytáhnout zástrčku a zmizela. Ale ten mumraj určitě ne. Tak prudká kontroverze byl džin, který se už nedal nacpat zpět do láhve.

Všichni na stanici byli vzrušeni, rozrušeni, anebo obojí. Stavěli se pro nebo proti, všichni, a nikdo se nebál vyjádřit svůj názor přímo Larrymu do očí. Byl hrdina. Byl lhář. Byl génius. Byl blázen. Nobelova cena by nestačila. Měli by na Tycho znovu zřít vězení, protože doživotní žalář kdekoli jinde by nestačil. Larryho tak otevřený obdiv poplašil stejně jako podobně otevřené zatracování.

Celá stanice byla jako úl, kde vzrušení upřednostňovalo horečnou činnost před běžnou prací. Larryho kompletní analýza výsledků experimentu stále běžela všude, kde se dalo ušetřit něco času počítače, vypadala z hlavní fronty úkolů počítačů, jak si vědci s vyšším oprávněním vynucovali přístup do systému, aby vyzkoušeli vlastní simulace.

Raphael sám povolil počítačovou simulaci, prováděnou dvěma staršími vědci. Larryho ani trochu nepřekvapilo, když Raphaelova simulace „prokázala“ fakt, že Larryho výsledky jsou nemožné. Simulace druhé strany, kterou provedla skupina mladších vědců (přirozeně za Sondřiny účasti) ukázala, že Chaův jev je skutečný. (Sám Larry si nebyl přesně jist, kdo ho tak pojmenoval, ale podezíral z toho Sondru).

Larry se neodvažoval cokoli tvrdit, ale z toho, co viděl, pochopil, že oba typy simulací vycházely z nesprávných předpokladů.

Ale všechno to vzrušení mělo kořeny hlouběji než jen v potřebě zjistit, zda jsou ta čísla správná. Vytvářely se předěly. Po lidech se požadovalo, aby se postavili na jednu ze stran – a šlo nejen o otázku, zda má Larry pravdu nebo ne. Otevírala se i další témata. Jste pro Raphaela, nebo proti němu? Jste pro uzavření stanice, nebo proti? Jste na naší, nebo na jejich straně?

Během několika hodin se z otázky vědeckého experimentu stala politická záležitost, celý komplex se krystalizoval, všude vířil antagonismus a osobní konflikty, veškeré problémy duševní pohody a disciplíny na stanici se daly vyjádřit jedinou otázkou: *Věříte tomu?* Otázka vědy se zúžila na zhodnocení víry, výběru mezi ortodoxním přístupem a kacírstvím.

A v tom okamžiku, říkal si Larry, to přestávala být věda jako taková. Velmi málo z toho všeho mělo cokoli společného s honbou za poznáním.

Interkom cvakl a ozval se Raphaelův povýšený hlas: „Vstupte.“ Larry trochu nejistě vstal. Ten člověk se ani neujistil, že tu Larry opravdu čeká. Zvedl hlavu a hledal kameru. Pokud tu nějaká byla, byla skrytá. Nebo bylo smyslem toho všeho Larrymu ukázat, jak si je Raphael jistý, že jeho příkazů každý uposlechne? Raphaelovo slovo bylo zákon, takže tu Larry bude.

Larryho napadlo, že kdyby tu *nebyl*, přišel by Raphael o svůj důkaz moci, protože by si jej nemohl nikdo vyslechnout. Larry byl napůl v pokušení jen tu dál sedět a čekat, co Raphael udělá. Ale to by nebyla dobrá strategie.

Vstal, otevřel dveře a vstoupil do Raphaelovy kanceláře.

Raphael seděl za stolem, zdánlivě zaujatý jakousi zprávou na obrazovce počítače. Nevzhlédl, ani jinak nevzal Larryho přítomnost na vědomí. Larry se zastavil před jeho stolem a na okamžik zaváhal.

Ale to už toho měl dost. Jestliže chce Raphael z toho udělat hru, pak bude Larry raději hráčem než loutkou. S lehce teatrálním povzdechem si sedl a vytáhl vlastní počítač. Mohl na něm udělat nějakou práci. Nebo to alespoň předstírat.

Otevřel víko počítače, zapnul jej a vyvolal pracovní soubor. Tvář měl klidnou, srdce mu bušilo. Jeho jednání bylo jednoznačné a impertinentní. Larry nikdy neprojevil vůči nadřízeným ani náznak nedostatku úcty. Jeho otec by to komentoval jako jeden z řídkých projevů irského temperamentu jeho matky a možná by nebyl daleko od pravdy.

Po jeden krátký okamžik mohl Raphael mít navrch, kdyby vzhlédl od práce a ostrým komentářem návštěvníkovi ukázal jeho místo.

Ale okamžik pominul a ředitel nad stolem dále předstíral, že čte soubory v počítači, zatímco Larry seděl na židli určené pro návštěvy a předstíral, že je pohroužen do práce.

S každou další vteřinou bylo pro Raphaela stále obtížnější sehrát scénu tak, jak si to plánoval.

Larry měl pocit, že na něho Raphael vrhá kradmé pohledy, ale neodvážil se vzhlédnout od obrazovky svého počítače, aby se o tom ujistil. Začínal uvažovat, jak mu stařec vrátí úder. Konečně Raphael vstal s knihou v ruce a přešel ke knihovně. Umístil knihu na poličku. Nepochybně tam ta kniha nepatřila, ale aspoň to gesto prolomilo nerozhodnou situaci. Vrátil se ke stolu a posadil na jeho okraj, což byla na Raphaela neobvykle neformální póza. Larrymu neuniklo, že se tím na něj dívá svrchu. „Pane Chao?“ zeptal se klidným, i když ocelovým hlasem.

Larry zaklapl počítač a vzhlédl k Raphaelovi, který si ho zachmuřeně prohlížel.

Starý muž přikývl, vstal a vrátil se za stůl. Teď, když měl Larryho pozornost, mohl sedět, kde se mu zachtělo. „Nevídím důvod, proč ztrácet čas sladkými řečičkami nebo delikátními slovy,“ začal Raphael. „Během posledních dvaceti čtyř hodin jste narušil život a práci na této stanici. Nemohu připustit další problémy. Provedli jsme počítačovou simulaci, abychom prokázali, že váš takzvaný experiment je podvrh, což by mělo splnit jakoukoli povinnost, kterou bychom snad mohli mít, abychom vaše absurdní tvrzení prověřili.“

Nevídím důvod dále mrhat časem personálu stanice nebo snahami honit se za chimérou, nemluvě o času Prstence nebo dalšímu přístupu k výzkumnému zařízení. Nařídil jsem okamžité zastavení všech dalších prací spojených s ověřováním vašeho tvrzení, bez ohledu na to, kdo je provádí, aby se tato stanice mohla vrátit k řádné práci. Mohl bych dodat, že dosud nevím, které právní a odborné instituce se zabývají podvodem,

jako je tento, ale mám v úmyslu to zjistit a podat jim hlášení o vaší činnosti.“

Larry otevřel ústa a snažil se promluvit. Ale slova nevycházela. Jeho šéf, jeho vlastní šéf ho nazýval lhářem přímo do tváře a vyhrožoval mu, že ho udá za zločin průlomu ve vědě.

Konečně nabyl hlasu. „Vy chcete, aby se tahle stanice vrátila k řádné práci?“ otázal se Larry. „A co to má být? Příprava na uzavření?“ Nechápatě potřásl hlavou. „Proč mi připadá jednodušší domněnka, že někdo z personálu, kterého jste vy sám najal, je lhář a podvodník, jen abyste nemusel přijmout myšlenku, že jsem mohl opravdu něco *objevit*? *Podíval* jste se vůbec na ta data, na skutečná data, nejen na vaše simulace?“

Raphael se pohrdavě usmál. „Jediné, co jste objevil, pane Chao, je způsob, jak zničit svou kariéru. Naše simulace byla zcela dostatečná, aby prokázala, že vaše výsledky jsou zcela nemožné. V systému nebylo nic, co by poskytlo potřebnou energii.“

„Viděl jsem rovnice ve vašich simulacích,“ opáčil ostře Larry. Vstal a naklonil se nad Raphaelův stůl. „Nikde se v nich nepokoušíte vzít v úvahu účinky zesílení a koncentrace vnějších gravitačních polí. *Samozřejmě* že energie nebyla dostupná *uvnitř* energetického systému Prstence – ta přišla z vnějšku, využitím gravitačního pole Cháróna! Vzal jsem část Chárónovy gravitace a stlačil ji do jediného místa. Soustava gravitačních rovnic je stále vyrovnaná. To byla právě *podstata* toho pokusu. Stejně tak byste mohl provést simulaci rozhlasového přijímače a nebrat přitom v úvahu rádiový signál. Ten zřejmě nemůže pracovat, když nemá *s čím*. Výsledky mého testu se potvrdí. To *vaše* práce má chyby, doktore.“

Larry zíral na zuřivý hněv ve starcových očích, pak se otočil a beze slova vyšel z ředitelovy kanceláře, aniž by se ohlédl a spatřil Raphaelovu reakci. Poprvé v životě ho posedl hněv, skutečný hněv, chladný hněv *dospělého*.

Uvědomil si, že ho rozzuřila nejen Raphaelova nepodložená obvinění, ale i jeho hloupost, jeho nepružnost.

Byl to jeho útok proti *pravdě*, proti objevům, které zde měli všichni učinit, co Larryho rozčílilo ze všeho nejvíc. Larry měl záznamy z počítače, čísla i údaje, které mohly prokázat, že má pravdu. Ale ty všechny se uloží k ledu tam na Zemi, miliardy kilometrů daleko od Prstence. Dají se k ledu, zatímco Prstenec bude zakonzervován na celou generaci, a přitom tu nebylo žádné jiné zařízení, které by mohlo na jeho výsledky navázat.

To přivádělo Larryho k nepříčetnosti – to slepé a zbytečné *mrhání*, ta zahozená příležitost.

Kdyby Larryho výsledky přijali a potvrdili, nebylo by možné Prstenec vypnout. I při současné ekonomické recesi tam na Zemi by správa pro financování *musela* poskytnout nějaký provizorní rozpočet. Možná by nakonec přispěly i kolonie na Marsu a vnější satelity. Sakra, i to bylo příliš skromné. *Všichni* by házeli Prstenci peníze v naději, že se budou podílet na plodech výzkumu. Co by nebylo možné, kdyby byla umělá gravitace skutečná? Na všech stranách by se otevřely nové směry výzkumu, jakmile by byl vyřešen základní problém. Před Larrym by se otevřel život plný práce, plný nových vzrušujících výzev a objevů.

A vše, co stálo mezi ním a touto světlou budoucností, bylo pošramocené ego jednoho popudlivého starého muže. To se nesmělo stát.

Měl silnou chuť vyhledat Sondru a zeptat se jí, co má dělat. Ale přenechat na ní rozhodnutí by bylo stejně špatné, jako dopustit, aby ho Raphael převálcoval. Bude se muset rozhodnout sám. Až bude vědět, co udělá, může se jí zeptat na radu, požádat ji, aby mu ukázala cestu. Ale Larry věděl, že se musí sám rozhodnout, co teď udělá, pokud si má zachovat k sobě úctu.

Aniž by si uvědomil, kam jde, zjistil, že stojí u dveří své ubikace. Otevřel dveře, vešel a zamkl za sebou. Potřeboval trochu klidu a samoty. Čas k přemýšlení. Čas na přehrání všech těch ztracených her.

Larry potřeboval další experiment, a pořádný. Nejen pro samotnou vědu, ale i pro svou další kariéru a pro reklamu. Něco, co by vyvolalo takové pozdvižení, aby zabránilo uzavření stanice.

Pokud se to nepodaří, bude muset myslet na vlastní budoucnost. Ta akce s gravitačním polem Prstence o milionu g byla značně dramatická, ale Astrofyzikální nadace OSN na Zemi ji může odmítnout, stejně jako se to stalo tady. Země by dala přednost Raphaelovi před Larrym.

Kdyby se to zvrtilo, kdyby Raphael opravdu způsobil potíže, nemohl by si Larry zajistit slávu tím jediným experimentem, který už nebyl zopakován. Musel mít co publikovat, musel něco dovézt na Zemi a založit na tom další výzkum. Sakra, potřeboval experiment, který mu zajistí práci. Nešťastně zasténal. Ta politika.

Kdyby se choval jako správný nezištný vědec, který má zájem jen o Pravdu, šel by jeho objev do odpadu. Pravdě poslouží jen tehdy, pokud zabředne do politiky a mocenských her. Takle situace vyžadovala intriky, ne naivní idealismus.

Každému se nikdy stane, že pro účel posvěť prostředky, říkal si trochu nejistě Larry.

No tak dobře. Měl jeden hlavní cíl a jeden vedlejší: zachránit situaci a svou kariéru. Jak má teď dosáhnout jednoho nebo obojího?

Potřeboval znát stav věcí. Byly zrušeny všechny testy jeho výsledků? Těžko mohl uvěřit, že všichni vědci by bez odporu uposlechli příkazu přerušit testování. Na druhé straně Raphael nepochybně od některých členů vědeckého personálu očekával, že se budou snažit příkaz obejít. Takže každý, kdo se bude pokoušet o nějaké testy, bude muset předstírat, že jde o něco jiného.

Larry za pomoci počítače ověřil harmonogram experimentů s Prstencem. Byl rozhodně vytíženější než obvykle, experimenty byly naplánovány jeden za druhým. Jistě, dalo se to vysvětlit připravovaným ukončením provozu a snahou lidí honem stihnout svou práci, než bude stanice uzavřena – ale

třeba se během některého z plánovaných termínů měla ve skutečnosti ověřit Larryho teorie.

Lidé pracující na Chaově jevu by měli dost zdravého rozumu, aby svou práci před Raphaelem utajili. A mohla by to dělat právě teď celá řada lidí. Ale kdo?

Jen jediným jménem si mohl být zcela jist. Jedním z těch tajných experimentátorů určitě byla, musela být, Sondra Berghoffová. Možná tu budou i další nespokojenci, ochotni udělat víc než jen mlčet, ochotni se do toho skutečně pustit i za cenu porušení některých pravidel. Ale Sondra byla jediná, o které Larry věděl, že je ochotná to riziko podstoupit.

Larry si prohlížel seznam experimentů a hledal ty, kterých se zúčastnila Sondra.

Byly tu tři, ale jen v jednom byla uvedena jako hlavní výzkumník. A zároveň to byl jediný z těch tří, který se dostal do plánu až poté, kdy Larry předvedl výsledky svého testu. Zamítl ho však, bylo by to příliš zjevné. Raphael bude určitě tento experiment pečlivě sledovat. Kromě toho měl proběhnout až příští týden. Nemohl si dovolit čekat tak dlouho.

Jeden ze zbylých mu připadal dokonalý. Byl naplánován už před několika týdny a měl proběhnout během noční směny dnes ve 02.00 času GMT. Sondra zde byla uvedena jako technický operátor, nikoli experimentátor.

A co bylo ještě lepší, Larry si povšiml, že hlavním výzkumníkem je doktorka Jane Weblingová. Nominální vedoucí stanice, jemně řečeno, přibývala léta. Pravděpodobně si půjde lehnout před ukončením experimentu a druhého dne jej zkontroluje za pomoci „asistenta“. Dalo se proto předpokládat, že Sondra bude mít vše na starosti sama.

Takže. Jestliže se bude chtít Sondra o něco pokusit, teď bude mít příležitost. No dobře, ale jaký byl předmět experimentu? Larry ověřil název experimentu: „Test revidovaného postupu gravitační kolimace“. *Právě takový vznešený název, jaký tu lidé používali pro experimenty, když je řídil Raphael*, pomyslel si Larry.

Gravitační kolimace. Soustředění gravitačních paprsků. Viděl už jeden článek Weblingové na toto téma – vlastně mu poskytl několik nápadů, Weblingová po nějakou dobu pracovala na vývoji soustředěného paprsku gravitačních vln – na jakémisi „graseru“. Tak jako světlo, šířila se i gravitace z jednoho zdroje všemi směry. Ale stejně jako se světlem s ní bylo možno manipulovat, soustředit ji do jednosměrného paprsku. Larryho vlastní technika soustřeďování gravitace vycházela z obdobných principů.

Laser byl dokonale soustředěný světelný paprsek. Projekt graseru, s nímž přišla Weblingová, měl za cíl vytvořit soustředěný gravitační paprsek, i když mikroskopické síly, a vyslat jej k detektorům na jiných planetách. *Zvláštní myšlenka*, říkal si Larry, *když lze gravitaci definovat jako zakřivení prostoru. Paprsek zakřiveného prostoru.*

Ve skutečnosti tato základní technika vytvořila dva paprsky, směřující pryč od sebe v úhlu sto osmdesáti stupňů – jeden zaměřený na cíl, druhý vycházející přesně opačným směrem. Největším úspěchem Weblingové bylo vytvoření paprsku „tlaku a tahu“ ohnutím vycházejícího paprsku a změnou jeho směru, aniž by byl ovlivněn jeho směr přitažlivosti. Vycházející paprskový signál tak vlastně odpuzoval. Po spojení se zaměřeným paprskem měl čistou přitažlivou sílu přesně rovnou nule, protože paprsky se navzájem rušily. Paprsek by mělo být možno detekovat, ale byl bez jakékoli síly.

Ale předpokládejme, přemýšlel Larry, že by bylo možno tu sílu o něco zvýšit? Řekněme o faktor jednoho milionu? Paprsky by se stále rušily, a tak by neměly žádný účinek na cílových světech – ale určitě by to prokázalo, že Larry cosi objevil. Sakra, to by úplně roztavilo gravitační detektory.

To by mělo upoutat pozornost i mimo planetu.

Pozorovatel nechápal, co ten podivný prstenec na okraji Slunečního systému znamená. Prstenec mu měl být dokonale známý, měl se chovat stejně jako Pozorovatel. Avšak cizinec jako by porušoval všechny zákony, všechny direktivy, které měly být vepsány do samotné podstaty jeho bytí.

Proč se choval tak podivně? Proč obíhal kolem zmrzlého světa bez jakéhokoli užítu na samém pokraji systému? Proč se neskryval? Proč vlastně vyzařoval promrhanou, rozptýlenou energii a tím upozorňoval na svou přítomnost? Každým okamžikem uvolňoval cizinec stále víc a víc síly, což by Pozorovatel nedovolil za celá tisíciletí.

Přes to všechno vyzařoval cizinec jen málo skutečně účinných gravitačních sil. A proč to dělal tak neobratně?

Tolik věcí se na něm lišilo od správného prstence. Pouze svým tvarem, velikostí a pokusem využívat gravitaci se cizinec opravdu podobal Pozorovateli.

Ale Pozorovatele vůbec nenapadl zřejmý závěr, ze toto je něco nového, něco zcela neznámého Pozorovatelově dědičné paměti.

Pozorovatel byl svou podstatou neschopen položit si otázku, která se přitom sama nabízela: Odkud tohle přišlo? Bez možnosti odlišného výkladu věděl, že existuje jen jediný možný zdroj gravitačního prstence.

Pozorovatel zcela jistě věděl, že tajemný prstenec je alespoň zčásti jeho vlastní příbuzný.

To byl omyl, který způsobil zhroucení celé logické stavby.

Předpokládal, že ta cizí stavba patří k jeho vlastnímu druhu. Ale proč byl pak tento tajemný prstenec tak zvláštní? Proč mu bylo jeho jednání i chování naprosto neznámé?

Odpověď byla najednou jasná, vyvolaná z dávné vzpomínky jednoho z předků, dávného ztraceného v hlubinách času.

Cizinec byl masivně modifikovaný odvozený model, byl to mutant. Vytvořený příbuzným nebo pradávným systémem Sféry, dávno a dávno.

To byl Pozorovatelův druhý omyl.

A vycházel z něj i jeho třetí omyl, který měl časem uvést celý vesmír do varu a ohrozit jednání bytostí starých miliony let.

Ale pro něho byla zkáza ještě daleko.

Země takové štěstí neměla.

„Nu, doktorko Berghoffová, je škoda, že na nás vyšla tak pozdní noční doba pro náš pokus, ale myslím, že máte všechno pod kontrolou,“ řekla doktorka Weblingová. „Měl by to být poměrně jasný experiment. Běžná rutina. Myslím, že bych si docela dobře mohla jít lehnout. Těším se na vaše výsledky zítra ráno. Předpokládám, že první zpětné signály ze Země tu budeme mít až odpoledne.“

„Ano, paní,“ odpověděla Sondra mechanicky. Měla na mysli jiné věci než zdvořilostní řeči.

„Určitě si dnes dejte šálek kafe navíc,“ dodala rozmarně Weblingová. „Budete ho potřebovat. Tak dobrou noc, doktorko Berghoffová.“

„Dobrou noc, paní doktorko.“

Doktorka Weblingová opatrně vyšla z laboratoře, jako by se bála, že upadne. Hodně starších vědců nikdy nezvládlo trik, jak se pohybovat v nízké gravitaci.

Sondra se dívala, jak se za Weblingovou zavírají dveře, a zhluboka si oddechla. Už si myslela, že se ta stará ženská nikdy nepohne z místa. Vstala a zamkla dveře – Sondra rozhodně nechtěla být rušena.

Zadávala se na hlavní kontrolní displej. Jen čtyři hodiny do plánovaného zahájení experimentu Weblingové. Kruci! Má sotva čas zrušit předběžný program jejího pokusu a změnit nastavení ovládání na replikaci výsledků Larryho Chaa. A v čase systému dnes rozhodně nebylo volné místo. Ostatní tři řídicí místnosti byly plné a pilně se v nich pracovalo. V První řídicí místnosti teď prováděli test a Dvojka i Trojka čekaly v pořadí na převzetí ovládání Prstence. Řídicí místnost Čtyři, ve které pracovala Sondra, se dostane k Prstenci teprve tehdy, až bude Trojka hotová – a to už byl naplánovaný experiment na 03.00 pro Jedničku.

Až převezme ovládání Prstence, bude mít na pokus hodinu. Nebude čas na opravu chyb, jestli se něco pokazí nebo když ona něco udělá špatně.

Weblingová samozřejmě změnu objeví a dohlédne, aby v tom Raphael příštího rána Sondru pořádně vykoupal, ale s tím se nedalo nic dělat. Ano, na tom nebude záležet. Koneckonců stanice měla být uzavřena. Co by jí mohli udělat? Vyhodit ji?

Tenhle experiment mohl být její jedinou šancí, jak replikovat Larryho výsledky. To bylo důležité.

Možná se o to pokusí ostatní, ale tohle byla její jediná příležitost. Nemohla věřit zdejším pokorně se tvářícím vědcům, že budou riskovat a pokračovat ve zkoumání.

I kdyby si byla jistá dalšími pokusy, stejně se by musela sama přesvědčit, že to opravdu funguje a že těch milion g tam venku se skutečně dá ovládat. A k tomu mohlo dojít jen tehdy, když ona sama ten pokus provede, protože nikomu jinému nevěřila, že to udělá dobře.

Posadila se a začala nastavovat ovládání, aby přeprogramovala systém podle Larryho specifikací. Larryho poznámky byly podrobné a úplné, ale příprava byla velmi složitá. Téměř okamžitě zjistila, že ji práce zcela pohlcuje. Při téhle práci s ovládáním, s měřicími přístroji a stupnicemi začínala *chápat* způsob Larryho myšlení. Nikdy nebyla zvlášť silná v teorii – ale hardware bylo něco, s čím si dokázala poradit.

Byla tak zabraná do práce, že vyskočila skoro až do stropu, když zazněl zvonek u dveří. Pozemské reflexy mohly být v tak nízké gravitaci pěkně nebezpečné.

Stiskla tlačítko interkomu. „Kdo je to?“ zeptala se a snažila se udržet hlas v klidu. Rychle pohlédla na kontrolní panel a povolila si uklidňující myšlenku. Musel by to být expert, aby poznal, že měnila nastavení systému. Všechno bylo v pořádku. Není se čeho bát.

„To jsem já, Larry,“ odpověděl zdušený hlas. Mluvil raději skrz dveře než interkomem. Báł se snad, že Raphael to tady odposlouchává?

Sondra vydechla a ani si neuvědomila, že zadržela dech. Pocit úlevy, který jí projel, napovídal, jak hodně sebe sama před chvilkou klamala. Vstala a odemkla dveře.

Sondra věděla, že ji nemělo překvapit, když se Larry objevil. Měl koneckonců svůj mozek. Mohl se podívat na harmonogram experimentů a vědět, že tady bude. Nabídla se mu jako spojenec a on toho přece jen využil, i když nepřijal její nabídku okamžitě.

Larry vstoupil do místnosti a zamyšleně se rozhlížel. Sondra od něj odstoupila, spíš s údivem, než kvůli jeho způsobům. Bylo v něm cosi rozhodnějšího, tvrdšího a sebejistějšího než před několika hodinami.

Larry se postavil před kontrolní panel a zadíval se na přístroje. „Jste na půl cesty zrušit přípravu experimentu Weblingové,“ prohlásil. Nebyla to otázka.

„Ach, nu, ano,“ připustila Sondra a nejistě si mnula ruce. No, tohle byl opravdu expert.

„Tak to musíte vrátit zpátky,“ řekl Larry.

„Ale já musím potvrdit vaše výsledky,“ protestovala Sondra. „To je teď mnohem důležitější než ten graser.“

„Kde jsou detektory gravitačních vln, ke kterým budete vysílat?“ otázal se Larry.

V tónu jeho hlasu bylo něco, co jí říkalo, že by mu měla dát přímou odpověď. „Ach, Titan, Ganymed, PSOV – to je ta velká orbitální stanice nad Venuší – a Laboratoř tryskového

pohonu na Zemi. Deset minut vysílání pulzů ke každému z nich. Milisekundový pulz každou sekundu.“

„Jak silný?“ ptal se Larry.

„No, síla je jednou z věcí, které chceme změřit. Začínáme se sférickým polem o jednom g s průměrem jednoho kilometru, které dokážeme udržet stabilní asi na jednu milisekundu. Až ho koncentrujeme, soustředíme paprsky a vyšleme pulz, ztratíme většinu síly. Vlnová fronta se rovněž rozšiřuje a zeslabuje sílu pole. Budeme rádi, když na druhém konci dostaneme snad jednu desetimiliontinu g, ale nevíme, co z toho bude.

Dnes v noci bychom právě měli zjistit, co dostaneme na druhé straně. Paprsek není natolik dobře soustředěn a je tu značný únik energie. Teoreticky bychom měli vyslat dokonalý sloupec rovnoběžných gravitačních vln. V praxi ale vysíláme kuželovitý paprsek, úzký na tomto konci, ale při pohybu se bude rychle rozšiřovat. A gravitační vlny taky nejsou úplně rovnoběžné. *Hádáme*, že tam dostaneme jednu desetimiliontinu g, ale postačí nám cokoli v rozmezí desetin této hodnoty.“

„A oni dokáží detekovat tak malé gravitační pulzy?“

„Vysíláme k těmto stanicím, protože mají ty nejlepší detektory, stejného typu, jaký používáme my. Stanice na Titanu a Ganymedu studují interakce gravitačních polí satelitních systémů Jupitera a Saturna. Stanice nad Venuší mapuje místní gravitační pole a snaží se využít vlivu přitažlivosti Slunce, aby odvodila vnitřní strukturu planety. A v JPL navrhli senzory, které všichni používají. Mají dobré detekční zařízení a používají vhodné rozsahy citlivosti. Jeden na dolním konci, prostřední rozsah a jeden pro úplné nasazení,“ uzavřela Sondra.

„Dokázaly by změřit řekněme milisekundovou dávku tlaku a tahu o *jedné desetině* g? Něco tak asi milionkrát silnějšího, než co od nás obvykle přijímají?“

Sondra náhle pochopila. „Vy chcete zesílit gravitační pole svým postupem a *pak* jim je vyslat?“

Larry se zlomyslně usmál. „To je přiměje chytit se za nos a něčeho si všimnout, no ne?“

Sondra chvíli uvažovala a čím víc o tom přemýšlela, tím víc se jí ten nápad zamlouval. Ten experiment by svou samotnou podstatou přitáhl pozornost k Larryho efektu amplifikace. Prý pozornost! Tohle vyrazí dveře gravitačních detektorů v celém Systému. Každý výzkumník gravitoniky mezi Plutem a Sluncem o tom určitě uslyší během několika hodin a všichni budou žebrať o nové informace, o další ověření.

Byl to samozřejmě Larryho nápad dostat zprávu o Chaově jevu mimo Pluto, rozšířit ji tak široko a daleko, jak to jen jde.

„Mělo by to fungovat, Larry,“ řekla nakonec. „Není pochyb, mělo by to fungovat. *Pokud* dokážeme nastavit Prstenec, aby zesílil gravitační pole, moduloval je a soustředil gravitační vlny.“

„Tohle vím, že zvládneme. Jen se obávám, aby to na druhém konci opravdu viděli a dokázali to změřit.“

„O to se nebojte. Všechny jejich laboratoře mají detektory zapnuté čtyřadvacet hodin denně a nepřetržitě zapisují veškerá pozorování. Jejich detektory mají fungovat a všechno zaznamenávat automaticky, aby nějakému nešikovnému operátorovi něco neuniklo. Pokud to dokážeme odeslat, oni to uvidí.“

„Tak se postaráme, aby něco viděli,“ uzavřel Larry a posadil se k ovládání.

Dlouho před tím, než byl Chárónův prstenec uveden do provozu, přestala být astrofyzika vědou založenou na pouhém pozorování. Aktivní experimenty s využitím obrovského množství energie byly zcela běžné. Zkoumaly se obrovské síly nejen s Prstencem, ale i v malých a velkých zařízeních v celé Sluneční soustavě.

Bohužel na Zemi i ve vesmíru bylo také příliš mnoho observatoří, které měly detekovat neuvěřitelně slabé signály miliony světelných let daleko. Experimenty využívající masivní množství energie je mohly snadno zničit. Proto experimentátorům vtloukali do hlavy, aby podávali zevrubné informace o svých projektech a poskytl tak dostatečné

množství času na vypnutí jemných přístrojů. Pokud by se tak nestalo, mohli jste snadno zničit jemný detekční přístroj některého kolegy na půl cesty daleko přes Sluneční soustavu.

A byl tu další, ještě složitější důvod, proč poskytnout před experimentem včasné varování. Ještě za starých časů, když byly všechny observatoře na Zemi nebo na oběžné dráze kolem Měsíce, se vždycky daly nejnovější zprávy sdělit telefonem, aby se dotyčný jev dal sledovat ještě z druhé observatoře. Koordinace pozorování mezi dvěma nebo více observatořemi byla bezprostřední alespoň v rozumné míře. A i v případech, kdy muselo být pozorování na nanosekundu synchronizováno, nebyl tu příliš velký problém, když dva body byly od sebe na nepatrné zlomky světelné sekundy daleko. Ale rychlost světla změnila všechny způsoby: o telefonech a snadné synchronizaci nemohlo být ani řeči, jakmile byly postaveny laboratoře na oběžné dráze každé planety od Merkura až po Saturn. Vlna světelné energie, která zasáhla Saturn, nemusela zkrřížit dráhu Země po celé hodiny. Dvoustranný kontakt, otázka a odpověď, by trvaly osm hodin.

Odborníci na komunikaci vymysleli poloměr události, aby si s takovým problémem poradili, a astronomové se ho dychtivě chopili.

Představte si, jak se šíří elektromagnetické signály. Všechny se pohybují rychlostí světla, a pokud nejsou manipulovány zaostřovacím zařízením, vyzařují všechny druhy elektromagnetického záření (například světelné nebo rádiové vlny) z daného bodu na povrchu koule, která se rozšiřuje rychlostí světla. Představte si bod, namalovaný na povrchu nafukujícího se balonu. Bod představující signál se pohybuje směrem ven a posunuje se po vnější straně balonu, jak se rozšiřuje.

Vzdálenost mezi tímto bodem a středem balonu, mezi povrchem sféry záření a středem záření, je poloměr události.

A nelze získat žádné údaje o dané události, dokud ten bod, daná informace, neprojde pozorovatelem, jak se informační sféra rozšiřuje rychlostí světla. Poloměry události lze měřit

konvenčními jednotkami délky, ale je spíše zvykem mluvit o světelných letech a jejich zlomcích. Tak vzdálenost Země od Slunce je sto padesát milionů kilometrů, v poloměru události asi o osmi světelných minutách. Kdyby Slunce vybuchlo, Země by to ještě po celých osm minut nevěděla.

Ale informace o vzdálenosti v jednotkách světelných let nebyla jediným problémem. Někdy bývala situace mnohem více frustrující, když pohyb a zdroje gravitace planet vyvolávaly lehké problémy rudého posuvu a mikroskopické jevy dilatace času. Více než jednou zachránilo profesionální dráhu vědců zjištění omylu v kompenzaci těchto jevů.

Weblingová poslala standardní oznámení o plánovaném experimentu už před několika hodinami. Larry a Sondra věděli, že by měli vyslat předběžné varování o své modifikaci, ale měli z toho strach. Jenže bez varování by rozzuřili řadu dalších experimentátorů. To nebyl zrovna dobrý nápad pro pokus, který byl z poloviny určen pro veřejnost.

Sondra vyslala JPL tuto zprávu:

POPLACH GRAVITAČNÍ LABORATOŘI JPL: TOTO JE ZPRÁVA O MODIFIKACI POSTUPU KOLIMACE GRAVITAČNÍ VLNY. DOBA VYSÍLÁNÍ VÁM A OSTATNÍM LABORATOŘÍM VYBAVENÝM SENZORY NEZMĚNĚNA, ALE NOVÁ TECHNIKA BY MĚLA UMOŽNIT 10^6 ZESÍLENÍ SIGNÁLU. PROSÍM UPRAVTE NASTAVENÍ PRO SILNĚJŠÍ PŘÍJEM A UPOZORNĚTE DOTČENÉ LABORATOŘE.

Obdobné zprávy vyslali i dalším zúčastněným laboratořím, varovali je před přicházejícím signálem o mimořádné intenzitě a požádali o předání zprávy dalším pozorovatelům, které by mohl pulz zasáhnout.

Bylo to víc než zbrklé provádět tajný experiment s poskytnutím obecného varování, že k němu dojde. Rychlost světla jim přišla na pomoc. Sondra si dávala pozor, aby vyslala varovnou zprávu prostřednictvím automatického signálního systému stanice bez jakéhokoli lidského zásahu. Mnoho očí na mnoha světech uvidí tuto zprávu, ale nikdo na Plutu se

nedozví, co se děje, dokud z těchto laboratoří nezačnou přicházet otázky a odpovědi. A pak bude samozřejmě příliš pozdě, aby se dal pokus zastavit.

Řečeno v pojmech rychlosti světla tu bude téměř osmihodinová prodleva mezi vysláním varování nejbližší laboratoři na Saturnu a odpovědí, která může nejdříve dorazit na Pluto.

To by mělo posloužit jako dostatečná ochrana, dokud si nikdo na základně nevšimne, co se v reálném čase doopravdy děje. Aby se tomuto problému vyhnuli, dohodl se Larry se Sondrou, že se co nejvíce přidrží původního návrhu experimentu Weblingové v naději, že uniknou předčasné pozornosti.

Vzhledem k potížím při zaměřování nevyzkoušeného systému graseru navrhla Weblingová, aby signál původně připravovaný k vyslání dosáhl nejprve nejbližšího, nejlépe dosažitelného cíle a odtamtud pokračoval na větší vzdálenosti. Poloha planet vyžadovala, aby byl prvním cílem Saturn. Sondra použila původní údaje pro zaměřování, když nastavovala parametry pro pokus.

Byla to obtížná práce. Znovu pohlédla na chronometr, když byla v polovině příprav. Tři hodiny, než tahle řídicí místnost získá ovládání Prstence. Povzdechla si a vrátila se ke složitému úkolu nastavit všechny přístroje.

Kontrolní panel pípnutím a zelenou kontrolkou oznámil, že Prstenec je k dispozici pro pokus s graserem.

S deseti minutami k dispozici byly myriády magnetů, chladicí čerpadla, programy pro ovládání hmotnosti, urychlovače částic a další komponenty systému Prstence připraveny vytvořit zdroj gravitace zesílené Chaovým jevem, modulovat a soustředit takto vzniklé gravitační vlny a vyslat úzké pulzy soustředěné gravitační energie k Titanu.

Nebo alespoň Sondra předpokládala, že jsou připraveni. Opět pohlédla na řídicí systém. To byla vskutku odvážná

konfigurace. Není divu, že místní konzervativci tomu nedokázali uvěřit.

Začal odpočet a udával průběh času. Zbývalo osm minut.

Larry si povzdechl a promnul unavené oči. Teď mělo dojít k poslední kontrole a pak jen stisknout poslední tlačítko.

Poslední tlačítko. Mohli naprogramovat poslední kontrolu také na automatický odpočet, nebo dokonce dát počítačům příkaz, aby samy spustily systém. Kdyby měl experiment záviset na načasování přesném na zlomky sekundy, museli by to udělat.

Ale načasování nebylo to hlavní. Kromě toho by nebylo *správné* nechat počítač udělat všechnu práci. Tohle byl počín člověka, triumf lidské intuice nad vědeckým a technickým problémem a vítězství tvrdohlavosti nad přežitými předpisy. Byl to způsob, jak oznámit průlom ve vědě všemu lidstvu. A také, což bylo pro Larryho neméně důležité, byl to dlouhý nos na Raphaela. Žádný počítač se k tomuhle nedal správně naprogramovat.

Zbývalo sedm minut.

Ale v této chvíli bylo cosi, co převyšovalo i Larryho hlubokou touhu postavit se řediteli. Začínal mít pocit, že tu nejde jen o samotný experiment, nejen nástroj k upoutání pozornosti, aby zachránili svou profesionální dráhu. Toto byly dějiny. Nikdo se dosud o něco takového nepokusil. To bylo ovládní gravitace ve velkém měřítku. Hrubé, omezené – to ano, ale tento jediný okamžik mohl změnit životy všech.

Šest minut.

Jak byl vlastně připraven změnit běh historie? Larry si přejel jazykem suché rty a nervózně pohlédl na Sondru. Ta kývla, aniž by vzhlédla od přístrojů. Vše bylo připraveno. V neklidném tichu se změnilo několik posledních minut na sekundy. A pak už nastal čas.

Na kratičký okamžik říkal vyděšený hlas v Larryho hlavě ne a nabádal ho, aby to nedělal. Ale on na ten hlas strachu a opatrnosti nedbal a stiskl tlačítko.

Tisíce kilometrů nad jeho hlavou aktivoval Prstenec nahromaděnou gravitaci a pak vyslal první pulzy gravitačních vln směrem ke Slunci. Larry stáhl prst z tlačítka a prázdňým pohledem se rozhlížel kolem sebe. Měl pocit, že okamžik ztrácí svou výjimečnost. Tady v laboratoři mělo dojít k nějakému dramatickému efektu, aby věděli, že se to opravdu stalo. *Možná jsem měl naprogramovat, aby se ztlumila světla, nebo tak něco,* říkal si sarkasticky.

Samozřejmě se v řídicí místnosti nestalo nic. Skutečný děj probíhal vysoko nad jejich hlavami, na ose procházející centrálním bodem Chárónova Prstence.

Ale teď se už účinek řítí dolů k Saturnu. První pulz byl už miliony kilometrů na cestě.

Od tohoto okamžiku převzala práci automatika. Časovač opět vypálil. Druhý milisekundový pulz vyrazil z Prstence. A třetí i čtvrtý. Už bylo příliš pozdě všechno odvolat. Příliš pozdě. Teď už nemohli nic než pokračovat. Dojdou do samých hlubin pekla, ať už se stane cokoli.

Pozorovatel neznal pojem svobodné volby. Všechno, co dělal nebo o čem přemýšlel, bylo z donucení. Každý stimul vyvolával příslušnou odezvu. Neexistovala a ani nemohla existovat žádná situace, na kterou by jeho paměť nepamatovala. V jeho paměti a zkušenostech z doby dávno před jeho vlastním vznikem mělo být všechno kategorizované, srozumitelné a známé. U této nebo jakékoli jiné hvězdy nemělo být nic nového.

Nemohl se bát neznámého, protože takový pojem byl mimo jeho chápání. Pro něho bylo neznámo nepochopitelné.

Tak se ze všech sil snažil zařadit nový fenomén do starých kategorií – například hledět na cizí artefakt jako na mutaci, na modifikaci jeho vlastní podoby.

Když dospěl k překroucené identifikaci, vyvolal si z paměťové banky pojem změna a mutace. Prozkoumal veškeré možné způsoby, jakými mohla změna probíhat. Pokud to bylo

možné, cizinec spadl do přípustných parametrů. To byly dostatečné údaje, aby Pozorovatele uspokojily.

Zbývalo jen určit, co jeho vzdálený bratranec vlastně dělá. Ale to už přišla odpověď, rozvinutá a úplná, přímo z jeho dědičné paměti.

Byla to retranslační stanice. Předávala zprávu z domova a oznamovala, že přišel čas. Třeba obvyklé způsoby kontaktu selhaly a tento nový prstenec se plavil mezi hvězdami, aby předal zprávu.

Ovšem. Co jiného by to mohlo být? Pozorovatel prozkoumal svou paměť křížem krážem, ale jinou alternativu nenašel.

Pro někoho z Pozorovatelova druhu byla paměť vším. Protože v ní neobjevil odlišnou odpověď, znamenalo to, že žádná jiná odpověď neexistuje.

Takové chápání věcí dosud vždy fungovalo.

Jupiter byl další, nebo spíš Ganymed. Larry si připomněl, že nesmí na obydlené satelity myslet jako na pouhé přívažky planet. Obyvatele osad na měsících plynového obra takový přístup vždy urážel. Koneckonců nikdo nemluvil o Měsíci jako o součásti Země. Titan, Ganymed a ostatní obydlené satelity byly samostatné a samosprávné světy. Larry věděl, že by si to měl raději zapamatovat – pokud by vše vyšlo tak, jak by mohlo, mohl by mít řadu kontaktů s experty na gravitoniku z Titanu a Ganymedu.

No ano, to jsou ted' důležité věci, pomyslel si Larry sarkasticky. Hledal jiné věci, o které by se mohl obávat, aby nemusel myslet na celkový obraz. Nedokázal si představit úplný význam ani důsledky toho, co dělal. On nechtěl být odpovědný za změnu světa. K čertu s tím, Larry znovu zmáčkl tlačítko. Paprsek se obnovil a vyrazil k Jupiterově satelitu.

Alespoň doufali, že míří ke Ganymedu. I když Sondra už experimenty s graserem prováděla, měly hodnotu jedné desetimiliontiny dnešní energie. Měla potíže s ovládním

soustředěného gravitačního paprsku i s automatizovanou pomocí počítače a s Larrym za zády.

A musela si i přiznat, že je víc než trochu nervózní z řízení tak masivního množství energie. I se ztrátou na signálu a s výpadky jejich hrubého zaměřovacího systému stále ještě vysílali pulzy o třech stech tisících g z bodového zdroje – třebaže byl tento bod menší než améba, třebaže po několika sekundách ztrácel stabilitu. Milion kilometrů od systému Pluta a Cháróna ztratil pulz polovinu energie a další polovinu o milion kilometrů dále.

V době, kdy dosáhne i nejbližší ze svých cílů, ztratí paprsek prakticky veškerou energii, bude redukován na jednomilisekundový záblesk ničeho o desetinu g. A protože byl ve fázi s odražečem, bude následná gravitační energie zaměřená na cíl přesně nulová. Paprsek vyvolával přesně stejný tlak jako tah. Bylo fyzikálně nemožné, aby mohl jakkoli ublížit. Kromě toho každý vystřelený paprsek vydržel jen jednu milisekundu a působil na cílové těleso jako na celek. Byl typu „tlaku a tahu“, opakovala si. Nemohl selhat, pokud by naprosto neselhal celý systém. Bylo nemožné, aby komukoli nebo čemukoli ublížil.

Ale ani taková ujištění jí nemohla zabránit v nervozitě. „Jak to jde, Larry?“ ptala se a měla dojem, že to dělá snad už posté.

„Stále dobré,“ hlásil Larry, sám dosti roztržitě. Zdroj zesílené gravitace se stále asi každých třicet sekund hroutil a Larry musel bodový zdroj regenerovat. Napětí začínalo působit. Doufal, že proces převede na automatiku, ale rychle zjistil, že má sotva čas vzhlížet od přístrojů, než se zdroj stane opět nestabilním.

Teprve na půli cesty signálu k Jupiteru si našel čas přepnout na automatiku. Nařídil počítači, aby se mu, obrazně řečeno, díval přes rameno a sledoval proces regenerace signálu, který používal.

Po sedmé nebo po osmé se počítač „naučil“ regeneračnímu postupu ve většině permutací a mohl převzít práci sám. Larry si ulehčeně vydechl a opřel se do křesla. Už se to rozjelo.

Uvažoval, jaké budou jejich reakce – zvláště, co si pomyslí Laboratoř tryskového pohonu.

Ted' byla limitujícím faktorem rychlost světla. Gravitační vlny se pohybovaly rychlostí světla, tak jako každé jiné záření. Momentálně byly Pluto, Saturn a Jupiter zhruba seřazeny na jedné straně Slunce, zatímco Venuše a Země byly na druhém konci své oběžné dráhy, jen několik stupňů daleko od Slunce. Z těchto planet byl Saturn Plutu nejbližší a Země nejvzdálenější.

Larry se zamračil a naškrábal na poznámkovou tabuli rychlý diagram, aby měl všechno pěkně před očima. Po několika krátkých výpočtech doplnil dobu cesty signálu tam a zpět v hodinách pro každou planetu.

Poloha planety	Země	Venuše	Slunce	Jupiter	Saturn	Pluto
Stanice	JPL	PSOV	Ganymed	Titan	VSG	
Cesta signálu tam a zpět v hodinách z						
Pluta	11,2	11,1	–	9,4	8,27	0

To byly zaokrouhlené doby cesty signálu tam a zpět. Tak například stanice na Titanu, obíhající kolem Saturna, obdrží svou dávku gravitačních vln za dobu něco přes čtyři hodiny. I kdyby Titan vyslal na Pluto okamžitě zpětný signál, jakmile gravitační vlna dorazí, potrvá to více než další čtyři hodiny, než Pluto zprávu obdrží.

Vyšlo z toho jedenáct hodin mezi vystřelením paprsku k Zemi a odpovědí z JPL.

JPL byla klíčem ke všemu. JPL provedla před čtyři sta padesáti lety první hloubkový průzkum Sluneční soustavy a od té doby si zachovala dominantní postavení ve výzkumu hlubokého vesmíru. JPL byla v módě. Byla vůdčím duchem vědy na Zemi, takže musela mít vedoucí postavení, a dost. JPL byla dost veliká, aby se mohla opřít o Astrofyzikální nadaci OSN. A nadace držela peníze.

Šest miliard kilometrů k Zemi. Dvanáct miliard tam a zpět.

Sakra dlouhá cesta pro finance, pomyslel si Larry.

Zapípal hodiny. To byl konec sekvence pro Ganymed. Byl čas znovu zaměřit paprsek, tentokrát na Venuši. Larry prohnul prsty a sledoval pult, zatímco Sondra zadávala nová data pro zaměření.

„Všechno připraveno, Larry,“ hlásila.

Larry přikývl a znovu stiskl tlačítko. Venuše. Existovaly sny o terraformaci téhle planety – to byl důvod, proč tam PSOV vlastně byla.

Tak *tohle* byl projekt, který by mohl ve velké míře profitovat z umělé přitažlivosti. Uved'te virtuální černou díru na oběžnou dráhu kolem planety a nechte ji vysát devadesát procent atmosféry. Využijte ovládání bočního tahu gravitace k urychlení planetárního spinu. Iluze. Nádherné iluze.

Ty byly určeny pro zítřek. Právě teď bylo dostatečným vítězstvím vyslat milisekundový zášleh o síle desetiny g. Teď už by měl počítač zvládat řízení graseru. A zdálo se, že stejně dobře si umí poradit s regenerací bodového zdroje bez nutnosti vedení. Deset minut zaměření na Venuši rychle uplynulo.

Země byla další na řadě. Nejenom JPL, ale celá polovina hlavních vědeckých středisek Sluneční soustavy byla stále tam.

Larry uchváceně sledoval, jak Sondra zadává nová data pro zaměření. Třicet sekund před plánovaným okamžikem na něho pohlédla a přikývla. Nové souřadnice byly zadány a systém zaměřen. Nad jejich hlavami si Prstenec upravil nastavení, vlastně vytvořil čočku, aby zaměřil bodový zdroj na Zemi, na domovskou planetu.

Larry se nadšeně zašklebil a stiskl tlačítko pro vystřelení signálu.

Jedenáct hodin, pomyslel si. *Pět a půl hodiny*, aby paprsek doletěl k cíli, a dalších pět a půl, než se dozvíme výsledek. Pak budeme vědět, co si Země o tom malém překvapení myslí.

Jedenáct hodin.

Experiment skončil – zasténání, jako ve tři hodiny ráno, žádná hromová rána. Bylo po všem, ale ještě to nezačalo. Larry

se ohlédl na Sondru a usmál se. „Připravená na to vzrušení ráno?“

Zavrtěla hlavou a protáhla se ve snaze potlačit zívání. „Ani jsem na to ještě nemyslela. Ale až Raphael zjistí, co jsme udělali, rozpoutá se tu pravé peklo.“

Larry se ušklíbl. „Jo. To bude to horší. Když mě už teď nenávidí, ráno mě bude chtít vyhodit nejbližší propustí bez skafandru.“

Sondra pohlédla Larrymu do tváře a sledovala, jak se v ní mění výraz. Strach, obavy – vina. *Jako syn, který ví, že znovu tatínka zklame.*

Chvilí přemýšlela a pak tichým hlasem navrhla: „Myslím, že by bylo nejlepší, kdybych s Raphaelem promluvila sama.“

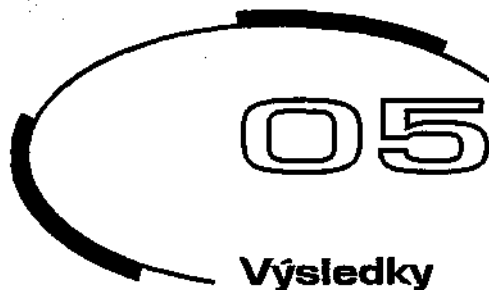
Larry překvapeně vzhlédl. „Ne,“ odporoval. „Tohle je mezi mnou a jím.“

„Ale není,“ nedala se Sondra, „a o to právě jde.“ Ťukla do řídicího pultu a mávla rukou, aby ukázala na celou stanici. „Tohle je věda i politika. Nejde tu jen o dva lidi, kteří mají soukromý spor. Ale když to budeme brát, jako kdyby šlo jen o vaši válku, ztratíme to, na čem doopravdy záleží. Ztratíme zaměření na to, co jsme vy a já dnes v noci *udělali*.“

Zavřel oči a opřel se. Chlapec, ne, dospělý muž, snažící se vyjasnit si myšlenky a přemýšlet, když jeho mozek umdlával vysílením. „Dobře. Dobře. Slyším, co říkáte. Ale připomínáte mi jinou otázku. A nejde jen o to, jaká tlačítka jsme tiskli. Pro celou budoucnost: co přesně jsme dnes v noci *opravdu* udělali? Myslím tím, *ovládání gravitace*.“

Otevřel oči a předklonil se. I na konci této bezesné noci cítila Sondra jeho vzrušení, které se zmocňovalo i jí.

„Myslete na budoucnost,“ dokončil. „A myslete na to, co jsme spustili.“

Jistota. Ten signál přicházel z retranslační stanice, od mutanta nebo modifikované retranslační stanice, vzdáleně příbuzné vlastnímu Pozorovatelovu rodu a druhu. Normální kontakt selhal. Posel sem přiletěl hlubinami normálního vesmíru a hledal Pozorovatele, aby mu pověděl, že přišel čas Spojení.

Jistota. Byla to pouhá hypotéza, a navíc ještě hluboce nesprávná. Jakákoli možná pozorování popírala Pozorovatelovo vysvětlení. Ale Pozorovatel si byl jistý, že toto je odpověď a řešení.

Sotva záleželo na tom, že se Pozorovatel naprosto mýlil. Nebyl schopen ignorovat stimul bez ohledu na jeho zdroj. Ať už dospěje k jakémukoli závěru, musí na tento stimul silných modulovaných gravitačních vln odpovědět.

A teď ten cizí Prstenec, to falešné vysílání, vyzařoval masivní množství energie, zřejmě zacílené na ostatní planety v tomto hvězdném systému, nejdříve na jednu, pak zase na druhou. I když paprsek nebyl zaměřen na Pozorovatele, měl děsivý únik energie. Navíc gravitační vzorce cílových planet slabě, ale zřetelně měnily směr paprsku. Tak mohl Pozorovatel snadno detekovat paprsky a jejich cíle.

Pozorovatel prozkoumal rozmístění cílů a promítl je dovnitř: cizinec sledoval jednu planetu po druhé, stále více dovnitř Sluneční soustavy.

Cizí Prstenec cosi hledal.

A to cosi mohl být jen sám Pozorovatel. Najde Pozorovatele, stimuluje ho a přinutí ho jednat, ukázat se, provést úkol, na který čekal po miliony let.

Pozorovatel věděl, že nebude mít jinou možnost než odpovědět, zareagovat na ten paprsek, pokud se dotkne tohoto místa.

Projelo jím cosi jako vzrušení nebo strach.

Seismografy na celém Měsíci zaznamenaly jeho záchvěv emocí.

Ale on chtěl věřit. Chtěl odpovědět. Byl sám, dychtivý obnovit kontakt s vnějším vesmírem, dychtivý začít novou fázi své existence. Začal se připravovat na paprsek, aktivoval dlouho spící subsystémy. Čerpal energii z rezerv, rozhodnut být připraven odpovědět přesně v okamžiku, kdy se ho pátrající paprsek jen dotkne.

Wolf Bernhardt vdechoval chladný kalifornský vzduch a říkal si, že je správné, když se té věci účastní Berlínčan. Berlín byl koneckonců pradávným domovem fyziky. K tomuto velkému dílu by nikdy nedošlo, nebýt velkých duchů, kteří v tomto městě tak dávno pracovali a tvořili.

A reagovat na situaci tak rychle vyžadovalo alespoň rychlou a pružnou mysl. Vyslechl si varovné hlášení před experimentem na Plutu a to mu stačilo. Ostatní by byli váhali, pogrataloval si. Ale ne *Herr Doktor* Bernhardt.

První zpráva o tom, že jev skutečně existuje a že byla detekována silná umělá gravitace pod kontrolou, dorazila před čtvrt hodinou ze stanice Titan. Wolf se podíval na hodinky. Za pět minut bude muset jít ven. Dost času. Má opravdu štěstí, že jeho byt je tak blízko hlavní řídicí stanice.

Urovnal si košili a v koupelně prověřil v zrcadle svůj zevnějšek. *Herr Doktor* Wolf Bernhardt, věk třicet let, ctižádostivý a rozhodný, mu vracel ze zrcadla pohled, se zářícíma modrýma očima, plavými vlasy sčesanými dozadu z vysokého čela, kolmá čelist trochu vysunutá dopředu. Vzorně čistý oblek, látka modrošedé barvy, která tlumila jeho poněkud

brunátný vzhled. Hladká kůže zářící zdravím a teplem sprchy, kterou si právě dal. Přejel si rukou po bradě. Ano, dokonale oholen. Nikdo by neměl podezření, že před čtvrt hodinou podřimoval ve zmačkaném oděvu u pultu na směně. Teď byl připraven pro svět.

Opět pohlédl do zrcadla. Ano, to byla tvář připravená na historii. Bylo 1:25 hodin ráno místního času, ale byl svěží a připravený. A to bylo důležité. Dnes v noci bude hovořit jen s vědci z Pluta a snad s někým z retranslačních stanic na jiných planetách. Ale zítra, pozítří, a ještě den poté uvidí Země záznamy těchto zpráv na síti zpráv. A reportéři – budou potřebovat mluvčího, na něhož by se mohli obracet, někoho, kdo tady odpoví na všechny otázky, někoho z druhého konce poloměru události o několika světelných letech.

A on, Wolf Bernhardt, bude tady, připraven promluvit, se všemi čísly a výsledky na prstech obou rukou.

Doslova na prstech – protože se bude muset spolehnout na počítač, aby ho poučil na téma výzkumu v gravitonice. Bude muset tvrdě pracovat s databázemi, aby vše rychle dohnal.

Ale bude tam, naučí se a bude připraven. To byl okamžik, na který tak dlouho čekal. Jeho chvíle na výsluní.

Otočil se a spěchal z pokoje, jako by sláva a dějiny netrpělivě čekaly, až se on dostaví.

Druhého dne se Sondra šinula kantýnou. Po necelých čtyřech hodinách spánku nebyly její myšlenkové pochody tak ostré, jak by mohly být. Rozhlédla se po místnosti a spatřila Weblingovou, nechutně čilou a veselou, jak si nabírá z ovocného salátu.

Weblingová, pomyslela si Sondra. Když už se to stalo, možná přišel čas obrátit potenciálního nepřítele na svou stranu. Čas přiznat, co jsme udělali, uvažovala. Weblingová byl člověk snadno propadající nadšení. Kdyby ji Sondra dokázala nadchnout tím zesíleným graserem, než ta zpráva pronikne ven, možná by jí pomohla zmírnit jakýkoli útok z

Raphaelovy strany. Dalším krokem, rozhodla se Sondra, bude zatáhnout Weblingovou do jejich hry.

Sebrala vlastní snídani i velký šálek kávy a unaveně se přesunula ke stolu starší vědkyně. Snažila se v duchu spočítat časovou dynamiku. Počáteční odpověď z Titanu by měla dorazit na Pluto asi za dvacet minut. Larry je už pravděpodobně v kopuli observatoře, na tradičním místě, kde se čekalo na zprávy z Vnitřního systému.

Hlavní komunikační kanál byl propojen do observatoře, takže jakákoliv veřejná zpráva, která přijde na stanici, bude okamžitě předána tam. Ranní služba v počítačovém středisku už musela vidět noční vědecké a experimentální zprávy. Ty měly být přísně důvěrné, ale počítačové hnízdo byl známý zdroj drbů, byli mistři v narážkách, když nechtěli něco říci přímo. Zprávy už pravděpodobně létaly všude kolem, alespoň na nižších úrovních, pokud už ne v kruzích, kde vůbec mohli Raphael a Weblingová něco zaslechnout. Sondra měla pocit, že se k ní jedna nebo dvě tváře obracejí, a uvažovala, jestli to není jen vydrážděná představitost.

Jistě, jakmile dorazí zpráva z Titanu, změní se dohady ve fakta a rozpoutá se peklo. Všichni budou vědět, co ona s Larrym udělala. A pak už bude příliš pozdě obracet Weblingovou na jejich stranu.

Trik byl v tom povědět Weblingové o změně v experimentu a nadchnout ji možnými výsledky dřív, než zpráva přijde – a než to zjistí Raphael.

V každém případě to stálo za pokus. Přešla ke stolu, u kterého starší žena seděla. „Dobré ráno, doktorko Weblingová!“ pozdravila ji s takovou dávkou falešné srdečnosti, jaké byla schopna.

„Ach, dobré ráno, Sondro. Nečekala jsem, že vás uvidím vzhůru tak brzy,“ odpověděla Weblingová trochu ostře. „Jak proběhl noční experiment?“

„Velmi dobře. Opravdu velmi dobře,“ odpověděla Sondra. „Ale obávám se, že se vám v této souvislosti musím k něčemu přiznat.“

Webbingová, jejíž pozornost byla v tu chvíli zaměřena na grapefruit, na Sondru ostře pohlédla. „Pokračujte,“ vyzvala ji opatrně.

Sondra se kousla do rtů a začala hovořit. Doufala, že Larry pochopí nutnost v této chvíli snížit jeho úlohu v experimentu. „V noci jsem měla malou inspiraci. Provedla jsem *úpravu* nastavení graseru. Samozřejmě nic, co by ovlivnilo hlavní cíle experimentu, ale i tak myslím, že jsem vás měla předtím probudit. Jen mě to napadlo tak náhle, že jsem měla sotva čas provést ty úpravy. A když jsem měla tak omezený čas Prstence, nechtěla jsem riskovat, že všechno zmeškám. A *mám dojem*, že váš experiment měl fantastický úspěch.“ Dala si záležet, aby pohlédla na hodinky a zkontrolovala čas. „Už brzy bychom měli dostat první odpověď z Titanu.“

„Proč ‚fantastický‘ úspěch?“ nechápala Webbingová. „Byl to zcela rutinní experiment.“ Sama zkontrolovala čas. „A proč bychom měli čekat okamžitou odpověď? Kdybychom teď hned obdrželi zprávu, museli by ji vyslat v okamžiku, kdy přijali náš graserový paprsek. Proč by se do toho tak hrnuli?“

„Protože jestli jsou naše – *moje* čísla správná, pak měl Titan přijmout řadu milisekundových gravitačních vln tlaku a tahu, vyslaných odsud v síle jedné desetiny g.“

Oči Webbingové se rozšířily. „Jedné *desetiny* g.“ Sondra vstala od stolu a Webbingová vstala s ní. Automaticky šla za mladší kolegyní. „Nechala jsem čísla o vstupech pokusu v pozorovací kopuli, doktorko Webbingová. Snad by vás mohla zajímat, zatímco počkáme na to, co nám řekne zpráva z Titanu?“

Paprsek se opět pohyboval.

Nejprve byl zaměřen na šestou planetu, pak se přesunul k páté a teď mířil ke druhé planetě. Už brzy projde tudy, ke třetí planetě, k Pozorovateli a k jeho skrýši.

Blízko. Ten okamžik už byl blízko. Po všech těch nekonečných tisíciletích měl čekat už jen minuty, jen sekundy.

Pozorovatel se téměř chvěl očekáváním.

Když Larry vstoupil do kopule, okamžitě zpozoroval dvě věci: za prvé se tu „náhodou“ stávalo mnohem více lidí než obvykle, aby se nasnídalo zde a nikoli v kantýně, a mnoho z nich tu sedělo nad kávou; a za druhé jakmile vstoupil, rozlehl se šum tichých rozhovorů – i když nikdo neměl odvahu vstát a oslovit ho. Když krátce nato vstoupily do kopule Sondra s Weblingovou, šepot zesílil a změnil se ve vzrušené hučení. Zprávy se na stanici zřejmě šířily rychle a fámy ještě rychleji. Počítačové středisko, věrno své pověsti, nechalo zprávu propadnout jako sítem, když se o experimentu Weblingové dozvědělo. Někdo dole pak viděl a pochopil význam skutečného stavu věcí – a ten někdo měl hbitý jazyk.

Sondra prošla místností a posadila se u stolu naproti Larrymu. Weblingová vedle ní. „Larry,“ začala s násilnou nenuceností, „řekněte doktorce Weblingové o té modifikaci experimentu, kterou jsme provedli.“

Weblingová se tvrdě zadívala na Larryho a jednou nebo dvakrát zamrkala. „Vy!“ zasyčela. „Vy jste ten, kdo zfalšoval výsledky gravitačního pole!“

Sondra sebou trhla. Och. Tohle nezačíná dobře. „Ne, doktorko Weblingová,“ pronesla jemně. „On je ten, koho *obvinili* z falšování výsledků. Ale proto nejsou ta čísla o nic méně pravdivá. Do toho, Larry. Řekněte paní doktorce, jak jste to udělal. Přesvědčte ji, že se to doopravdy stalo.“

Larry ztěžka polkl a vytáhl kapesní počítač. „No,“ začal nejistě, „hlavní myšlenkou bylo využít gravitační síly Prstence k zaměření a zesílení existujícího gravitačního pole.“

Oči Weblingové se rozšířily. „Zesílit existující pole? Jak jste proboha...“ a zmlkla, když pohlédla na výpočty, které už byly na obrazovce Larryho kapesního počítače.

Během půl minuty byla starší žena i mladý muž zcela zabráněni do složité matematické debaty a do hlasového portu počítače pálili jeden složitý vzorec za druhým.

Sondra se snažila jejich diskusi sledovat s pomocí obrazovky počítače. Věděla, že by měla rozumět výpočtům a

rovnícím v gravitonice – ale ti dva na ni byli příliš rychlí. Pokaždé když měla dojem, že se jí podařilo pochopit smysl jejich diskuse, vlétli jako raketa na jiné téma, než měla čas strávit to předchozí.

Její pozornost ochabla a Sondra náhodou vzhledla. Někdo musel interkomem vyslat řadu výzev. Byl tu prakticky celý personál stanice. Nejen vědci, ale byli tu i technici, údržbáři a lidé z administrativy. Ted' už nikdo ani nepředstíral, že má nějaký jiný důvod být právě tady. Byli to prostě diváci, kteří čekali, až začne představení.

Pokud čekali, až se ukáže Raphael, nemuseli čekat dlouho. Něco přes deset minut po příchodu Sondry a Weblingové se sem vrátil Raphael.

Vrhl se k Larrymu, naklonil se nad něj a zlostně na něj hleděl. „Rád bych věděl, co tohle všechno znamená,“ pronesl a snažil se udržet hlas v klidu.

Larry i Weblingová překvapeně vzhledli. „Co má znamenat co?“ otázal se Larry nervózním a pokorným hlasem.

„Nehrajte mi tu blázna,“ vyštěkl ředitel. Zamával před Larrym protokolem z experimentu. „Tohle je standardní zpráva sestavená provozním počítačem po každém experimentu a ukazuje, jak bylo zařízení nakonfigurováno a použito. Popisuje práci, kterou udělaly tyhle dvě –“ znechuceně pokynul k Weblingové a k Sondře – „minulou noc. Tato absurdní ‚modifikace‘ zamýšleného experimentu Weblingové varuje jak bolavý prst. To byla vaše práce. Jednal jste v přímém a úmyslném rozporu s mými příkazy!“ zvýšil hlas. „Vy jste dokonale porušil každý můj příkaz. Každý dolar, každý cent vydaný na tento nesmyslný ‚experiment‘ půjde z vaší kapsy. Každíčký cent.“

Larry pohlédl stranou na Sondru. Ted' přišel čas, aby provedli svůj plán z této noci. Tehdy se mu příliš nelíbil její nápad, aby se schovával Sondře za sukni, ať už zněl jakkoli rozumně. Ted' mu ale připadalo zcela v pořádku, když se věci chopí ona. Raphael tady dštil oheň a síru. Každý, kdo se bude chtít s ním utkat, byl jen vítán. Larry pohlédl na Weblingovou

a spatřil, jak i jí začíná stékat po čele pot. Zřejmě mu jako ochrana příliš nepomůže. Ne, pokud si někdo má s ředitelem poradit, musí to být Sondra.

„Porušili příkazy? Ale tak to není, doktore Raphaeli,“ přerušila ho hladce Sondra slabým jemným hláskem jižanské krásky, který vytáhla kdoví odkud. Larry si matně vzpomínal, že pochází z amerického Jihu, ale určitě od ní takový tón nikdy neslyšel. „Jsem přesvědčena, že tohle musí být jen *drobné* nedorozumění.“ Larry se rozhlédl. Sondra zřejmě hrála svou úlohu pro dav, využívala obecnstva jako štítu proti Raphaelovu hněvu.

„Zde pan Chao jen *asistoval* doktorce Weblingové a mně při našich testech systému graseru. Předpokládám, že jí *pomáhal* zvýšit energii našeho signálu, ale nechápu, jak by to mohlo znamenat porušení příkazů. A pokud jde o to, není mi jasné, jak jste mu mohl vydat příkazy, na čem má pracovat. Vy *jste* administrativní ředitel, ale to vám nedává žádné právo řídit průběh výzkumu. Pan Chao je plnoprávný výzkumník.

Když jsem naposledy četla interní řád stanice, měli v něm všichni výzkumníci úplný přístup k jejímu zařízení. A podle řádu je vlastně administrátorovi *odejmuto* právo povolovat experimenty. To by naopak měl dělat vedoucí vědeckého týmu, doktorka Weblingová.“

Z výrazu na tváři Weblingové byla jasné, že dokonce i *ona* zapomněla, že je vedoucí vědeckého týmu. Raphael si de facto zabral veškerou moc pro sebe, a to tak dávno, že nikdo si už nepamatoval oficiální stav de jure. Sondra viděla, jak Raphael rychle pohlédl na Weblingovou. Ten krátký a nervózní pohled jí prozradil, že zvítězila. Našla zranitelné místo v Raphaelově obraně. Hrubbián, který poruší pravidla, se jich nemůže dovolávat, aby ztrpčoval život ostatním. „Pokud se ovšem nemýlím. Jaká je přesně vaše pravomoc při kontrole činnosti pana Chaa? Postoupila vám snad doktorka Weblingová pravomoci své funkce?“

Raphael otevřel ústa a znovu je zavřel, aniž by pronesl jediné slovo. Než mohl přijít s něčím konkrétnějším, vložila se

do věci Weblingová. „Rozhodně jsem svou pravomoc nepostoupila – ani doktoru Raphaelovi, ani nikomu jinému. Ale to neomlouvá vaši impertinenci, doktorko Berghoffová.“ Weblingová se otočila a oslovila Raphaela. „Ale když tohle pomineme, Simoně, ať už postupujeme podle protokolu nebo ne, zdá se, že *čísla* mladého pana Chaa jsou správná. Bylo by zločinné zahodit něco tak slibného kvůli nějakému porušení vědecké *etikety*. První odpověď z Titanu by měla dorazit každým okamžikem. Mám dojem, že teď obdržíme buď potvrzení, nebo zamítnutí těchto teorií. Neměli bychom podle *toho* reagovat na výsledky práce pana Chaa?“

Pěkně tvrdý úder, pomyslela si Sondra vesele. *Ten starý kozel dostal právě ránu pod pás od svého nejbližšího spojence, a přede všemi*. Larry chtěl zřejmě něco říci, ale kopl ho pod stolem. Ted' nebyl čas házet Raphaelovi návnadu. Ať se v tom vykoupe.

Ale Sondra se Raphaelovy reakce nedočkala. Zaznělo slabé zapípání, jako by přicházelo odevšad. Sondře okamžik trvalo, než si uvědomila, že je to její kapesní počítač, který ji upozorňuje na zprávu určenou pro ni. Larryho počítač rovněž pípal – a stejně tak Raphaelův i Weblingové.

Titan! Vytáhla počítač z pouzdra na opasku a vytukala příkaz *Přečíst zprávu*.

Na obrazovce všechno zmizelo a objevil se text zprávy. Když si četla sama pro sebe, Weblingová vstala a přečetla ji nahlas pro celé osazenstvo.

„OD: TITAN COMMCENT OSOBNĚ A OKAMŽITĚ
PRO: RAPHAELOVI, WEBLINGOVÉ, BERGHOFFOVÉ, CHAOVI
TEXT ZPRÁVY: ZPRÁVA STANICE TITAN, SACHAROVOVA
FYZIKÁLNÍHO INSTITUTU PRO PLUTO, VÝZKUMNOU STANICI
GRAVITONIKY. CO NEJSRDEČNĚJŠÍ BLAHOPŘÁNÍ RAPHAELOVI A
CELÉMU TÝMU. NEUVĚŘITELNÉ! ZDEJŠÍ GRAVIMETRY
ZAZNAMENALY NEPOPIRATELNÝ PŘÍJEM PULZNÍCH
MODULOVANÝCH GRAVITAČNÍCH VLN MIMOŘÁDNÉ ENERGIE,
JAK BYLO OZNÁMENO ZPRÁVOU PŘED EXPERIMENTEM. JE TO PRO
NÁS ČEST BLAHOPŘÁT VAŠÍ LABORATOŘI JAKO PRVNÍ K TOMUTO
OBROVSKÉMU ÚSPĚCHU. PROVÁDÍME POČÁTEČNÍ PODROBNOU

ANALÝZU A ZAŠLEME VÁM JI PŘI NEJBLIŽŠÍ PŘÍLEŽITOSTI. TOTO JE PRŮLOM NEJVYŠŠÍ DŮLEŽITOSTI. PŘÍPÍJÍME VÁM TADY PRAVOU STOLÍČNOU. DOBRÁ PRÁCE, SIMONE. SRDEČNÉ POZDRAVY, JSME NA VÁS HRDI. M. M. POPOV, ŘEDITEL. KONEC ZPRÁVY.“

Zazněla bouře potlesku a desítky lidí se vrhly k Larrymu, aby mu potřásly rukou. Sondra se nedokázala ubránit ironickému úsměvu. *Dobrá práce, Simone*, opravdu. Doktor Popov předpokládal, že za provedení experimentu odpovídal dr. Simon Raphael, spíše než aby se mu za každou cenu pokusil zabránit. Ale nevádí. Viděla, jak se kolem Larryho shromažďuje rostoucí dav lidí. Ti viděli, kdo má skutečnou zásluhu. A nikdo nezabrání, aby se pravda rozšířila.

Dobrá práce, Simone. Sondra se ohlédla směrem, kde Raphael před chvílí stál, a zjistila, že už tu není. Pohlédla ke dveřím právě včas, aby spatřila, jak vybíhá ven, aby unikl pokoření, dokud na něj nebyla upřena pozornost. Na okamžik, na kratičký okamžik zjistila, že jí je starého muže líto.

Ale pak se jí zmocnil dav a vtáhl ji do víru kolem Larryho.

Usmívající se Larry nesměle a s uzarděním přijímal blahopřání svých kolegů. I těch, kteří mu jen před několika hodinami nevěřili. Všichni chtěli informace, jakékoli informace. Každý měl v ruce počítač a snažil se napojit na Larryho soubory v ústředním počítači. Všichni soubory našli, ale ty byly zablokovány pro soukromé použití. Spojovací systém počítače, zahlcený žádostmi příliš mnoha lidí, kteří chtěli vidět příliš mnoho souborů a databází, se dokonce na minutu vypnul. Larry svým počítačem odstranil bloky ze všech souborů, které ovládal.

To celé na něj bylo příliš. Pýcha, vzrušení, jeho obvyklá nesmělost na veřejnosti, obava z toho, co Raphael teď udělá – všechny ty pocity a půl tuctu dalších mu vířilo v hlavě, ale nakonec musely ustoupit nekonečným otázkám Weblingové a ostatních členů vědeckého týmu. Teď nebyl čas na nic kromě samotného okamžiku, samotné události.

Někdo – Larry měl pocit, že to byl Hernández, expert na gravitoniku, ale nebyl si jist – mu strkal pod nos počítač a

žádal, aby mu vysvětlil operační diagram na obrazovce. Larry si v duchu povolil pokrčení rameny, vzal počítač do ruky a snažil se v grafu rozebrat. Možná, že kdyby spolupracoval, všichni by se uklidnili o něco dříve.

Ale jeho odpověď jen přivolala další otázku od někoho jiného a zahájila další debatu. Bylo tu příliš mnoho možností, příliš mnoho teorií, na které v kopuli nebylo dost místa.

Zčásti proto, že kopule začínala být přeplněná, a zčásti proto, že bylo jednodušší všechno vysvětlovat před spínači, stupnicemi a obrazovkami, se zástup jako by přesunul z pozorovací kopule do hlavní řídicí místnosti Prstence. Později si už Larry nepamatoval, jak tam opravdu přešel.

Na tlačítkách, stupnicích a přístrojích v řídicí místnosti bylo cosi, co přimělo všechny vzpomenout si na profesionální přístup. Hlasy zeslábly a lidé doopravdy čekali jeden na druhého, až domluví.

Místnost byla malá a bylo v ní příliš mnoho lidí. Klimatizační systém to nezvládal a vzduch byl za chvíli horký a těžký. Nikdo si toho nevšiml, nikomu to nevadilo. Pokud vůbec něco, tak malé rozměry místnosti zvýšily sílu tohoto okamžiku. Lidé vnímali ostřeji, byli pozornější a začali se více chovat jako racionální vědci. Larry zjistil, že sedí na židli a vede improvizovaný seminář.

Ale jakmile se zdálo, že se situace opět uklidnila, dorazila další zpráva ze stanice Ganymed. Pokud se v něčem lišila, tak ještě větším nadšením než signály z Titanu. Pak se znovu ozval Titan s podrobnější zprávou a jejich nadšení se zdvojnásobilo, pokud to ještě bylo možné.

Když předal úplnou zprávu i Ganymed, měli poprvé celou řadu čísel, se kterou mohli pracovat. Znali energii gravitačního paprsku, když opustil Pluto-Chárón, a teď měli ze dvou míst měření energie, intenzity, tvaru a frekvence vlny při jejím příjmu – pevná čísla udávající, jak byl paprsek ovlivněn, když cestoval vesmírem.

Data nejenom potvrdila, že Larryho gravitační paprsek byl skutečný, ale poskytla jim řadu údajů o podstatě gravitace

samotné – jaká byla její interakce se strukturou časoprostoru, o hmotě a gravitačních polích, které procházely paprskem a v jeho blízkosti, jak působil na rychlost objektů, které potkal, a naopak rychlost objektů na něj. Hernández dokázal, že gravitace podléhá Dopplerovu jevu. To nebylo žádné velké překvapení: teorie to předvídala. Ale poprvé to bylo potvrzeno a dokázáno, nebyl to už pouhý předpoklad.

Pro všechny tu byla jedna lekce a Larry ji pochopil někde uprostřed shonu toho dne: *Než plně pochopíte přírodní síly, musíte je umět ovládat*. Nikdy předtím nebyli vědci schopni si hrát s gravitací, doslova ji zapnout a vypnout, aby zjistili, co se stane. Ted' tu možnost měli, dveře se otevřely a potopa mohla začít. V těch prvních čtyřech hodinách se dozvěděli o gravitaci víc, než o ní vědělo celé lidstvo během svých dějin.

A měli také energii, s níž si mohli hrát. To pomáhalo. Věda vždy potřebovala více energie, než jim příroda laskavě poskytovala. Jak daleko by se lidé dostali ve zkoumání magnetismu, kdyby měli možnost pracovat s celým magnetickým polem Země a nejen s tu a tam nalezeným magnetovcem?

Když už jde o velikost, přírodní silové generátory nebyly příliš silné nebo účinné. Je třeba bouřky, aby vznikl blesk, je třeba něco tak velikého, jako je Země, aby vzniklo gravitační pole o síle jednoho g, je třeba hmoty velikosti Slunce, aby započala jaderná fúze. Ted' už lidé dokázali tyto energie vyrobit, nebo se alespoň k tomu blížili s použitím zařízení mnohem menších.

Ted' nebyl čas na úvahy. Zprávy stále přicházely z Ganymedu i z Titanu a informovaly, že byly upozorněny i PSOV a JPL. Události probíhaly příliš rychle a na příliš velkou vzdálenost.

Larry si představoval rádiové a laserové signály, které ted' musely křížovat Sluneční soustavou, jeden stíhal druhý, odesílaly informace, které už zastaraly, než konečně dorazily. Ted', když na Pluto přišla zpráva z Titanu, že informovali Zemi – to už Země sama přijala gravitační paprsek.

JPL pošle zprávu, jakmile se někdo dozví, o co jde. To byl signál, na který všichni čekali. Larry sledoval hodiny a desetkrát počítal zpoždění signálu. Dvacet minut předtím, než mohl dorazit první signál s odpovědí ze Země, vstal a protáhl se. „Podívejte,“ začal, „ještě je toho mnohem víc, ale brzy by se měla ozvat JPL a já chci být v kopuli, až to přijde.“

Vzrušený hovor opět zesílil, jak se skupina vracela do kopule. Koneckonců tu zprávu chtěli slyšet všichni, a taky hned. Ten objev zachrání i *jejich práci*. Larrymu se podařilo získat takový náskok, aby mohl zaběhnout do své ubikace a popadnout necesér, opláchnout se a osvěžit se. Tohle bude jeho druhý den víceméně beze spánku. Pokud si nebude moci odpočinout, může si dovolit aspoň dvouminutovou sprchu a oholit se.

Když dorazil do kopule, několik minut předtím, než se měla ohlásit Země, představení už začalo. Světla v kopuli napůl pohasla a nad hlavami jim zářily hvězdy. Obloze dominoval Chárón a obrovské kolo Prstence.

Larry se nedokázal na ten pohled dívat bez inspirace. Tento nástroj, toto zařízení, byl jeden z nejsilnějších generátorů, jaké kdy byly vyrobeny, a *on* je doopravdy využil, jeho prostřednictvím udělal průlom.

Opatrně vstoupil do ztemnělé místnosti. Počkal, až si zvykne na příšeří, a rozhlédl se. Komunikační tým byl v plné práci, spojoval řadu velikých obrazovek na jedné straně kopule a přesouval židle, aby na obrazovky všichni viděli. Na jedné obrazovce probíhal odpočet, ukazoval čas zbývající do přijetí paprsku se signálem ze Země. Na druhém displeji přebíhala řada obrazů s výsledky a zprávami o experimentu společně s údaji z Titanu, Ganymedu a PSOV.

Larry si uvědomil, že musel promeškat signál z Venuše, zatímco se sprchoval. Třetí obrazovka předváděla teleskopický pohled systému Země-Měsíc, obě planety zářily jako tučné hvězdy na nebeské sféře. Ale Larryho překvapila čtvrtá obrazovka. Ukazovala pohledného mladého muže, elegantně oblečeného, jak hovoří do kamery. Identifikační text pod

kamerou uváděl, že tohle je Wolf Bernhardt, mluvčí JPL, v přímém přenosu. Když vezmeme v úvahu náklady a obtíže spojené s vysláním televizního signálu až na Pluto, to samotné Larrymu prozradilo, že ho lidé na Zemi berou vážně.

Larry se protlačil řadami a našel volné místo vedle Sondry. „Moc jste toho nezmeškal,“ zašeptala tak hlasitě, že to musela slyšet polovina místnosti. „Právě teď mluví o výsledcích z Venuše.“

Larry nepřítomně přikývl a pohlédl na odpočet. Ještě tři minuty. Z druhé strany zaslechl slabý hluk. Larry se ohlédl a spatřil vcházet doktora Simona Raphaela. Raphael se zastavil ve dveřích a rozhlédl se. Jejich oči se na okamžik setkaly.

Larrymu pokleslo srdce, stejně jako na vysoké škole, když se do něj zabořil pohled vedoucího kruhu. Ať spravedlivě nebo nespravedlivě, po právu nebo protiprávně, chlapec Larry i dospělý muž Larry oba věděli, co ten pohled znamená. Měl problémy. Znovu. Stále. Napořád. Raphael najde nějaký způsob, jak ho potrestat.

Larry si opět připomněl Raphaelovu hrozbu, že bude muset zaplatit „každíčký cent“ z nákladů experimentu ze své kapsy. Ten pohled Larrymu prozradil, že hrozba stále platí. Raphael si najde nějaký způsob, aby to Larry pocítil. A aby to hodně bolelo. Jestliže ne za trest, tak z pomsty.

Raphael přerušil vizuální kontakt a vstoupil do kopule, proklouzl podél vzdálenější stěny tak, aby mohl dění sledovat z co největší dálky.

Larry ulehčeně vydechl. Raphael teď nevyvolá scénu. Tenhle okamžik bude patřit Larrymu. Už jen to cosi znamenalo.

Paprsek opustil druhou planetu a zamířil na třetí. Nevyhnutelně se do jeho dosahu dostal i Pozorovatel. Gravitační paprsek procházel pevnou hmotou Měsíce jako světlo skrze sklo. Ale jestliže byl Měsíc pro gravitační vlny průhledný, Pozorovatel nebyl. Obrovské torzo Pozorovatele,

skryté hluboko pod měsíčním povrchem jako pás kolem jádra oběžnice, se zachvělo, jak po něm přejížděl paprsek.

A to byl signál, poplach, příkaz, pro který se zrodil a byl vytvořen, aby jej přijal.

Odpověděl tak reflexivně jako člověk, když uskakuje po elektrickém šoku. Stejně instinktivně jako milenec v okamžiku vyvrcholení. Nemohl svou odpověď nijak ovládat. Paprsek spustil rychlý řetězec událostí mimo kontrolu toho, co sloužilo jako vyšší vědomí Pozorovatele.

Dlouho shromažďovaná energie byla přivedena a koncentrována do příslušných kanálů. Ale nebylo jí dost pro práci, kterou měl Pozorovatel udělat, stačila jen k oživení Spojení na plný výkon. Pozorovatel pocítil záchvěv neovladatelné rozkoše, jak napolo zapomenutá energie proučila nově zrozenou dírou v prostoru. Dlouho spící Spojení se probralo zpět k životu.

Energie. Ted' měl energii. Celou jeho bytostí projel všeobjímající pocit moci, schopnosti, úkolu a smyslu. Ted'. Přišel čas, kdy se naplní jeho osud. Ted' upře svou pozornost k Zemi.

Pozorovatel nasál přes Spojení obrovské, překypující množství energie a uchopil.

Larry obrátil pozornost zpět k probíhajícímu odpočtu a s ohromením zjistil, že zbývá už jen několik sekund. Začal poslouchat hlasatele. „Obdrželi jsme další potvrzení silného signálu z Venuše. Paprsek opustil Venuši před devadesáti sekundami v reálném čase a očekáváme ho zde. Očekáváme plánovaný příjem vašeho paprsku na Zemi.“ Místnost zahučela očekáváním. To bylo ono, nejen pro Larryho, nejen pro experiment, ale pro celou stanici.

Pokud tohle na JPL udělá patřičný dojem, udělá to dojem i na Astrofyzikální nadaci OSN. A v takovém případě určitě nebude moci Výzkumnou stanicí gravitoniky uzavřít. Alespoň v to Larry doufal.

Hlasatel se odvrátil od kamery k displeji na stole odpočítávajícímu čas. „Zbývá dvacet sekund,“ oznámil a zjevně si ten okamžik vychutnával.

Larry ztěžka polkl a předklonil se v křesle. Byla to hloupost, být nervózní a tak rozčilený. On *věděl*, že to fungovalo. Ale sekundy ubíhaly.

„Čas T minus pět, čtyři, tři dva, jedna, nula. Přijímáme první –“

Komunikační spojení s JPL zmrtvělo.

A z obrazovky číslo tři zmizela Země.

V teleskopickém pohledu visel Měsíc.

Sám.

Larry tu jen seděl a v němé hrůze zíral na obrazovku. Lidi z komunikace už vyskakovali a kontrolovali všechno zařízení „Je to všude,“ ozval se jeden z nich. „Všechny kanály ze Země jsou úplně hluché.“

„To je šílené. Zkontrolujte to v centrále.“

Všude. Larry seděl dál bez hnutí a srdce mu bušilo. Budou hledat odpověď, poruchu v zařízení.

Ale Larry *věděl*. Neměl žádný důkaz, žádné vysvětlení, ale *věděl*. Nějakým způsobem, zhola nemožným, ten neškodný paprsek gravitačních vln, na tu vzdálenost tak zeslabený, že by neublížil mouše či by nerozčechral vlasy na hlavě dítěte –

Nějakým způsobem zničil Zemi.

Oči ostatních se začínaly obracet k Larrymu. Už ne přátelské ani vzrušené. *Ano*, pomyslel si, *ted' všichni ochotně připustí, že to byl můj experiment.*

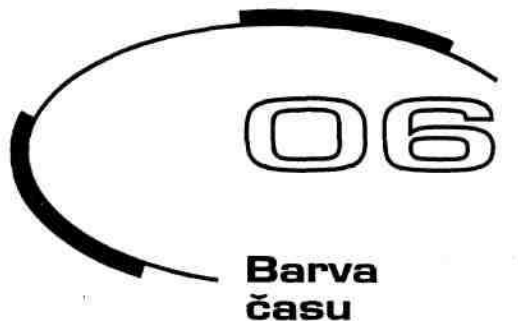
Pohledy se mu zabořily do hlavy. Zvláště pohled jednoho páru očí. Raphael se za ním třásl hrůzou a zuřivostí. Larry cítil ředitelův zlostný pohled přímo v temeni lebky.

V hlavě mu duněly dvě myšlenky, jedna neuvěřitelná a druhá naprosto šílená.

Larry Chao zničil Zemi.

A Simon Raphael už nějak dohlédne, aby to šlo z Larryho kapsy.

Gerald MacDougal natáhl ruku a udeřil do budíku. Dvě hodiny ráno. Vancouver ve státě Britská Kolumbie bylo krásné město, ale mělo jednu zásadní vadu: bylo v nesprávném časovém pásmu. Jako Měsíc a Kolonie pod kopulemi a prakticky všechna pracoviště ve vesmíru fungovala PSOV podle Univerzálního času, neboli GMT, jak ho tam tvrdohlavě nazývali.

A tady byly dvě hodiny ráno. To bylo v deset hodin místního času na PSOV. V deset hodin dopoledne v úterý a v sobotu měla Marcia vyhrazený čas pro zasílání zpráv na videu domů. Pokud tu možnost vůbec dostane. Minulé noci poslala textovou zprávu o dvaceti slovech, než přišlo varování o pozorování jakéhosi gravitonického experimentu na Plutu těsně po desáté hodině. Právě v době jejího vysílacího přidělu.

Gerald se protáhl a zívł. Venuše byla v tomto okamžiku asi devadesát stupňů od konjunkce, což znamenalo zpoždění deseti minut při rychlosti světla, plus zlomek sekundy nebo dva, než to komunikační satelit Země zachytí a přesměruje na jeho přijímač. Měl právě čas se trochu probrat, než dorazí týdenní zpráva od Marcie. Mohl by si ji samozřejmě nechat nahrát a poslechnout později, ale raději chtěl vidět zprávu hned, v okamžiku, kdy dorazí. Takhle bude *vědět*, co Marcia dělala a říkala před deseti minutami. Tohle byla jediná chvíle, kdy to bylo možné. Panebože, chyběla mu.

Vstal, přešel k oknu a zahleděl se na nádherné město dole pod sebou. Jeho domov. Kromě problému s časovým pásmem nebylo jiného místa na Zemi, kde by byl raději než tady. A

pokud šlo o jeho práci, nemusel být nikde na Zemi. Gerald byl vysoký muž, mohutný a svalnatý, s hnědými kudrnatými vlasy a pevnou čelistí. Začínal být netrpělivý a často musel sám sebe přesvědčovat, že trpělivost je vlastně přednost.

Brzy budu zpátky ve vesmíru, sliboval si, ale sám tomu úplně nevěřil. Stále tu byla naděje vrátit se. Na Venuši a na PSOV, ke své ženě a ke své práci.

Stručně řečeno hlavní předmět práce Geralda MacDougala vlastně neexistoval. Jedním z cílů jeho činnosti totiž bylo vyhladit vše, co se tomu podobalo.

Gerald byl exobiolog studující život mimo Zemi. Problém byl samozřejmě v tom, že mimo Zemi žádný život *nebyl*. Samozřejmě kromě životních forem, které se vyvinuly na Zemi a pokračovaly v tom i mimo planetu. Každý člověk, každá rostlina, každý živočich přivezený do Kolonií s sebou nesl miliardy mikroskopických životních forem.

Kamkoliv lidé šli, cestovaly s nimi i viry, bakterie a jiné mikroby vyvolávající nemoci i ty neškodné. Normální lékařská praxe postačovala, aby většina toho svinstva byla uzavřena uvnitř kolonií – avšak některé mikroby přesto unikly z kopulí, tunelů, lodí a habitatů do vnějšího prostředí. Téměř všechny zahynuly v okamžiku, kdy opustily řízené životní prostředí. Ale několik z nich přežilo. A z těch několika se jen *velmi* málo dokázalo rozmnožovat a vyvíjet, a to hodně divokým tempem.

Mikroby pozemského původu se skrývaly v marsovské půdě, využívaly vzduchu, vlhkosti a organických látek, které unikaly z kopulí. Žily uvnitř skal důlních asteroidů a živily se lektvarovou dietou složitých uhlovodíků, nebo přežívaly jako houbovitě skvrny v propustech po celé Sluneční soustavě, kde pohlcovaly vzduch, vlhkost a drobty organických látek, kdykoli se vyrovnával v propustech tlak, a uzavíraly se do cyst, když se dostaly do vakua.

I Geraldovi, který si už měl na takové věci zvyknout, připadala vytrvalost života v takových podmínkách neuvěřitelná. Pro Geralda to byl důkaz, že existuje Bůh. Žádný náhodný sled událostí by nemohl vyprodukovat živé bytosti

schopné takových věcí. Vývoj existoval, to ano, a Gerald nebyl příznivcem teorie stvoření. Ale musela tu být Boží ruka, která ten vývoj řídila.

Boží ruka, která jednala tajemným a někdy i děsivým způsobem. Protože několik málo, děsivých pár exemplářů vnějších organismů se vracelo zpět *dovnitř* kopulí a kosmických lodí. Většinu takových Navrátilců vyhladilo drasticky odlišné životní prostředí, ale některé se podmínkám uvnitř znovu přizpůsobily. Tehdy hrůza udeřila. Některé organismy Navrátilců, obrněné celými generacemi mimo vzduch, světlo a tlak, se děsivým tempem množily a v genech nesly schopnost strávit věci, o kterých by se nikomu ani nesnilo. Plastické hmoty, kov, části z gumy, napůl organické supervodiče. A některé z nich, předkové organismů vyvolávajících nemoci, si zachovali schopnost infikovat lidské tělo.

Byly tu mikroorganismy, které mohly vyvolat nemoci u lidí či se rovněž prokousat skafandry i kopulemi zevnitř. Nebo rozpustit supervodivé dráty energetických sítí. Anebo zablokovat záklopy ve fúzních systémech.

Pro lidi byli Navrátilci hotovou noční můrou. Ale Bůh, jak už Gerald dávno věděl, se na věci *nedíval* jako lidé. Náš Pán chtěl dát šanci veškerému životu, a to všude. Mikroby byly Jeho dětmi stejně jako lidé, stejně zázračné. A On chtěl, aby všechny jeho děti měly šanci na život, od nejvyššího k nejnižšímu. Jestliže měli zemřít někteří jednotlivci jednoho druhu, aby mohl jiný druh přežít, nebyl to snad běh Přírody? Proč by mělo být lidstvo výjimkou?

Neviděl žádný rozpor mezi obdivem tvrdošíjné snahy Navrátilců o přežití a chladnokrevnou snahou o jejich zničení. Vlk žije na úkor jelena a kůň může zabít vlka, aby chránil své stádo. Ani jeden z nich není v právu nebo v nepravu. I malé jehně žije na úkor rostlinek, jimiž se živí – a nejeden trn píchne jehně natolik neopatrné, že chce spást tu nesprávnou kytku. Vše, co žije, musí brát život jiným a bránit se proti útokům dalších druhů. Tak je tomu i s lidmi.

Geraldovým cílem bylo vyhladit veškerý mikroskopický život mimo planetu vně životního prostředí člověka. Věděl, že tohoto cíle nikdy nedosáhne, a to vědomí ho jakýmsi zvláštním způsobem uklidňovalo. Ale to nestačilo. Ničení života, jakkoli bylo nezbytné, Geralda neuspokojovalo.

On chtěl život *tvořit*, být Božím nástrojem vytváření nového světa plného života – ale teď ten sen mizel. Okolnosti byly frustrující.

Terraformování Venuše bylo technicky možné. To už nikdo nezpochybňoval.

A Geraldova práce by v ní rovněž sehrála svou úlohu. Stanice samostatné exobiologie by byla ideálním zdrojem terraformovacích mikrobů. Nejjednodušší genové inženýrství by vyrobilo mikroby, aby byla přetvořena jedovatá atmosféra, aby se dusík vázal na půdu, aby byl odstraněn kysličník uhličitý a vznikla voda, aby se skály prosáklé kyselinami změnilly v půdu.

Ale éra velkolepých projektů a grandiózních vizí začínala mizet, než se mohla pořádně rozvinout. Projekt hvězdné lodi *Terra Nova* byl zrušen a teď se mluvilo o tom, že by se měl vypnout i Prstenec na Chárónu. Jaká zbývala naděje, že by bylo možno změnit celou planetu? Mikroby uložené na Stanici samostatné exobiologie více než pravděpodobně nedostanou nikdy šanci ošít Venuši.

Vzhlédl z údolí na oblohu pozdní noci. Venuše ještě po několik hodin nevyjde, ale věděl, že tam je. A byla tam Marcia na palubě PSOV kroužící okolo té pekelně žhavé planety.

Většinu posledního roku trávil přípravami, aby se k ní připojil – ale teď byli oba nuceni počítat s možností, že to bude Marcia, kdo se vrátí sem, jak lidstvo ustupovalo od výzvy, kterou představovala Venuše.

Zapípal komunikátor. Gerald se k němu vrhl, posadil se a zapojil obrazovku. Objevily se hodiny ukazující odpočet, který přešel k nule a pak zmizel. Nahradila je nádherná tmavá tvář Marcie.

„Ahoj, Geralde,“ řikala teplým a milujícím hlasem. „Díky bohu, že jsem to dostala ven – právě nám řekli o velikém experimentu, na který budeme potřebovat všechny vysílací frekvence. V deset měli pozastavit všechny osobní zprávy, ale Lonny věděl, že jsem na řadě, a trochu ta pravidla pro mě upravil. Nechá mě tu tak dlouho, jak to půjde, ale může se to náhle přerušit. Nemusíš se ničeho obávat – jen potřebují tenhle vizuální kanál. Lonny ode mě teď vysílá textovou zprávu na vedlejší vlně. Píše, o čem je ten experiment, takže s tím nebudu marnit čas. Promiň, ale ta textová zpráva není nic moc – jen souhrn dat o tom, co nám o experimentu řekli. Neměla jsem čas napsat ti opravdový dopis. Ale už jeden připravuji. Měla bych ho poslat dnes večer.“

Tiskárna zabzučela a vyjel z ní tenký svazek papírů. Gerald dokument ignoroval, vztáhl ruku a dotkl se obrazovky. Těch několik okamžiků s jejím obrazem bylo vše, co měl, a teď mu ještě zkracovali dávku. Nikdy více, rozhodl se. Až se tam dostane, už nikdy se od sebe neodloučí.

„Kolem toho experimentu není ani příliš mnoho vzrušení,“ pokračovala Marcia. „McGillicutty nás přivádí k šílenství ještě víc než obvykle, ale na to bych už měla být asi zvyklá. Práce jde dobře – i když se všichni díváme na zprávy a doufáme, že v nich nejsme.“ Zpoza kamery se ozval tlumený hlas a Marcia se ohlédl. „Sakra!“ zaklela s upřímností člověka, který to nedělá příliš často. „Lonny říká, že mám už jen deset sekund. Miluji tě, Geralde. Nemůžu se dočkat, až dostanu tvou příští zprávu. Dokonči to tam doma a přileť sem. Miluji tě. Na shledanou.“

Obrazovka ztmavla a Geraldovi se sevřelo hrdlo. To odloučení dokázal snášet jen do jisté míry. Díky Bohu, že to brzy skončí, tak nebo onak.

Na palubě PSOV se Marcia MacDougalová přinutila k úsměvu, poděkovala Lonnymu a spěchala na chodbu. Ale kam jít? napadlo ji. Cítila se prázdná a ztracená. Gerald tu nebyl, projekt skomíral. Co na tom záleželo? Do jídelny, rozhodla se

téměř náhodně. Snad tam bude někdo, s kým by si mohla promluvit, aby odpoutal její pozornost od té samoty.

Vyšla na chodbu a prošla krátký úsek k jídelně. Ale ta byla prázdná. McGillicutty určitě přitáhl všechny na pomoc k pozorování toho experimentu s gravitací. Nepochybně se do toho dříve či později nechá zatáhnout taky.

Marcia MacDougalová zjistila, že je sama, a rozhodla se toho co nejlépe využít. Přešla přes pozorovací palubu jídelny a vyhlédla dolů na vnější stranu zářících mraků.

Byla to okouzlující žena, která díky své rozhodné povaze vypadala vyšší, než opravdu byla. Měla hebkou, bezvadnou pleť barvy tmavého mahagonu a kulatou, výraznou tvář. Oči měla tmavohnědé, světlé a jasné, které jako by viděly úplně všechno. Ale za pozorovacím oknem nebylo moc co vidět.

Pouhému oku připadala Venuše, na denní straně jasná až oslepovala, jako beztvará zeď mraků. Mohla to změnit: pozorovací okna se dala upravovat, bylo možno měnit kontrast, jas i spektrum. Se správným nastavením se na vrcholku mraků objevil vzorec a řád.

Ale právě teď připadala Marcii prázdná planeta bez tvarů ze všeho nejpřípadnější. Světlo bylo tak jasné, že nebylo vidět vůbec nic. Přicházelo tolik informací, že se nic nedalo pochopit. Ty metafory se hodily do věku Krachu vědomostí. A PSOV bude víc než pravděpodobně jeho další obětí.

První venušská stanice pro operační výzkum (PSOV) měla být podstatou toho, z čeho vznikaly sny. Středisko tvorby skvělého nového světa – nové Venuše, zchlazené, zavodněné, kypící novým životem.

Nikdo přesně nevěděl, jak by k tomu mělo dojít, jak měla být jiná planeta probuzena k životu. A k tomu byla PSOV – aby našla odpovědi. Byly tu všemožné divoké představy: PSOV shazující obrovské sondy a osazovací lodi na povrch planety, přivádějící na místo ledové asteroidy a atmosférické kluzáky. Obrovské stíny, zakrývající Slunce, kroužící nad planetou, vznášející se chemické laboratoře vystavěné pod obrovskými vzducholoděmi a vypuštěné do svrchní atmosféry.

Někteří odvážnější horníci v Pásu asteroidů měli vlastní šílené nápady. Docela vážně navrhovali roztržtit planetu Merkur výbuchem děsivého zařízení zvaného Rozbýječ jádra. S druhým pásem asteroidů tak blízko Slunci by mohli doopravdy využít něco ze sluneční energie. Venuše s tím nápadem neměla příliš mnoho společného, ale lidé ze Společenství asteroidů se ten nápad pokusili prodat PSOV a upozorňovali, že Pás Merkura by byl ideálním místem pro vytvoření toho slunečního stínu nebo obrovských těles pro zvýšení rotace.

Byly i další, méně šílené, plány a PSOV by některé nebo všechny určitě vyzkoušela. V současné době nikdo neměl ani sebemenší tušení, jak to provést. A o to právě šlo. PSOV byla postavena tak, aby vydržela celá staletí, aby rostla, měnila se a vyvíjela. Tvůrci stanice předpokládali, že bude muset zvládnout technologie, jejichž vynálezci se ještě nenarodili.

PSOV. Poslední dvě slova zkratky byla klíčová. *Operační výzkum*. Než bude možno Venuši přetvořit, musí vědci i inženýři zjistit, jak to udělat. Hodně z toho se dalo vymodelovat počítačem a simulacemi v drobném měřítku, ale když šlo o životní prostředí celé planety, tyhle techniky prostě nestačily. Inženýři i vědci si potřebovali hrát s celou planetou, potřebovali možnost dělat na ní i chyby. Terraformace vyžadovala patřičný výcvik.

Copak to ve Spojených národech neviděli? Necháпали snad, jak životně důležitá byla tato stanice? Jak nedožrnné následky by mělo její uzavření nebo i dočasné přerušení provozu? Venuše byla úkol pro celá desetiletí, pro celé generace. To se nedalo dělat po etapách zavírání a nového otevírání.

Náhle zabzučel interkom. Zazněl písklavý podrážděný hlas, kterého se Marcia naučila obávat. „MacDougalová! Okamžitě přijďte do hlavního řídicího střediska!“ přikazoval hlas McGillicuttyho. „Potřebuji, abyste pro mě monitorovala nějaké nízkofrekvenční rádiové vlny.“

Marcia zavřela oči a přinutila se počítat do deseti, než se odvrátila od okna a zamířila k laboratoři. Byla ochotná se vsadit, že Hiram McGillicutty brzy nahlodá i trpělivost jejího

manžela. Bude muset zkusit ten experiment, jakmile bude Gerald tady.

Hiram McGillicutty byl vedoucím týmu fyziků na První venušské stanici pro operační výzkum, přičemž většinu dnů byl na tomto postu stejně užitečný jako padák na rybě.

Nikdo neměl námitky proti tomu, že PSOV *potřebuje* fyzika, ale jen do té míry, do jaké městečko potřebuje požární oddíl. Nějaký musí být v okolí pro případ, že by se někomu stala nehoda.

McGillicutty neměl o svých kolezích na stanici příliš vysoké mínění. Obyčejní inženýři. Dejte jim čísla, která mohou sestavit do rovnic, a budou dokonale šťastní. Nezáleží na tom, co ta čísla znamenají, nebo jak byla odvozena. V devadesáti devíti případech ze sta nejen že *nepotřebují* vědět, jak ta čísla vznikla, ale dokonce jim takové otázky budou očividně nepříjemné.

Hiram McGillicutty si představoval, jak filozoficky přijímá svůj osud, i když nikdo jiný na stanici by jeho přístup rozhodně takhle nebral. Většina ostatních by jej popsala jako *arogantní* nebo *obrácený do sebe*.

Ale dnes to bylo jiné. Dnes to byla díky těm darebákům na Plutu *jeho* stanice. McGillicutty se tiše uchechtl, potřásl střapatou hlavou a odhalil své vystupující zuby v neveselém úsměvu. Už viděl předběžná data z Titanu a Ganymedu. Ti chlapci z gravitoniky tedy předváděli pěkný kousek!

Zkontroloval časový sled pokusu a zapracoval do něj zpoždění způsobené rychlostí světla. Podle plánu experimentu, který zaslali z Pluta, měl gravitační paprsek vyrazit k Venuši právě před pěti a půl hodinami. Takže pokud experiment běžel opravdu podle plánu, měl by se tu objevit každý...

„Pro Boha živého, koukněte se na to!“ zaječel. Hiram McGillicutty byl hodně vznětlivý, ale tentokrát snad na to měl plné právo. Měřič gravitačních vln, neuvěřitelně jemný hardware, který málokdy ukázal víc než slabé zachvění, vylétl

do výšky a narazil na horní konec stupnice. McGillicutty zmenšil grafické zobrazení stupnice stokrát.

Marcia MacDougalová ohromeně potřásla hlavou. Bylo to skutečné. Po stovkách let, kdy výzkum gravitoniky byl jen občasnou show ve světě vysokoenergetické fyziky, se najednou probíral k životu přímo před jejíma očima.

„Je to gravitační paprsek,“ říkal někdo. „Neměli bychom se cítit těžší, nebo lehčí, nebo tak něco? Necítím vůbec nic.“

„Jak silný je ten paprsek?“ ptal se trochu nervózně jeden z biologů. „Nezačne nás přitahovat k Plutu, že ne?“

„Takhle to nefunguje,“ vysvětloval netrpělivě McGillicutty. „To, co tam dokázali – Bůh ví jak – je využití vztahu fáze, aby polovina té vlny odpuzovala, místo aby přitahovala. Účinek se tím sám zcela vyrušil. A než sem ten paprsek dorazí, bude hodně slabý.“

McGillicutty si žádostivě olízl rty. „*Panebože*, jak já bych rád věděl, jak to dokázali. Ale když dokázali spočítat, jak lze tak dobře manipulovat s gravitačními poli, *musí* být jen několik kroků daleko od skutečného ovládnutí gravitace, pokud si nějak dokážou pohrát s harmonizací a vytvořit stojící čelo vlny – mohli by generovat, jakékoli gravitační pole by chtěli.“

„To je právě to ‚pokud‘, které může trvat dalších sto let,“ upozornila Marcia. „Vsaďím se, že ty gravitační vlny jsou jen čekárnou na hodně dlouhou dobu.“

„Možná,“ připustil McGillicutty. „Ale to je čekárna, která už stojí za to. Gravitační vlny by nám měly poskytnout zcela nový pohled na vesmír. Hmota by měla být pro gravitační vlny prakticky průhledná! Stačí je správně vyladit a mohli bychom s jejich pomocí vidět *skrze* Slunce i planety, nahlédnout do nich tak hluboko, jak chceme. Umístěte vysílač vln na jednu stranu Venuše, na druhou stranu detektor a můžeme zkoumat její vnitřní strukturu v reálném čase. Jako radar. Čekají nás velké časy. Velké časy.“

„Pro obecenstvo v gravitonice,“ poznamenala Chenlawová hořce. „Koláč výzkumu se pěkně zmenšuje. Co si myslíte, že se asi stane s našimi dotacemi, když tu bude ten sexy Prstenec

a začne polykat všechny peníze? My se teď musíme nechat zatáhnout do toho kolotoče s gravitací, pokud z toho máme mít nějaký kus žvance.“

Marcia vzhledla k ukazateli času. „Tady máme ještě osm minut. Pak ten paprsek nasměruj k Zemi.“ Sledovala displej a přemýšlela, jaký ten nový svět bude.

I McGillicutty byl rád, když paprsek opustil Venuši.

Ale těch deset minut, kdy byl paprsek zaměřen na ně, na PSOV, ty byly nádherné, fantastické. I když toho bylo snad až příliš. Signál byl tak silný, že přístrojům hrozilo přetížení.

Teď je však mohl zaměřit na vzdálený cíl, na Zemi. Nikdo jiný takhle senzory ještě nepoužíval a tohle byla výzva zcela jiného druhu, naprosto zvláštní příležitost.

K získání potřebné perspektivy potřebujete určitou *vzdálenost*. Kromě toho tu byly sekundární efekty, které bylo možno pozorovat pouze na dálku. Jak zkreslovaly gravitační vlny rádiové vysílání? A světelné vlny? Teoreticky by měly modulované gravitační vlny posunovat elektromagnetické záření střídavě do rudého a fialového posuvu. Opravdu by k tomu došlo? A jaký účinek by měl paprsek na existující zdroje gravitace ve stavu interakce? Došlo by k vyvolání rezonančních vln v gravitační soustavě Země-Měsíc?

Tohle všechno chtěl McGillicutty vědět. Samo to nebylo nic nového – celý život, každou minutu bdělého stavu svého života strávil v přání poznat všechny tyto odpovědi. Dnes to ale bylo něco jiného – měl možnost to zjistit.

Bude sebou ovšem muset pořádně hodit, aby se mu to podařilo. Teprve před několika minutami opustil paprsek gravitačních vln Venuši. Měl jen pět minut na to, aby změnil nastavení senzorů stanice směrem k Zemi a rekonfiguroval je na velkou vzdálenost. Naštěstí tu byli ostatní členové týmu, kteří mu při tom pomáhali.

Znovu zkontroloval hlavní řídicí pult. Několik přístrojů stále ještě nebylo správně nastaveno. „Marcie, otočte tu zatracenou anténu. Na tohle budeme potřebovat pásmo

jedenadvaceti centimetrů. Chci mít jistotu, že v pásmu neutrálního vodíku nebude žádná oscilace.“

„Ano, pane, rozkaz, pane. Okamžitě provedu, spolehněte se, pane,“ zavrčela Marcia a aktivovala systém antény. Osobně si nedovedla představit zbytečnější práci, než sledovat pásmo jedenadvaceti centimetrů. Připadalo jí, že se v něm *nikdy* nic neukáže.

McGillicutty se chtěl přesvědčit, zda gravitační vlna natolik zakříví časoprostor, aby způsobila oscilaci v nosné vlně. No a co? Pozorovala, jak indikátor promítá zaměřování antény k Zemi. Přepnula monitor na osciloskop. Ano, bylo to tam. V těch jedenadvaceti centimetrech bylo vidět praktickou vodorovnou nosnou vlnu, jako obvykle. Opět zesílila zvuk a odměnou jí byl slabý sykot. „Připravena, pane,“ hlásila, „a je to *opravdu* vzrušující.“

„Dobře,“ odušil McGillicutty, který její sarkasmus vůbec nevnímal. „Chenlawová, co je s přijímačem mikrovln? Potřebuji ho teď, ne příští týden!“

„Proboha, Hírame, dejte mi víc než jen třicet sekund.“

„Proč?“ divil se McGillicutty. „Nemělo by trvat ani *tak* dlouho, otočit ho o dvacet stupňů.“

„Musím ho otočit na druhou stranu, o tři sta čtyřicet stupňů, nebo ho při otáčení namířit přímo na generátory energie,“ procedila Chenlawová skrze zuby. „Chcete, aby se spálil, než bude ve správné poloze?“

Ale McGillicutty už ji neposlouchal. Byl u interkomu, který ho spojoval s jednou z dalších laboratoří, a s kýmsi diskutoval o rozptýlení neutrin. Chenlawová se otočila a potřásla hlavou směrem k Marcii. Ta pokrčila rameny. Co se dalo dělat? Ten chlap byl prostě nemožný.

„Tak dobře, dámy a pánové,“ pronesl McGillicutty silným bodrým hlasem a patrně si vůbec neuvědomoval, kolik jeho kolegů by ho s chutí uškrtilo. Zkontroloval chronometr. „Země by už měla být v paprsku, a to celých sedm minut. Poloměr události se blíží k nám. Připravte se na příjem výsledných dat za tři minuty – teď! Všechny přístroje a záznamová zařízení by

měla být v provozu a nastavena na základní úroveň před událostí.“

McGillicutty dokázal mlčet tak dlouho, aby zkontroloval vlastní řídicí pult. „Dvě minuty,“ oznámil konečně.

Sedm minut v paprsku. Marcia si najednou vzpomněla na svého manžela, Geralda MacDougala, tam dole na Zemi v laboratoři ve Vancouveru. I při rychlosti světla byl dlouhých deset minut daleko. Ale nešlo tu o čísla či sekundy. Šlo o to, že Gerald byl v minulosti a jeho realita byla od té její odříznuta zdí času. Ať udělal cokoli, ať se s ním cokoli stalo, nemohla se to dozvědět dříve, než ty hlemýždí světelné vlny proletí prázdňem mezi planetami.

Mohl zemřít uprostřed živého vysílání a ona by to po deset minut nevěděla.

Jestliže byl Gerald pro Marcii uvězněn v její minulosti, pak byla i ona uvězněna v jeho. Každý byl v minulosti toho druhého. Bylo na tom cosi hluboce znepokojivého, jako by oba ztuhlili na místě a zamrzli jako nějaký hmyz v látkách rostliny z prekambria, která se krystalizovala jako fosilie a zanechala svou oběť dokonale zachovanou, polapenou v jantaru času.

„Dvacet sekund,“ hlásil McGillicutty. To podivné pulzování a manipulace s gravitací nebylo něco, co by dokázala pochopit. Po pravdě řečeno z toho měla poměrně velký strach. Zavánělo to jakousi magií, vúdú a tajemstvím. Jak může být paprsek složený z gravitačních vln? Znělo to jako nesmysl, něco jako sýr z xylofonů nebo oblak z oceli.

Zamrkala a přinutila se soustředit na obrazovku. „Deset sekund.“ Před devíti minutami a padesáti sekundami narazil paprsek na planetu jejího manžela, ale pro ni nejprve musí uplynout deset sekund, devět sekund, osm sekund – pohrávala si s doladňováním, zaostřovala obraz – čtyři, tři, dvě, jedna, nula

–

Obrazovka zešilela, z reproduktoru terminálu vyrazila kakofonie skřípavých zvuků. Vypnula audio a ohromeně zírala na stopu osciloskopu na obrazovce. *Něco* tam vyvolávalo silný

a složitý signál. Skoro jako by v tom byl nějaký vzorec, který jako by se znovu a znovu opakoval.

Chvíli jí trvalo, než vzhlédla a uvědomila si, že většina lidí v laboratoři je ještě překvapenější než ona sama. I McGillicutty byl zřejmě v šoku. Trvalo jí ještě déle, než pochopila, že ten jekot v pásmu jedenadvaceti centimetrů bylo vše, co zbylo ze Země.

S dutým a třaskavým zvukem se *Krysa smečky* oddělila od nákladního přístavu habitatu Nahého purpuru na straně přivrácené k Měsíci. Dianne Steigerová zkontrolovala chronometr – 10:01 GMT, právě po desáté hodině ráno, odlet přesně podle plánu, i když pro ni nebyl dost brzy. Pokud existovala ve Sluneční soustavě podivnější místa než NaPurHab, tak o nich nechtěla vědět. *Krysa* se se zakašláním ovládacích trysek pohnula vpřed, zapnula gyroskopy a vyrazila k novému cíli. Obrovská svítící koule Země se dostala do výhledu v okně na pravoboku lodi.

Dianne Steigerová seděla se založenýma rukama u řídicího panelu a sledovala proceduru startu.

Masivní, poněkud nevzhledný trup NaPurHabu zaujímal velkou část výhledu vpředu na levoboku. NaPurHab opisoval pravidelnou otáčivou dráhu ve tvaru osmičky mezi Zemí a Měsícem. Teď právě habitat mířil k pozemské části své oběžné dráhy. Tam se *Krysa* od něho oddělila, zapnula rakety, aby se dostala na kruhovou orbitu, a vyrazila na svou příští zastávku. Dianne zapnula komunikační panel a zavolala spojařský a dopravní sektor NaPurHabu. „NaPurHab, tady Foxtrot Tango třicet čtyři, volací signál *Krysa smečky*, odlet směrem přímo k habitatu Vysoký New York. Na automaticce, zasílám letový vektor na vedlejším kanálu. Prosím potvrďte příjem.“

„Slyšíme, *Kryso smečky*. Odletový plán přijat, zaznamenán a potvrzen. Klidný let na VNY. Vydjte z nich všechno mléko, až budou bučet nebo mňoukat. Na shledanou příště.“ Chelátový Šumotvůrce Mimořádný, známý rovněž jako Frank Barlow, byl

slušný člověk, i když stále měl tendenci sklouznout do žargonu Nahého purpuru.

„Děkuji, Franku,“ odpověděla Dianne. „Už se na to těším.“ Samozřejmě to nebyla tak úplně pravda, ale k čertu s tím. V popisu práce měla Dianne uvedeno pilotka-astronautka. Ale dobře věděla, jak to doopravdy je. Byla vlastně jen záložní systém. Roboti, automatika a systémy umělé inteligence – to byli skuteční astronauti. Ti udělali všechnu práci. Ona tu byla proto, že nákladní loď létala v obydlených oblastech na přeplněné oběžné dráze Země a protože odborová organizace astronautů byla stále silná, i když upadala.

Pravidla prosazená odbory a bezpečnostní předpisy vyžadovaly, aby byl na palubě pilot pro případ, že by se stalo neuvěřitelné a automatika vypadla, ale manuální řízení by zůstalo funkční. Hezká teorie až na to, že prakticky jakákoli nehoda, která by vyřadila automatiku, by *Krysu* poškodila natolik, že by se už nedala vůbec nijak řídit. Ale pravidla jsou pravidla.

I těch několik úkolů, které Dianne zbývaly, mohly stejně snadno vykonávat stroje. Ale zdálo se vhodnější, aby piloti měli alespoň něco na práci, i když by počítač mohl ten obvod řídit sám stejně jako servo automat mohl uzavřít ten průlez. Pilot bez jakékoli činnosti s reflexy zcela otupenými nudou by pravděpodobně v případě nouze nebyl příliš k užítku. Nebo tak to alespoň hlásala teorie. A Dianne se hodně nudila.

Létání kosmickou lodí bývalo považováno za romantické, vzrušující, nebezpečné a plné výzev. Dianne prošla osmi léty tréninku a nakonec skončila ve skvělé dodávkové službě.

Bylo jí třiatřicet let, ale vypadala starší. Měla dlouhé hnědé vlasy, napůl už šedivé. Právě teď je měla uvázané do pevného copu na vrcholu hlavy, ale když si je rozpouštěla, byly tvrdé jako kartáč. Tvář měla rovnou, jemnou a v ní široké jasné oči. Lidem, kteří ji neznali, na první pohled připadalo, že už týden nejedla. Výrazy se jí v tváři zračily do extrémů. Slabý úsměv rozsvítil celý pokoj, jemné zamračení působilo děsivě.

Na palubě lodi nejvíce postrádala cigarety. Jednoho dne postaví loď s klimatizací, která si dokáže poradit s tabákovým kouřem. Na Zemi si to ale vynahrazovala. Mezi lety byla těžkou kuřačkou a prsty jí zežloutly od nikotinu. Byla malá a působila křehkým dojmem, ale překvapivě silná s drtivým stiskem ruky. Silné a svalnaté tělo skryté pod křehoučkou slupkou. Její vzhled i tělo jí umožnily získat zaměstnání. Převážná společnost mají rády malé a hbité piloty.

Dianne však upírala pohled výše, a to doslovně, než jen k létání s orbitálním raketoplánem. Byla kandidátkou v projektu hvězdné lodi, než ho zrušili. Chyběl jí jeden test před přijetím jako rezervní pilot ve stavu hibernace na palubu *Terra Nova*. Měla být pilotem ve třetí vlně, rozmraženou až v době, kdy by pilot první vlny opustil svou funkci a pilot druhé vlny se ujal velení. Až by pilot druhé vlny zemřel nebo odešel do penze – pak by ona byla velitelkou hvězdné lodi.

A pak celý projekt hvězdné lodi zrušili, jako oběť recese při Krachu vědomostí, který zasáhl Zemi a zbytek Sluneční soustavy. Byla to doba ústupu, vzdávání se, odchodu z hranice do bezpečí. Takže téměř hotová *Terra Nova* létala zakonzervovaná na nízké oběžné dráze kolem Země.

Recese toho příliš mnoho bývalým pilotům hvězdné lodi nenabízela. Na osobních linkách ani na nákladních lodích létajících mezi hlavními planetami nebyla žádná volná místa, takže se Dianne musela omezit na přepravu zboží mezi NaPurHabem, stanicemi na nízké orbitě a kosmickými přístavy. A to měla štěstí, že tuhle práci vůbec sehnala. Všichni ostatní piloti z *Terra Novy* dávno emigrovali a hledali zaměstnání v Koloniích. Ale i tam bylo práce poskrovnu.

Skoro jí na tom nezáleželo. Uvažovala o tom, že zcela zanechá astronautiky, vybere si některou Kolonii nebo habitat a vykašle se na všechno. Jistě, nebylo by to spojeno se zkoumáním nových hvězdných soustav, ale aspoň by to bylo těsně u hranic.

Lidi žijící na Zemi nebo na Měsíci už nechápala. Ti blázni to tam začínali všechno řídit. Důkazy měla přímo před očima.

Upřeně se zahleděla na obrovský habitat vznášející se v temnotě. Purpuroví přišli ze Země, převzali tohle místo i starou Trestní kolonii na Tychu, a OSN Purpurové opravdu uznávala jako legitimní vládu.

Dianne se už rozhodla. Jestliže nemůže mít hvězdy, chtěla se dostat alespoň *někam*, na nějaké místo, planetu, kde by to pro ni aspoň bylo nové. Ale copak by dokázala žít v habitatu, v malé konzervě uprostřed vesmíru? Tak na jednu z Kolonií. Snad Mars nebo Titan. Možná Pás asteroidů. Pokud se vůbec v době recese dostane tak daleko.

Dianne Steigerová znovu zkontrolovala hlavní panel Krysy a povzdechla si. Všechno bylo v pořádku. Až příliš. Neměla vůbec nic na práci. Transorbitální zážeh za deset minut. Krysa to uměla mnohem přesněji než ona sama.

Zažehly se motory a loď odstartovala po dokonale přesné dráze. Pak se motory vypnuly a Dianne si mohla dál hryzat nehty. *Už to nebude dlouho*, říkala si. *Už vůbec ne dlouho*.

Chelátový Šumotvůrce Mimořádný vzhlédl k vnějšímu monitoru. Sbohem, *Kryso smečky*. Byla tam, malý světelný bod na obloze, deset stupňů daleko od zářící koule Měsíce téměř v úplňku, mezi nimi jasně a teple svítila skupina starých známých hvězd. Pohlédl dolů a zkontroloval komunikační panel s Měsícem. Všechno zelené. Všechny spojovací kanály byly funkční. Bude s tím muset něco udělat, nebo to od šéfa schytá.

Ale teď ještě ne. Ten pohled byl příliš nádherný. Poziční světla *Krysy smečky* se rozsvěcovala a zhasínala, takže ji Frank mohl lehce sledovat. Body pro Dianne, protože hodně astronautů se už se světly nezatažovalo, zvláště ne ti, kdo přilétali do prostoru Purpurových. Povzdechl si a potřásl hlavou. Něco muselo být v nepořádku s planetou, kde tolik lidí tvrdě pracovalo, aby toho dělali co nejméně. Ne že by jim při tom Purpuroví příliš pomáhali.

Chelátový měl hodně práce s řízením dopravy, ale hlavně byl rádiovým technikem odpovědným za to, aby NaPurHab

víceméně udržoval kontakt s vnějším světem. To „víceméně“ bylo pro popis jeho práce klíčové. Kdyby šly věci příliš špatně, musel by se snažit uvést je do pořádku. Pokud ale na druhou stranu byla komunikace příliš *dobrá*, bylo jeho úkolem ji zhoršit. A samozřejmě se od něj očekávalo, že občas přenechá situaci náhodě. Udržovat situaci na průměrné úrovni bylo důležitou součástí filozofie Purpurových.

I když byla náplň jeho činnosti poněkud nezvyklá, byl Chelátový – ve svém předchozím životě, než se stal Purpurovým – ve své profesi odborníkem. Proto byl Šumotvůrce *Mimořádný*, a to mu získalo nemálo podezření ze strany fanatičtějších Purpurových, kteří neschvalovali jakékoli schopnosti.

Ale na tom nezáleželo. Chelátový (nebo Frank, jak se stále ještě tajně nazýval) miloval rádio, elektroniku a komunikační přístroje pro ně samotné. Ve světě po Krachu vědomostí bylo málo příležitostí pro muže jeho schopností. Přišel na habitat Nahého purpuru prostě proto, že jinde nenašel možnost, kde by mohl vykonávat svou profesi. Chápal ji jako bonus, který mu byl povolen – dokonce byl vyžadován – aby mohl vyzkoušet jiné bláznivé kousky, které by ostatní komunikační centra nikdy nepovolila.

Přesto mu na tomhle místě něco vadilo. Ale koneckonců by se musel obávat o své duševní zdraví, kdyby si na tyhle lidi někdy zvykl.

Měl potřebu s někým si promluvit a znovu zapnul spojení. „Hej, Dianne, jste stále na lince?“

„Stále jsem tady, Franku,“ ozval se její hlas z reproduktoru. „Co se děje?“ Chelátový se chystal odpovědět, když tu znovu zachytil koutkem oka výhled v monitoru.

Kameru na okamžik zahltil jakýsi záblesk jasného světla, než se obraz opět ustálil. Náhodný odraz slunečního světla od hladkého povrchu, nepochybně. Už bylo zase vidět obraz. Ale něco tu nesedělo. Chelátový se zamračil a podíval se pozorněji.

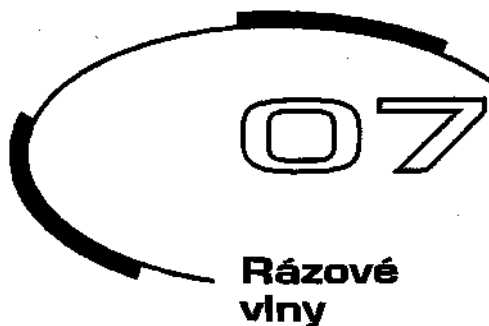
Ne, bylo to v pořádku. Diannina loď tu byla stále, proti temnému pozadí hvězd. *Hvězd!* To bylo šílené. Za *Krysou*

smečky měl být Měsíc. Rozezněl se alarm a Frank zkontroloval poplachový systém. Spojení na Zemi bylo v pořádku, ale všechny kanály na Měsíc vypadly. Do posledního.

Frank znovu vyhlédl ven. Začínala se ho zmocňovat hrůza.

Obloha byla v nepořádku. Měsíc tu už nebyl.

A nebyly to ani správné hvězdy.

Lucian Dreyfuss byl jedním z těch několika málo trvalých obyvatel Měsíce, kteří byli skutečnými svědky zmizení Země.

Většinou tu událost viděli turisté. V kterémkoli daném okamžiku byly na povrchu tisíce turistů, v oblecích nebo ve vyhlídkových kopulích, aby pozorovali výhled na Měsíci. Místní nahoru nikdy nechodili.

Lucian pracoval v řádném zaměstnání jako dispečer kosmické dopravy a doprovázel turisty na povrch, když měl problémy s penězi – což u něj bylo běžné. Alespoň to dnes byl den s vyhlídkou v kopuli. Poradit si s houfem turistů v krátkých košilích a poslouchat jejich óóóch a ááách při výhledu na šedivou krajinu z vnitřku kopule bylo nesrovnatelně snazší než dirigovat hejno nováčků poskakujících po povrchu, kde by se každý snažil vesele zabít při hledání chyb ve zdánlivě nepropustném skafandru.

Tady jim nemohlo ublížit ani Slunce. Na vnější straně kopule zakrýval Slunce velký otáčivý disk na zvláštním sledovacím rameni a stavěl se vždy mezi Slunce a kopuli, čímž bezpečně udržoval sluneční kotouč skrytý před vnitřkem kopule. Krajina venku byla jasně osvětlena, ale sama kopule byla ve věčném stínu. Světla zářila kolem okrajů podlahy kopule a poskytovala právě tolik osvětlení, aby ti *turistas* nezačali padat jeden přes druhého.

Ale ať v kopuli nebo přímo na povrchu, ranní výlety byly na Luciana vždycky trochu mnoho. Byl noční pták, zvyklý na noční směny v orbitálním středisku dopravy – a na noční život v kasinech. Pohlédl na hodinky. Těsně před desátou

univerzálního času. No ovšem, tohle stádo vylezlo přímo z lodi. Většina těch blátošlapů měla určitě ještě nastavený svůj místní čas. Bůhví, kolik pro ně vlastně bylo hodin.

Lucian byl šlachovitý, atletické postavy. Hodně se věnoval cvičení, rozhodnutý bojovat s tendencí k podsaditosti, typické pro Konery. Tvář měl úzkou a bledou s rudohnědými, nakrátko ostříhanými vlasy. Oči měly barvu šedého kamene. Byly pronikavé, vážné i vášnivé.

Vyhlédl na krajinu. Momentálně se v jeho pohledu nezračilo nic než nuda. Možná ta krajina *byla* úchvatná, ale domorodci – Konerové, jak si říkali – ji už dávno viděli. Nikdo z nich se nenamáhal s cestou na povrch bez dobrého důvodu. Koneckonců povrch Měsíce se příliš neměnil. Nebo spíš vůbec ne. Turisté tento postoj nikdy nechápali.

Lucian zahlédl poněkud silnější matrónu rozhlížející se po kopuli, bezpochyby hodnotící každého člověka podle přízvuku a oblečení. Zamračila se, všimla si Luciana a přešla k němu. Nějaká paní Chesterová, vzpomněl si. Věděl, na co se zeptá, ještě dříve, než otevřela ústa.

„Povězte mi, pane Dreyfussi,“ otázala se. „Proč se na ten výhled chodí dívat tak *málo* místních lidí? Jsem tady na výletě už týden a jediní domorodci, které jsem na povrchu viděla, byli průvodci turistů. Ten pohled je tak *nádherný*, tak proč se na něj nechodíte dívat všichni?“

„Stačí vám, když ty skály vidíte jednou,“ odpověděl Lucian unaveně. Nechtělo se mu vykládat jí, že tenhle kus lidové moudrosti je u Konerů běžným pořekadlem. Vysvětlovali tím, že co bylo kdysi nové, časem ztratí svou přitažlivost, zestárne a už to pak nepotřebujete.

Lucian to právě teď takto cítil. *On* určitě ty skály znovu vidět nepotřeboval. Myslel na úplně jiné věci. Jak dlouho potrvá, než bude moci skupinu přivést zpátky, nakolik se ještě bude muset předvádět a s kolika skupinami blátošlapů se bude muset ještě tahat, než zaplatí dluhy z kasina.

Pohlédl na hodinky. Bylo dost času, aby se prošli po kopuli a pokochali se sami. Lucian zatleskal a vystoupil na nízký

podstavec v podlaže kopule. „Tak dobře, dámy a pánové. Teď se prosím shromážděte sem. Ukážu vám několik bodů v krajině, které jsou odsud vidět. Především a zejména je to samozřejmě Země, přímo nad mojí hlavou.“

Jako by všichni byli na jedné pružině, v jediném okamžiku se moře hlav kolem Luciana otočilo. Vylétl les rukou, jak si blátošlapové vzájemně ukazovali domov. Lucian se už vzdal snahy zjistit, proč to dělají. Opravdu si někteří z nich mysleli, že by jejich přátelé nedokázali na obloze Zemi najít?

Lucian sám vzhlédl k obloze, aby se přesvědčil, co je venku doopravdy vidět a jaká je viditelnost. Země byla právě v polovině fáze ubývání a terminátor měl právě dosáhnout pobřeží Severní Ameriky. Nad většinou osvětleného kvadrantu bylo jasné počasí. Pěkně vypadající, dobře známý a snadno rozeznatelný kus území bez jakýchkoli mraků, které by zakrývaly výhled. Bylo to mnohem lepší, než když byl Pacifik pod mrakem a musel by jen ukazovat místo, kde by byla vidět Havaj, kdyby byla dost veliká a kdyby nad ní nebyly mraky. Snažil se dostat do svého hlasu trochu nadšení, jen tak pro formu.

„Jak vidíte, Slunce právě vychází nad pobřežím Severní a Jižní Ameriky a nad většinou Atlantiku je jasné počasí. Dokážete někdo rozeznat pobřeží Afriky?“

Šepot hlasů stoupal v pozvolném crescendu, jak si blátošlapové nadšeně ukazovali to, co mu připadalo naprosto zjevné. Další krok. Mohl jim vysvětlit, jak zapadalo pobřeží Jižní Ameriky do Afriky. Vzhlédl nahoru k Zemi a začal.

„Výborně. Teď, když se podíváte na temnou stranu planety, uvidíte právě –“

Viděl to. Viděl, jak se to stalo. V jednom okamžiku tu Země ještě byla a pak najednou v podivném zkrouceném záblesku světla zmizela. Nevěřicně zamrkal.

Země tu už nebyla.

Kolem něho turisté trochu nejistě zvyšovali hlas. „To je zatmění?“ zeptal se jeden z nich.

„Hej, chlapče, to má být nějaký vtip?“

„To se polarizátory zapnuly, kde neměly?“
„Ty pitomče, ta kopule není polarizovaná. Je tu přece to hejble na zakrývání Slunce, s otáčivým ramenem.“
„Určitě vypadl proud. Všechna světla na Zemi zhasla.“
„Jo, včetně *Slunce*?“
„Hej, člověče, už jste tady někdy něco takového viděl?“
„Mladý muži, co se to *proboha* děje?“ tázala se paní Chesterová panovačným hlasem, jako by byl Lucian odpovědný za odvracení katastrof.

Lucian příval hlasů ignoroval a zíral na neskutečnou oblohu. Jeho vědomí se zoufale snažilo najít vysvětlení. Co by proboha dokázalo vytvořit iluzi, že zmizela celá *planeta*? V hlavě mu vířilo tucet teorií. Mrak černého prachu prolétající Sluneční soustavou, špatný vtip nějakých studentů na jednom z vesmírných habitatů, kteří umístili obrovský disk jako clonu nad Zemí, nějaké zvláštní poškození materiálu kopule, které filtrovalo světlo ze Země. Ale ani jedna z těchto teorií nebyla reálná a nebo z fyzikálního hlediska možná.

Pak tedy, jestliže neexistuje žádný způsob, jak *předstírat*, že Země zmizela, muselo to znamenat, že –

Lucian tu děsivou představu neměl čas domyslet. První zemětřesení na Měsíci udeřilo.

Celá podoba Měsíce byla utvořena přitažlivými tlaky, vyvolanými obrovským zdrojem gravitace Země. Vnitřní napětí v měsíční kůře, které existovalo ještě dříve, než se v pozemských mořích objevil první trilobit, tu najednou nebylo. Když Měsíc pozbyl po miliardách let vnitřní napětí, měsíční kůra *praskla* jako příliš napnutá gumička. První rázová vlna udeřila na povrch a všechny v kopuli povalila na zem.

Lucian, stojící na nevysokém podstavci pro průvodce, vyletěl do vzduchu a poletoval v nízké měsíční gravitaci sem a tam.

Bylo to právě zemětřesení, které Luciana přesvědčilo o té neuvěřitelné pravdě. Náhlý, děsivý šok z toho, že se mu hýbe půda pod nohama a vyhazuje ho do vzduchu, způsobil, že přijal

tu katastrofu jako skutečnou. Narazil na podlahu kopule a pevně se jí chytil, zarýval prsty do gumové rohožky.

Najednou myslel kříšťálově jasně. Oslovila ho dávná legenda a poradila mu, co dělat.

„Přijmi situaci, jaká je, přemýšlej a jednej,“ uslyšel šepot svého otce. Jeho otec, Bernard Dreyfuss, hrdina katastrofy v SubBublině Tři. Tisíce – desetitisíce dalších lidí by zemřely, kdyby si Bernard Dreyfuss nebyl zachoval chladnou hlavu. „Většina lidí *zpanikaří*, když je v nebezpečí. Ale ne naše rodina.“ To bylo rodinné krédo, rodinný *zákon*, říkal si Lucian. „My při krizi *přemýšlíme*, chlapče,“ řekl mu otec. „Protože přežíváme. Když se stane neuvěřitelné, děsivé a strašlivé, přijmi to *zjednej*, dokud jsou ostatní stále v šoku. Máš to v krvi. Věř tomu *zjednej*.“

Vzhlédl k obloze. Po celý jeho život, po celá staletí, kdy lidé žili na Měsíci, po celé nekonečné miliony let předtím visela Země na tom *jednom* místě měsíční oblohy, jediný nehybný objekt mezi kroužícím Sluncem a hvězdami. Vždycky visela *tam*.

A teď *tam nebyla*. Sakra, *smiř se s tím*. Nikdo tomu neuvěří, ale smiř se s tím. *Stalo se to*. Jak? Jak byla zničena? Vybuchla snad?

Dost. *Smiř se s neuvěřitelným*. Teď nezáleželo na tom jak. Země se mu pod nohama znovu pohnula a zaslechl malé děvčátko křičet strachy. Uspořádal si znovu myšlenky. Pro lidi ze Země nemůže udělat nic, ale ztráta planety bude mít následky přímo tady.

A on měl odpovědnost. Za nováčky, za lidi v této kopuli. Ani si nevšiml, že na ně přestal myslet jako na turisty a blátošlapy.

Potřebovali pomoc. Jestliže se země znovu rozechvěje, a kdyby tentokrát kopule praskla, musí je bezpečně dostat dolů, do zpanikařeného mraveniště, ve které se teď město určitě změnilo.

Napadlo ho, že tam dole asi o Zemi ještě nevědí.

Země. Panebože, *Země*. Znovu se rozhlédl po vylekaných lidech okolo sebe. Lidé ze *Země*. Potřebují pomoc. Musí jim pomoci dostat se dolů do bezpečí a musí zabránit panice. Bylo teď životně důležité, aby udržel jejich myšlenky dál od čehokoli, co se stalo s jejich světem. Soustředit se na okamžité nebezpečí. Nesmí *jim* nechat čas na přemýšlení.

Lucian opatrně vstal a stylizoval se do role opatrného člověka, který čeká, že se mu propadne půda pod nohama. „Prosím, všichni mě pozorně poslouvejte.“ V jeho hlase byla zřejmě znát autorita, protože všichni ztichli a otočili se k němu. *Uklidni je. Zlehči situaci.* „Nejste v okamžitém nebezpečí, ale bezpečnostní předpisy vyžadují evakuaci těchto kopulí i při slabém chvění půdy.“ Na tom chvění, které zažili, nebylo nic „slabého“, ale Lucian byl odhodlán nebezpečí minimalizovat, pokud to ty lidi uklidní a dostane je konečně odsud.

„Prosím, postavte se do řady po jednom a postupujte ke vstupní rampě.“ *Upozornit je na zmatek dole.* „Uvědomte si, prosím, že to chvění pocítili všichni ve městě, takže tam může být trošku chaos.“

Výborně, to jim zabrání v šoku – ale nebudou úplně vyděšeni, když uvidí, jak vyvádějí ti zatracení místní? Panika je nakažlivá. Jak zabránit, aby se jim stalo totéž – nebo aby ji sami vyvolali? No ovšem. Apeluj na jejich pýchu. „Lidé dole budou vyděšeni, ale nás nesmí zpanikařit strach jiných. Ukažte jim, že turisté si dokážou v krizi poradit stejně dobře jako Konerové. Tak hněte sebou, rychle.“

Seskočil a protlačil se davem k výstupové rampě. Začínal postrkovat lidi dolů a byl příjemně překvapen, když zjistil, jak dobře spolupracují. Zpozoroval mladou ženu, která zpříma hleděla přes řadu, a vzal ji za ruku. Jak se jen jmenovala? Deborah, to bylo ono. „Poslouvejte, Deborah,“ oslovil ji, „budeme muset udržet ten dav pohromadě, než se dostaneme zpátky do hotelu. Držte je u vchodu na hlavní proměnádu, než zvládnou ty vzadu.“

Pokud se dostaneme tak daleko. Lucian velmi dobře věděl, co dokáže udělat zemětřesení v systému tunelů a kopulí, který

tvořil Central City. Kolaps, závažné porušení utěsnění nebo zablokovaná propust', a byli by v pasti. *Jen je dostaň dolů.*

Ani si nevšiml, že sám dokázal zapomenout na hlavní problém:

Země zmizela.

Dianne Steigerová se vzpamatovala z šílenství. Nebe se zablesklo v poli neskutečné běli, která se přelila k ní, přes ni a zase zmizela – loď si vzala s sebou. Koráb se opile motal a divoce zmítal. Převracel se z boku na bok a z jednoho konce na druhý. Bojovala s nespolehlivým řízením, až se jí podařilo *Krysu* stabilizovat v jedné, dvou, třech osách. Znovu byla stabilní. V hrůze zírala na to, co zbylo, i co bylo pryč. Hvězdy a slabě dorůstající Měsíc za nimi spolkla ta běl, která se objevila a zase zmizela. Na nebi byly opět hvězdy, ale nebyly to hvězdy ze Země. Ze známého vesmíru zbývala jen Země a neforemný trup NaPurHabu, teď už několik kilometrů daleko.

Než se modrá běl znovu objevila a vydala se jejím směrem.

Ale ne, nebyla to běl, ale *prázdnota*. Na zlomek sekundy to její oči vnímaly jako naprostou čerň, ale i v tom se mýlila. Nebylo na tom ani nic *černého* k vidění. Pokud to *opravdu nebyla* oslepující běl, nebo mlha vylétající z její mysli oknem ven. Tentokrát si její loď udržela svou polohu. Vesmír, nebo alespoň *nějaký* vesmír, se před ní opět zhmotnil. Znovu to byla obloha, jakou nikdy neviděla. Žádný Měsíc, žádný Vysoký New York, ani žádné ze známých souhvězdí.

Alespoň tu byly hvězdy a normální obloha. Zkontrolovala zadní kamery. Pod ní i za ní byl v dálce přibývajícím osvětlený kus Země najednou ponořený do tmy, sotva viditelný ve světle zářících hvězd. To zmizelo snad i *Slunce*? Než měla čas přemýšlet, jak je něco takového možné, zmizela nová obloha v tom novém světě černé/bílé prázdnoty. Do její lodi udeřila neviditelná ruka a *Krysa smečky* se v divokém víru znovu vychýlila z osy. Jak se snažila vyrovnat příď, objevila se další obloha. A zase běl a vířivé otáčení. Potom opravdová obloha.

A pak se to znovu stalo, celý cyklus se opakoval jako noční můra.

Znova.

A znovu.

A znovu

Obloha venku tiše hřměla, vybuchovala, mizela, sama se znovu a znovu ničila. Diannino podvědomí říkalo, že by ji taková síla měla ohlušit a že takové hromobití by mělo roztrhnout loď vedví – ale chladné vakuum ve vesmíru bránilo šíření zvuku a ta děsivá hrůza za stěnami lodi probíhala v naprostém tichu.

Ale ne, nebylo to naprosté ticho. S každým objevením se oblohy z *prázdnoty* i s každým návratem k pevnému a hmatatelnému vesmíru měla pocit, že slyší hluboké tříštivé *buuum* šířící se téměř na hranici slyšitelnosti po celé lodi.

To jí dávalo naději, že se zbláznila. Protože ve vesmíru nemohl existovat žádný zvuk. Nebo snad ano? Byla však vůbec v normálním vesmíru?

Opožděně si uvědomila, že všechny poplašné indikátory na řídicím pultu *Krysy* varovně svítí a houkají. Dianne se neodvažovala zvednout ruce od řídicí páky na tak dlouho, aby je vypnula. Za oknem se otáčelo obrovské kolo bílých, rudých a modrobílých hvězd. Ne, ne hvězd – *sluncí*, natolik blízkých, aby oslnivě svítily. Zkontrolovala zadní monitor a uviděla Zemi v podivných barvách, osvětlenou září hvězd, které nikdy neměla spatřit.

Spíš pod vlivem instinktu než logiky zapnula Dianne přední trysky *Krysy smečky*, aby se vyhnula vířícímu šílenství na obloze, několik set metrů zpět ke zdánlivému bezpečí Země.

Krucifix! Ty zatracené přední trysky nebyly v pořádku. Zřejmě byly při prvním nárazu těžce poškozeny a táhly loď na levobok. Dianne se nevzdávala, zapnula chod levých trysek a podařilo se jí vyrovnat do víceméně přímého letu. Loď se trochu nakláněla dopředu, ale tentokrát ji nechala na šikmé letové dráze. Může potřebovat palivo později. Bílá zeď se znovu objevila. Při skloněném úhlu *Krysy* tentokrát zahlédla

okraj té prázdnoty, hranu ostrou jako nůž mezi nicotou a normálním prostorem. Náhle ji napadlo, že třeba ta nicota je na jednom místě a ona sama se pohybuje, padá do jedné díry v prostoru za druhou, které se před ní otvírají.

Ona sama a NaPurHab i *Země* padají do těch děr. Panebože na nebi. *Země*.

Doširoka se před ní rozevřela nová díra. Na druhé straně se znovu zhmotnily hvězdy. A pak byl před nimi další otvor v prostoru. Na jeho druhém konci se *Země*, habitat i *Krysa smečky* vznášely *pod* neuvěřitelně pekelně rudou plání, pod zářivě šarlatovou krajinou táhnoucí se jí nad hlavou do všech stran. Na povrchu bylo vidět pravidelné čáry, připomínající značení zeměpisné délky a šířky. Dianne *cítla*, jak jí žár hvězdy spaluje tvář. Ale tohle nemohla být hvězda. Její povrch nebyl plynný, nepohyboval se, ale byl pevný a jasně zřetelný.

A pak se opět otevřela díra a vize zmizela.

Dianne držela řídicí páku v pevném sevření a modlila se, aby to bylo šílenství. Tomu by dala určitě přednost před *vesmírem*, který by mohl být takto šílený.

Nebe padalo. Gerald MacDougal ležel na zemi tváří vzhůru, s rukama zarytýma do hlíny a snažil se přežít pohled na to, jak mu obloha padá na hlavu.

Uprostřed noci byla modravá a jasná, jako o poledni. Nebylo to skutečné denní světlo, ale temná modř nebe, jakou nikdy dříve neviděl. Jak bylo něco takového možné?

Na obloze se objevil disk čehosi bílého, co ale nebylo bílé, a začalo tu modř nad Vancouverem pohlcovat. Šířil se všemi směry, až celý svět zmizel. Bylo to větší a větší, stále se to blížilo a smetávalo všechno před sebou, stále blíž a blíž – pak to prošlo *skrze* něj a tam, kde byl předtím den, to za sebou zanechalo temnotu. V noci, která neměla být, svítily hvězdy *Zemi* naprosto cizí a vrhaly chladné světlo, v němž se Gerald zachvěl.

Země se opět rozechvěla. *Zemětřesení*. Gerald zavřel oči a modlil se. Strávil nějakou dobu v Mexiku a vytvořil si tam řadu

reflexů při zemětřesení. Bylo to ono první zachvění, spíše než ta podivná změna světla, které ho vůbec probudilo a poslalo ven.

Opět se zřítíla obloha, vyvalil se mrak nicoty a řítí se dolů. Díra v obloze Geralda spolkla. Spolkla i zemi, na které ležel, a zanechala za sebou další nebeský svět. Od obzoru k obzoru byl vidět oheň, pekelně rudý, který nejjasněji zářil na severu. Bohaté a překrásné trávníky Vancouveru vypadaly, jako by byly nasáklé krví.

V tom okamžiku Gerald věděl, že nastal Den posledního soudu. Bůh ve své nekonečné moudrosti předpověděl dávno očekávaný Konec všech dní již před tisíci lety. Bylo to vytržení, volání, trouby posledního soudu. Znovu zavřel oči a modlil se, *vroucně* se modlil. Protože kdo si mohl být jistý spasením? Myslel na svou ženu, Marcii, tak daleko na stanici obíhající kolem Venuše, a cosi v něm se usmálo. V nebi se dlouho rozdělené rodiny opět shledají. Modlil se i za ni a to ho trochu povzbudilo. Byla nevěřící, ale dobrá žena. Něžná a milující, která šla za hlasem svého srdce a využívala talentu, kterým ji obdařil Bůh. Jak by *jí* mohl spravedlivý Pán odmítnout vstup do ráje?

Pokud někdo z nich tento Soud přežije. Strach nahlodával jeho víru.

Pouhou silou vůle se přinutil otevřít oči. Stále se modlil, stále celým srdcem vzýval Boha, ale díval se. Byl rozhodnut vidět konec všehomíra. Neboť málokomu se dostane výsady vidět něco takového. Měl být svědkem zkázy. Nechtěl Pána pohněvat tím, že by se odmítl dívat na Jeho dílo před sebou.

Ale když to vezme kolem a kolem, čest sledovat takové události by nakonec klidně oželel.

Wolf Bernhardt, astronom, seděl uvnitř na podlaze ve tmě a na oblohu nemyslel. Zvedl se z podlahy a opatrně se pohyboval v náhlé tmě. Světla zhasla právě uprostřed prvního zachvění půdy. Už věděl, že to zemětřesení a gravitační vlna musí mít nějakou souvislost. Neměl k tomu žádný důkaz – ale *věděl*.

Gravitační paprsek nějakým způsobem narušil trhlinu San Andreas, která se prakticky táhla podél celé JPL. Není divu, že chvění bylo tak silné.

Ale jak mohla mikroskopická síla gravitační vlny způsobit něco tak masivního jako narušení stability planety? Nedávalo to žádný smysl. A seismologové přitom ani žádné zemětřesení nepředpovídali. Kalifornané v JPL se ostatním vědcům na návštěvě neustále chlubili, že za celých patnáct let nedocházelo k omylu v seismologických předpovědích.

Až do dneška.

Ale jak to mohl způsobit gravitační paprsek? Na tom *muselo* být něco víc. Ti gravitonici tam na Plutu objevili cosi mnohem většího, než si dokázali představit.

Rozsvítilo se světlo a Wolf se vrátil do křesla. Automatická kamera ožila a znovu ho zabrala. „Opět vás zdravím tam na Plutu,“ začal. „Možná jste tady dole něco spustili. Zde v Kalifornii bylo zemětřesení, i když nevíme, co je způsobilo.“

Většina rezervních energetických systémů opět oživala. Vzhlédl ke komunikační tabuli a zjistil, že linka na Pluto vypadla. *Sakra!* Všechny linky vypadly, i záložní. „Pluto, vypadá to, že jsme s vámi ztratili spojení. Budu vysílat dál a doufat, že mě slyšíte.“ Pohlédl na další stupnici s údaji senzorů gravitačních vln.

A pak na údaje jen *zíral*. Nemožné. Zhola nemožné. Chárónův prstenec měl vysílat stálý pulzující signál z jediného směru. Měřiče ale ukazovaly chaos gravitačních signálů nejrůznější síly ze všech směrů. A jak se díval, všechny indikátory zhasly. Na obrazovce se objevil varovný nápis:

SYSTÉM PŘETÍŽEN
BEZPEČNOSTNÍ OBVODY VYPÍNAJÍ SYSTÉM

Pod nohama ucítil zvláštní dutý náraz a celá budova se rozechvěla. Dozvuk zemětřesení? Nevypadalo to tak. Bylo to příliš ostré, příliš náhlé a zaměřené. Jako by to přicházelo od laboratoře s gravitačními senzory, z budovy několik set metrů vzdálené. Objevilo se další varování:

Pane Bože na nebesích, co se mohlo ještě pokazit? „Pluto, máme tu dole rozhodně nějaké podivné výsledky. Myslím, že to zemětřesení mohlo poškodit naše přístroje. Zůstaňte na příjmu. Ponechám tento paprsek se zprávou aktivní, než prověřím situaci.“

Wolf vstal a potřásl hlavou. Tak končí sny o slávě. Povinnost vyžadovala, aby překontroloval systém. Ale experiment nějak selhal. Tímhle se nikdo neprosloví.

Zamířil ke gravitonické laboratoři, zatímco se systém vytrvale snažil odeslat prázdnou nosnou vlnu na planetu, která už tu nebyla.

Na místě, kde bývala gravitonická laboratoř, našel Bernhardt slušný kráter, v jehož troskách ještě dohoříval oheň.

Lucian si ulehčeně oddechl, když se propust' otevřela. Napadlo ho, jestli to byl dobrý nápad, vést je ho hloubky při zemětřesení – ale teď se jeho oprávněnost plně potvrdila. Nezmínil se o tom žádnému z turistů, ale blikající žlutý panel na indikátoru zámku znamenal, že došlo k úniku vzduchu někde v komplexu pozorovacích kopulí. Kdyby tam byli zůstali, došel by jim dříve nebo později vzduch. Kdyby zemětřesení zablokovalo i mechanismus dveří propusti, byli by už všichni mrtví. Dveře se zastavily v poloze otevřeno.

Všiml si, že značný počet jeho svěřenců zaostával a nechtěl vejít do omezeného prostoru propusti. Při zemětřesení byla klaustrofobie naprosto normálním jevem. „No tak, pojďte, vážení,“ nabádal je a snažil se znovu získat vzhled znuděného průvodce turistů, unaveného z věčného popohánění svého stádečka. Když s nimi bude zacházet jako s ovce, budou se možná chovat jako ovce. „Tak všichni dovnitř. Čím dříve budeme *uvnitř* propusti, tím dříve se dostaneme ven. Tak honem.“

Stále zaostávali, až Deborah, ta bystrá mladá žena, pokrčila rameny a cílevědomě zamířila k propusti. To stačilo, aby se ostatní dali do pohybu.

Lucian je všechny nacpal do komory propusti. Ve skupině měl osmadvacet lidí. Normálně by ji rozdělil na dvě části a prošel s každou zvlášť – ale stačilo by jedno silnější zachvění a propust' by se mohla zablokovat. Musí je protáhnout všechny, dokud to ještě jde. Lucian nastrkal dovnitř posledního turistu, vecpal se do propusti sám a protlačil se k ovládání zámku. Rozlomil pečeť na nouzovém spínači a stiskl tlačítko zrychleného cyklu. Rozječela se siréna, normální bílé světlo zhaslo a nahradila je krvavě rudá nouzová světla. Otvor vedoucí do kopule se s dvojnásobnou rychlostí zavřel a bezpečnostní zámek zaklapl. Turisté se od něj odtáhli.

Mechanismus čerpadla cvakl a zaduněl, ty zvuky byly Lucianovu vycvičenému uchu nepříjemně známé. Že by zemětřesení poškodilo strukturu zámku? Co když je zablokovaný? Jak dlouho by tady vydržel vzduch? Už se trochu zahřál, s tolika lidmi v tak malém prostoru. Pak zaslechl vítané syčení čerpadel, jak vyrovnávala tlak s prostorem města.

Dveře do města se otevřely. S hromadným výdechem úlevy se dav vyvalil do vstupní haly.

Central City bylo vybudováno pod zemí jako řada dutin ve tvaru čočky o průměru několika kilometrů, známých jako SubBubliny. Kopule pro turisty byly umístěny na povrchu, padesát metrů přímo nad okrajem jedné čočky, spojené s podzemními patry dlouhou rampou mezi nadzemní úrovní a propustí. Městská strana komplexu propusti počítala s turisty. Celá jedna stěna sestávala z obrovských výhledových oken, táhnoucích se od stropu až k podlaze a nabízejících nádherný pohled na celé město pod nimi – SubBublinu Amundsen.

Jenže teď byly z oken hromady rozbitého skla na zemi a zbytky trčely z okenních rámců jako ostré nože. V hale vanul vítr plný černého dýmu.

Město pod nimi vypadalo jako bojové stanoviště. Kouř stoupal alespoň ze tří různých filtrů a vítr, který ho zachycoval, jej unášel ke stropu bubliny barvy nebeské modři. *Vítr.*

Nic nemohlo Konera vyděsit víc než únik vzduchu. Lucian se přinutil zažehnat všechny obavy. Buď už na tom opravářské týmy pracují, anebo ne. Lucian přestal zírat na strop a znovu se zahleděl na město. Bohatá zeleň, kterou se město tolik pyšnilo, tu víceméně stále byla, ale celé části zahrad se převrátily. Sesuvy půdy odnesly stromy z úbočí.

Davy se valily tam i zpět – zda v panice nebo v nějaké snaze zvládnout požáry či další problémy, to Lucian netušil. Osvětlení ve městě bylo slabší, než by mělo být. Nouzová světla nefungovala. Všechno bylo skryto pod stoupajícím kouřem. Řada vysokých, štíhlých věží, kterými se město proslavilo, se zřítila nebo byla těžce poškozená. Pokud Lucian dokázal rozeznat, byly bohaté čtvrti na svazích kopule hodně pošramocené.

Ohromné, pomyslel si Lucian a pohlédl znovu na své svěřence. *Právě tohle potřebují vidět ze všeho nejvíc.* „Tak dobře, vážení. Teď zahněte doleva a sejděte hlavní rampou dolů na úroveň města. Jdeme dolů a do hotelu. *„Nenechávej jim čas na přemýšlení,“* zašeptal hlas jeho otce. *„Ne ve chvíli, kdy mohou z přemýšlení propadnout panice. Dostaň je domů.“* Spočítal hlavy. Bylo jich stále dvacet osm. Dobře. Aspoň se nebude muset vracet propustí pro opozdilce.

Lucian vedl skupinu po přístupové rampě dolů dlouhou spirálou vedoucí z vyhlídkové haly dolů. Stejně jako samotná hala byla i stěna naproti vnitřku kopule celá ze skla. To bylo jak kvůli turistům, tak i proto, že na křemík bohatém Měsíci nebylo nic levnější než sklo. Ať už byl důvod jakýkoli, měl teď Lucian na krku osmadvacet lidí, přičemž většina z nich sotva uměla chodit v nízké gravitaci. Na svahu, posetém střepy ostrými jako břitva, se snažil vyhnout větru dujícímu v místě, kde předtím bývalo sklo. Nějakým způsobem se mu podařilo dostat je dolů, aniž by si kdokoli podřezal žíly.

Cesta do hotelu Aldrin Inn byla alespoň přímá a krátká. Nikde nebylo ani stopy po autobusu, který na ně měl čekat a odvézt je zpět. Nebylo těžké dovtípit se proč. Periférie hlavní úrovně byla poseta balvany a kusy budov, které se uvolnily ze svahu a ucpaly silnici troskami. Povzbuzoval své svěcence ke spěchu, aby co nejdříve došli do hotelu.

I na té krátké cestě toho Lucian viděl dost, aby se pořádně vyděsil. Alespoň SubBublina Amundsen na tom byla hodně špatně. Každý dům, každá budova byla zřejmě nějak poškozena. Na silnici ležela každých několik set metrů nějaká překážka. Opuštěné vozy, úlomky spadlé z domů, povalené stromy a zlámané stromové větve se povalovaly prakticky všude.

Konečně došli do Aldrin Inn. Obrovská budova se zdála zcela nepoškozená. Jediným příznakem, že se děje něco mimořádného, byla skupinka lidí stojící před vchodem. Jak to vypadalo, byl zřejmě hotel předtím evakuován a právě teď pouštěli hosty zpět dovnitř.

Lucian, stojící uprostřed cesty pokryté troskami, sledoval mumraj před hotelem, když tu pocítil, jak mu cosi vsunují do dlaně. Pohlédl si na ruku. Britská dvacetilibrovka. Uvědomil si, že u něj stojí paní Chesterová.

„Opravdu moc vám děkuji, mladý muži,“ říkala. „Jsem tak ráda že jsme tady dole v bezpečí.“

Lucian se na ni díval prázdným pohledem. Spropitné. Ta žena mu dala spropitné za záchranu života. Bez něho by všichni byli dosud panikařícím davem v kopuli, ze které unikal vzduch.

Alespoň si mohl být jist, že se zbavil odpovědnosti. Nikomu nedávají spropitné, dokud nedokončí svou práci. Upustil dvacetilibrovku, nechal ji, aby se snesla na zem, a beze slova odešel.

A na turisty myslel opravdu jako na lidi.

K čertu s tím prováděním, pomyslel si a byl rád, že se může vrátit do denního zaměstnání. Zrychlil do klusu. Musel se dostat do střediska dopravy.

Z Aldrin Inn to mělo být do orbitálního střediska dopravy příjemnou procházkou slabých pět minut. Ale zemětřesení převrátilo všechno vzhůru nohama, takže i při ostrém klusu to Lucianovi trvalo skoro půl hodinu, než se prodral přes zablokované křižovatky, pojízdné chodníky bez proudu a vchody neprůchodné díky zavřeným propustím.

Ježíšikriste, Země. Lucian se zastavil a zíral do prázdna. *Země.* Podařilo se mu na okamžik v panice vyvolané zemětřesením na planetu zapomenout. *Tady dole nebudou nic vědět. I kdyby to náhodou viděli na monitoru, neuvěří tomu. Nikdo to neví. Nikdo ve středisku dopravy nepochopí, co se děje.*

Orbitální středisko dopravy bylo hotový blázinec. Viděl to už skrze kouřem začerněná okna, která oddělovala řídicí středisko od administrativního sektoru. Příliš mnoho lidí stálo, mávalo rukama, neslyšně se dohadovalo v přilbách za zvukotěsným sklem. Příliš mnoho pultů bylo v provozu a příliš mnoho světel zářilo ohnivou červení namísto zelené.

Lucian mávl ID kartou u vchodu do střediska. Než ho strážní systém identifikoval a vpustil dovnitř, Vespasian ho už upozoroval a s máváním se hnál k němu, aby upoutal jeho pozornost. Lucian ho ignoroval, popadl z haldy přilbu a hledal neobsazený pult. Tam, v tom koutě. Musel si leccos ověřit.

Ale Vespasian ho odtáhl, než se dostal přes polovinu místnosti. „U všech čertů, Luciane,“ začal bez úvodu, „jsme v pěkné bryndě. Všechny naše navigační systémy se najednou poškodily, okamžitě po zemětřesení. Primární, zálohy, terciární. *Úplně všechny.* Každá loď tam nahoře je mimo kurz – tedy aspoň ty lodi, které úplně nezmizely z radaru. Korekce kurzu také nefungují. Nemáme ponětí, co to –“

„Systém funguje, Vespy,“ přerušil ho Lucian. „Jen se snaží vyrovnat zdroj gravitace, který tu už není. Země zmizela.“

Tyrane Vespasian byl malý podsaditý muž neurčitého středoevropského původu a velmi rozhodných názorů. „Co mi tu sakra vykládáš?“ vyštěkl. „To je nesmysl.“

„Chci říci, že ta zatracená planeta je pryč!“ Lucian přešel k pultu, Vespasian v těsném závěsu za ním. Staršího muže ignoroval, sedl si k pultu a aktivoval jej. Zjistil, že zírá přímo před sebe a tvrdě se soustřeďuje na práci, přestává myslet na vše kromě nutnosti uvést ten řídicí pult do provozu.

„Země nemůže jen tak zmizet,“ namítl Vespasian. „myslím tím, sakra, někdy bych rád, aby ti nafoukaní Zemáci zmizeli, ale –“

Lucian vyskočil ze židle, popadl svého šéfa za ramena a hleděl mu přímo do tváře očima naplň šílenými strachem. „Země je pryč, krucifix. *Viděl jsem na vlastní oči, jak se to stalo...* Byl jsem na povrchu, v pozorovací kopuli, díval jsem se, když zmizela. Právě to vyvolalo zemětřesení. Gravitační napětí přestalo působit a celý povrch se v křeči rozechvěl. Pravděpodobně dojde k silným rázovým záchvěvům.“

Vespasian na něho pohlédl a ztěžka polkl. Tvář se mu potila a Lucian zahlédl i v jeho očích strach. „Planety nemizí jen tak, Luciane,“ snažil se o cosi jako normální tón.

„Tahle ale zmizela!“ vykřikl Lucian. Popadl starého muže za ramena ještě pevněji, ale pak sevření uvolnil a sesunul se na židli. Zavřel oči a přinutil se ke klidu. *Planeta. Ano, planeta. Osm miliard lidí. Všechny oceány, obě polární čepičky a všechny lesy i zvířata, všechny sopky a počasí a pouště a stromy. Žhavé jádro, dno oceánů, prémie a hory. To všechno je pryč.*

Ne. Ne. Násilím vytlačil ty myšlenky, strach i paniku ze svého přemýšlení. *Nemysli na Zemi. Mysli na to, co musíme udělat pro svou záchranu.*

Otevřel oči a zapnul vnější kameru, trvale otočenou k Zemi. „Podívejte se,“ ukázal a ani nedoufal, že mu Vespasian uvěří. „Tahle kamera je trvale zaměřena na Zemi. Není tu nic než hvězdy.“

„Tak byla kamera vychýlena při zemětřesení,“ pronesl Vespasian uklidňujícím tónem. „Poslouchej, Dreyfussi. Teď potřebuji každého, kdo tu může zůstat, a vím, že jsi možná jen

prodělal zemětřesení na povrchu, ale teď nemám čas na tenhle –“

„Podívejte se na hvězdy v pozadí!“ přerušil ho Lucian. „Tohle jsou Blíženci. Země má být právě teď v Blížencích. Zkontrolujte to v Nebeské mapě, jestli si to nepamatujete.“ Vespasian se zamračil a opět se zahleděl na kameru. Lucian si ho nevšímal a zapnul na kameře playback. „Tady to máme. Tohle kamera viděla za poslední hodinu ve zrychleném posunu.“

Země, nebo alespoň její obraz v záznamu, se opět zhmotnila na monitoru. Nad povrchem se sunuly mraky, terminátor postupoval po glóbu, jak zrychlený posun obrazu postupoval vpřed – a pak najednou, v modrobílém záblesku, byla planeta pryč.

„Panebože na nebesích,“ hlesl Vespasian. „To se nemohlo stát. To musí být nějaká porucha kamery.“

„Hrome, Tyrone, já to *viděl* na vlastní oči a stejně tak osmadvacet dalších lidí, kteří tam byli se mnou.“

„To je šílenství. Šílenství. Tak to byla optická iluze.“

„Dokažte to. Byl bych šťastný, kdybych se mýlil,“ opáčil Lucian.

„To udělám,“ řekl Vespasian. „Přepni tento pult na hlavní systém sledování radarem.“ Stiskl tlačítko na panelu interkomu připevněném k opasku. „Radare, tady je Vespasian,“ promluvil do mikrofону. „Janie, přeruš na chvíli všechno, co děláš, a vystřel vysokoenergetický sledovací pulz k Zemi. Ano, *ted' hned*. Je mi jedno, co tam sakra máte za problémy, *okamžitě* to udělejte.“ Lucian si zapnul audio a displej radarové operátorky.

„– bře, pro všechny svaté, tady máte ten svůj zatracený pulz, Vespasiane,“ oznamoval rozzlobený hlas operátorky. Obrazovka, posetá desítkami lodí na oběžné dráze, se vyjasnila, jak ji převzal radar. Blikala na ní zpráva: SKENOVACÍ PULZ VYSTŘELEN. Samotná mřížka displeje byla prázdná.

A zůstala tak. Po deseti sekundách zablikala na obrazovce nová zpráva, PULZ SE NEVRACÍ, OPAKUJI. „Ježišmarjá, co to tam je kruci za poruchu?“ ptala se operátorka radaru. „Měl se nám

vrátit po dvou celých šesti desetinách sekundy.“ Ted’ byl v jejím hlase znát strach.

„Nevíme, Janie,“ odpověděl Vespasian chraptivě. „Tady Lucian říká, že Země je pryč. Udělej mi laskavost, zkontroluj znovu ty svoje aparáty a dokaž mi, že se zbláznil.“

Vypnul spojení a zapojil další kanál. „Komunikační, tady je Vespasian. Jaký máte příjem na kanálech ze Země?“

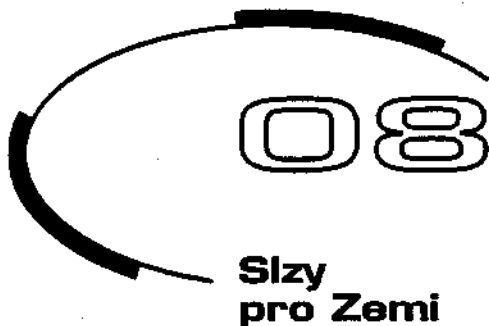
„Hluché, všechny do jednoho,“ hlásil další hlas z mikrofonu. „Muselo to být tím zemětřesením. Spouštíme diagnostiku.“

Vespasian vystrčil Luciana ze židle pultu a zapnul vnější optický obvod. Obraz povrchu zabíraný kamerou se objevil na jedné straně obrazovky, zatímco na druhé straně vyvolal Lucian almanach oblohy. Zkontroloval současnou polohu Země na obloze v paměti počítače a předal ji kameře. Kamera hladce sledovala oblohu, současné i nařízené koordináty se ukázaly na řádce pod dolním okrajem obrazu. Když se oboje sešly, přestalo se zorné pole pohybovat – a ukazovalo stále prázdný prostor vyplněný hvězdami, který Lucian ukazoval už před třemi minutami v jiné povrchové kameře.

Lucian se naklonil nad Vespasiana a promluvil hlasem ostrým jako břitva. „Já tomu také nevěřím. Jen jsem viděl, jak se to stalo. Proč, jak nebo kdo to udělal, nemám ponětí. Já vím to, že bez gravitace Země jako kotvy je každá oběžná dráha a trajektorie na dobrých milion kilometrů odsud pěkně vychýlená. Budeme muset přepočítat orbitu *každé* z těch zatracených lodí, a to i u satelitů a habitatů, než začnou do sebe narážet. Vy jděte ke svému pultu a konečně se přesvědčte. Já budu muset řešit, co dělat dál, až vy uvěříte.“

Vespasian se nadmul, jako by měl explodovat – a pak se zarazil. Věděl, že je ke svým lidem tyran a někdy i hrubec – ale byl hrdý na to, že dokázal poznat pravdu, když ji slyšel, a že ji přijme i na svůj úkor, je-li to nutné.

Země byla *pryč*. Přesvědčit lidi, aby věřili něčemu *takovému*, zabere Vespasianovi všechno jeho čas. Dá mu dost práce, aby přesvědčil sám sebe.

Sekundu po sekundě, milisekundu po milisekundě Země opět pomalu zmizela. Objevil se modrobílý mrak, nafoukl se a Zemí pohltit. Hiram projížděl znovu a znovu klíčové frekvence. Tak moment. S tímhle rozlišením a v tomhle úhlu to nebylo snadné rozeznat, ale nevypadalo to, že by se oblak tvořil jako glóbus *okolo* Země, spíše se diskovitý útvar vytvořil za planetou, mezi Zemí a Měsícem. Hiram sledoval na monitoru, jak se mrak sune kupředu ke kameře, pryč od Měsíce, jak přechází nad Zemí a pak mžiknutím oka mizí – a po Zemi nezanechává ani stopu.

Co byl ten zatracený mrak vlastně zač?

Hiram seděl sám v řídicí místnosti, skloněný nad panely počítače. Byl vděčný za to ticho a klid. Nevěděl, co dělá zbytek osazenstva stanice, a nezáleželo mu na tom. Pro talentovaného vědce byla řada věcí, kterých si Hiram McGillicutty nevšímal nebo je nechápal. Jako například jiní lidé, pro začátek. Byl to svým způsobem rodinný rys. Narodil se v jedné ze starých průkopnických rodin na Marsu a jeho pradědeček byl jedním z nejranějších – a nejtvrdohlavějších vůdců ve světech Kolonií té doby.

Hiram nezdědil ani politický talent svého předka, ani jeho velkorysou povahu či schopnost chápat lidi, ale určitě měl po něm jednostranné zaměření. A bohužel získal i další nešťastnou rodinnou vlastnost – téměř naprostou neschopnost pochopit stanovisko jiných lidí.

Zbytek stanice byl v šoku, snažil se vyrovnat s tou nevyčíslitelnou ztrátou. Ale Hiram pocházel z Marsu. Nikdy Zemi ani nenavštívil.

Zatímco byl zbytek lidstva zcela ochromen a vyděšen, Hiram McGillicutty byl pouze fascinován. Žádný známý mechanismus nedokázal udělat něco takového s celou planetou. Rozhodně to byl nějaký nový princip. A on bude ten, kdo ho odhalí. K tomu byl skálopevně rozhodnut.

Pokud pro něj ticho na stanici vůbec něco znamenalo, pak pouze to, že v konkurenci vede. Tady byla největší vědecká záhada v celých dějinách – a on měl slušný náskok. Koneckonců, když personál stanice nepracoval, kdo jiný by mohl něco vykonat?

Seděl v hlavní řídicí místnosti sám, spokojen, že všechny údaje na přístrojích i v záznamech byly momentálně jen pro něj samotného. Znovu si na pravé obrazovce přehrál optický záznam a na levou obrazovku vyvolal řadu dat.

Sledoval infračervenou stopu přes viditelný obraz Země. Ve viditelném spektru světla se tu z ničeho objevil modrobílý mrak, ale v infračerveném tu nebylo nic. Vůbec žádná aktivita v tomto spektru – samozřejmě kromě infračerveného obrazu Země, který zmizel současně s ní.

Nebo třeba jen neměl dostatek dat, aby mohl pozorovat infra odsud. Projel obraz těsně u ultrafialové a znovu jej pustil přes viditelné spektrum. Příliš jasné. Ta událost, ať to bylo cokoli, v UV spektru jasně zářila. Ale PSOV měla koneckonců velmi citlivé detektory ultrafialového záření, mnohem lepší než infračerveného. Třeba síla signálu, který hledal, byla výsledkem relativní citlivosti jeho vlastních přístrojů. Bude to muset vykompenzovat. Ale až později. Později. Teď mu stačilo prohlížet si nová data. Všechna data.

Upřeně se zadíval na obraz ve viditelném světle. PSOV samozřejmě neměla být astronomickou observatoří a dálková optika, kterou získali poslední obrazy Země, neposkytovala příliš velké rozlišení. Bylo to nepříjemné, ale nezáleželo na tom. Někáká kamera musela být v chodu na Měsíci. Dříve nebo později ten obrazový záznam uvidí.

Přešel na vysokou UV a projel záznam. Jasný, rozmazaný obraz, který mu nic neříkal. Sakra, bude potřebovat lepší obraz

Země! Zatím si bude muset poradit se záznamy z PSOV s lehce rozmazanou Zemí velikosti přibližně golfového míčku na vzdálenost lidské paže. Znovu a znovu si projížděl playback, porovnával okamžik zmizení s veškerými daty, která jen zaznamenal. Už potřetí projížděl celou datovou sadu.

Amplitudy a umělé barvy záznamů v UV, vizuálním, infra, magnetismu a na rádiových vlnách přebíhaly na pravé obrazovce jedna za druhou a pak znova v nejrůznějších kombinacích, zatímco na levé znova a znova mizel viditelný obraz Země. Byla to hrubá technika a počítačový systém by nepochybně našel jakékoli i veškeré souvislosti ve všech datových sadách během několika milisekund. Později k tomu počítač opravdu použije. Ale teď nezáleželo na rychlosti. Hiram se chtěl *ponořit* do těch dat, chtěl pochopit každý úder i zákрут dopředu i dozadu. Pak, až to prožene počítačem, možná pochopí, co mu výsledky chtějí říci.

I bez počítače už zjistil dvě nebo tři fascinující okolnosti, zdaleka ne zjevné na první pohled.

Za prvé, Země nezmizela v okamžiku, kdy na ni narazil gravitační paprsek, ale o dvě celé šest desetin sekundy později – což byla kupodivu právě doba, kterou cestovalo světlo ze Země na Měsíc a zpět.

Za druhé, současně s okamžikem zmizení se objevil první z masivní řady pulzů gravitačních vln – mnohem silnějších než paprsek z Pluta, které pokračovaly dlouho poté, kdy už Země byla pryč. Přístroje PSOV vlastně *stále* ještě zaznamenávaly gravitační vlny ze sousedství bývalé oběžné dráhy Země. Ty vlny musely odněkud přicházet – zřejmě z něčeho hodně velkého, protože jejich vytvoření by vyžadovalo generátory velikosti Chárónova prstence.

Za třetí, to skřípání v pásmu jedenadvaceti centimetrů začalo v okamžiku zmizení Země a rovněž pokračovalo dlouho poté, kdy už Země byla pryč. Pokud to zaměřovací přístroje dokázaly určit, přicházelo to od Měsíce, i když žádný známý lunární vysílač nepracoval na této frekvenci.

Všechno to silně naznačovalo, že Měsíc měl něco společného s tím, co se stalo.

Byla tu další věc, snadno předvídatelná. Oběžné dráhy všech planet ve Sluneční soustavě se zlehka posunou. Samozřejmě nešlo o nic dramatického. Dojde k nevelkým změnám v orbitě Venuše i Marsu. Dost na to, aby to ovlivnilo navigaci, ale to bylo vše. K velkým změnám dojde v oblasti Měsíce.

Což bylo pravděpodobně víc, než si kdokoli na Měsíci stačil uvědomit, říkal si McGillicutty hrdě.

Uchechtl se. Bylo pěkné mít náskok nad všemi ostatními. Ale ve vědě bylo důležité nejen být napřed, ale *dokázat* to celému světu.

Narídil počítači, aby jeho zjištění shrnul a postoupil text i obrazy do všech veřejných kanálů na Měsíci, Plutu, Marsu a hlavních satelitech.

To by jim mělo poskytnout potravu k přemýšlení. Přečetl si počítačovou zprávu, provedl několik změn, upravil pár grafů a přikázal počítači zprávu odeslat. Široce se usmál a znovu si začal přehrávat záznamy. Skvěle se bavil.

Orbitální středisko dopravy mělo vlastní systém tunelů a propustí vedoucí na povrch Měsíce. Řada jeho přístrojů byla na povrchu a bylo třeba mít k nim rychlý přístup bez použití městských propustí.

Ale Tyrone Vespasian nechtěl kontrolovat své přístroje, kromě doslova toho nejjednoduššího způsobu. Protože jakékoli vědecké přístroje mohly být jen prodlouženými lidskými smysly. Přístroje, které Vespasian potřeboval zkontrolovat, byly jeho oči. Musel to vidět na vlastní oči.

Vždycky tu byla ta nepatrná možnost, slabá naděje, že mohla nastat porucha kamery, čočky nebo systému elektronického obrazu. Musel tu možnost zcela vyloučit. Potřeboval vědět, že mezi ním a tím, na co se bude dívat, nebudou nic než holé oči. Potřeboval se vydat na povrch, pohlédnout na oblohu a sám se přesvědčit.

Věděl, že Země je pryč, ale tady nešlo o vědění. Musel věřit.

Vnější dveře propustí se otevřely a Vespasian, veliký a mohutný ve svém skafandru, opatrně vystoupil na měsíční povrch.

Pohlédni na oblohu, říkal si, ale jeho zrak zůstával upřený k zemi. Hlavou se mu honily podivné myšlenky. Co by se přesně s Měsícem bez Země mohlo stát? Vespasian se přistihl, jak zkoumá obzor, ale nehledí k zenitu. Nedokázal se přinutit pohlédnout vzhůru. Lucianovy počítačové simulace ukazovaly Měsíc, jak si udržuje svou předchozí oběžnou dráhu okolo Slunce, jen s trochu prodlouženou výstředností, která se časem zkrátí, až nakonec nechá Měsíc obíhat přesně na bývalém barycentru, starém středu gravitace v systému Země-Měsíc.

Pohlédni na oblohu. Co by se stalo s rotací Měsíce? Zachovala by si svůj starý jednoměsíční spin? Pořád ještě nedovedl přimět oči, aby se otočily *nahoru*, k Blížencům, kde měla být Země. Zrychlil by se spin Měsíce? Nebo zpomalil?

Pohlédni na oblohu. Konečně obrátil zrak nahoru a díval se – na nic. Prázdnost, právě tam, kde vždycky bývala Země. Měl pocit, že se mu podlomí kolena, ale včas se naklonil dozadu, aby přistál na mohutné zadnici a neupadl na tvář.

Seděl tam, s nohama nataženýma před sebou, s hlavou zvrácenou, hodiny, dny, nebo snad sekundy. Měsíční hory bez života a šedá, krátery pokrytá krajina zbavená kouzla modrobílého mramoru na obloze. Ucítil slzu v oku a z nějakého důvodu byl rád, že si ji nemůže přes přílbu setřít. Další slza mu klouzla po tváři, a další. Byly to slzy pro Zemi, které si zasloužily být prolity.

Doktor Simon Raphael přecházel sem a tam po koberci a návštěvníky ve své kanceláři naprosto ignoroval. Za pět minut, kdy je přivedl dovnitř, nikdo v místnosti nepromluvil.

Nakonec Raphaelovi zřejmě došla pára. Zpomalil, otočil se, obešel stůl a posadil se. „No tak dobře. Je pryč. Před osmi a půl hodinami v reálném čase a před třemi hodinami v našem

příjmu planeta zmizela. Všechny naše přístroje to potvrzují, stejně tak jako zprávy z ostatních stanic.

A stalo se to v okamžiku, kdy magický paprsek pana Chaa narazil na planetu. Je to zatím tak správně?“ zeptal se nebezpečně chladným hlasem.

Sondra, Larry a Weblingová neřekli nic.

Raphael znovu vstal, obešel stůl, zastavil se před Larrym, zvedl ruku, jak by chtěl mladého muže udeřit, ale pak ustoupil. Jen tam dlouho stál a ztěžka oddechoval se zdviženou rukou. Pak pomalu ruku spustil. „Já se v tomto okamžiku *ovládám*, víte, abych vás všechny nepovažoval za vrahy, zvláště abych neobvinil z té katastrofy pana Chaa. To bylo mým prvotním nutkáním. Předpokládám, že všichni na stanici – včetně vás tří – mají podobné pocity. Pokud necítíte hněv, tak určitě strach a hrůzu.

Ale má *racionální* stránka, má vědecká stránka mě zadržuje.“ Raphael se naklonil nad Larrym, uchopil rukama opěradlo křesla, ve kterém seděl, a přiblížil tvář k Larrymu tak těsně, že Larry cítil teplý Raphaelův dech na tváři. „Já vás *chci* obvinít, Chao. Hrozně moc vás chci obvinít. Nemám vás rád. Vlastně bych mohl zajít tak daleko a říci, že vás teď přímo nenávidím. Můj domov je pryč, Chao. Moje rodina, mí vnuci, hrob mé ženy. Osm miliard lidí je pryč, zmizeli, byli zničeni. Kvůli tomu bláznivému gravitačnímu paprsku, který jste musel vystřelit k Zemi.“ Larry se přiměl dívat se řediteli do očí. Ztrhaná tvář představeného byla bledá, křídově bílá strachem a potlačovanou zuřivostí.

Raphael opět vstal a začal přecházet kolem dokola. Zřejmě nedokázal zůstat v klidu, jako by musel být neustále v pohybu. Všichni byli v šoku. Nikdo nevěděl, jak odpovědět. Konečně Raphael začal reagovat a díval se vpřed místo do prázdna. „Chci vás obvinít,“ opakoval, „ale nerozumím gravitaci ani gravitačním vlnám.

Nic z toho nedává smysl. Ale vím toho dost, abych pochopil zjevnou skutečnost, že váš paprsek tohle neudělal. Víím, jakou měl paprsek na tu vzdálenost energii, nebo jak jí

měl málo. Prolétající asteroidy a komety mají silnější gravitační pole. A tento výsledek *nemohla* způsobit gravitace. Dosti silný paprsek by snad mohl při správném ovládnutí o něco vychýlit Zemi z oběžné dráhy, ale nic víc. Tak proč váš paprsek zničil celou planetu, když tolik jiných a podivnějších zdrojů gravitace na ni nemělo žádný účinek?“

Raphael se otočil tváří k těm třem. „To nevíme a musíme to zjistit. Ironií je, že se musím obrátit na lidi, kteří to všechno zavinili. Vy tři můžete nejspíš získat odpovědi z toho prostého důvodu, že rozumíte gravitačním vlnám lépe než kdokoli jiný. Chci, abyste zjistili, co se stalo. Byla Země zničena? Tak proč po ní nejsou žádné zbytky? Přesunula snad ta síla planetu někam jinam? Ale jak? Vyvolala pouhou *iluzi*, že Země zmizela? A zase, jak?“

Raphael znovu přestal přecházet kolem dokola a s hlubokým povzdechem se posadil na okraj stolu. „Zjistěte to. Promiňte, že si trochu přizpůsobuji pravidla, doktorko Berghoffová, ale *nařizuji* vám, abyste to všechno zjistili.“ Promnul si tvář a nahnul se dopředu, jako starý muž neschopný prožít další šok, jakýkoli další pocit. Rozzlobený ředitel náhle zmizel a nahradil ho osamělý, vyděšený a unavený stařec. „Celá tahle stanice i všechno její zařízení je vám k dispozici,“ pronesl náhle slabým a třesoucím se hlasem.

Maska síly a sebeovládání se jim hroutila před očima. Ten muž utrpěl stejně hlubokou ztrátu jako všichni ostatní. Vydržel dost dlouho, aby udělal svou práci, ale teď, jak si Sondra uvědomila, byl na konci sil i trpělivosti. „A teď,“ pokračoval Simon Raphael, „pokud mne omluvíte, si půjdu lehnout.“

Bez dalšího slova Raphael vstal, alespoň naznačil, že krčí rameny, a vyšel z místnosti. Sondra ho sledovala, jak odchází, a přemýšlela, jak moc tohoto člověka podcenila. Pod vší tou namyšleností byly netušené hlubiny odvahy, sebeovládání, chladného intelektu. Její představa o Raphaelovi byla pouhou karikaturou skutečného člověka – ale tu ji napadlo, že Raphael se *choval* jako svoje vlastní karikatura. Viděla nafoukaného

sobce, protože tak se Raphael rozhodl světu ukazovat. Zavřela oči a promnula si spánky. Ne že by na tom teď záleželo.

Obrátila se k Larrymu. Další, kterého sotva znala. Tady byl další člověk v hlubokém šoku a zármutku. Raphael svůj šok zvládl, když vyvolal štít racionality a chladného rozumu, aby se za ním ukryl. Jak zareaguje Larry? „No, Larry,“ zeptala se jemně, „Země je zničena. Co uděláme?“

„Tak tomu není,“ prohlásil Larry a hleděl přitom na koberec. „Tak to není.“

Popření, pomyslela si Sondra. „Larry, přála bych si, aby to byla pravda, ale není. Země je pryč.“

Larry se na ni ostře zadíval lesknoucíma se očima. „To já vím,“ vyštěkl. „Ale Země nebyla zničena.“

Sondra se bezmocně zadívala na doktorku Weblingovou. Ale ta byla duchem ještě vzdálenější než všichni ostatní. Dlouhou dobu nebude k potřebě. Její spojení s tím vším bylo jen nepatrné. Vykradli její naprosto nevinný experiment a zničili tím domovský svět. Díky jim se jméno *Weblingová* dostane do historie jako jedna z těch maniaků, kteří zničili Zemi. Sondra se zatoulala v myšlenkách, přeskakovala z jedné otázky na druhou. Historie? Proč se tím teď zabývat?

Jestliže po tomhle vůbec ještě bude nějaká historie. Byly zbývající lidské kolonie na Marsu a na Měsíci i jinde opravdu natolik samostatné, aby bez Země mohly přežít? A co kdyby se s nimi stalo totéž, co se Zemí?

Trefa. To se jí snažily myšlenky povědět. *To* bylo na celé krizi nejnaléhavější, proč je Raphael tak rychle zapráhl do práce. Ještě nebylo po všem. Museli ten problém vyřešit rychle, museli chránit vše, co zbývalo z lidské civilizace. Proto Larry musel čelit pravdě *právě teď*. Byl pro ně nejlepší šancí najít odpověď. Nemohli si dovolit čekat, než se sám zotaví. „Larry, Země je *pryč*. Ztracená. Zničená. Musíme zjistit, proč k tomu došlo, než se to stane se zbytkem Sluneční soustavy. Země je pryč. Přijměte to.“

„Beze zbytků? Bez jakéhokoli zbytkového tepla?“ zeptal se. „Není *možné* zničit planetu, aniž by po ní něco zůstalo.“

Nemůžete zničit hmotu nebo energii. Kdyby Země byla nějakým způsobem přeměněna v energii, musel by přitom záblesk roztavit přinejmenším Měsíc. Odsud by to bylo vidět alespoň jako dočasné druhé Slunce. Jaderné záření by nás pravděpodobně zahubilo. Kdyby Země byla prostě rozmačkána, zůstaly by po ní zbytky, trosky. Země měla – *má* – větší hmotnost než sto Pásů asteroidů a ten rozhodně dokážeme detekovat. *Kde jsou zbytky po Zemi?* Měly by tu být úlomky od velikosti Měsíce až po velikost asteroidu, ba až k molekulám. Není možné planetu jen tak zničit, aniž by po ní něco zůstalo. I kdyby se proměnila v plynný mrak, na pouhé molekuly, dokázali bychom je detekovat. Postavily by se mezi nás a Slunce, zakryly by oblohu. Nic z toho se nestalo. Takže Země nebyla zničena.“

Sondra vstala a přešla na druhou stranu místnosti. *Znělo* to přísně logicky, ale nebyla v stavu to posoudit. A Larry nebyl ve stavu mluvit rozumně. Sondra věděla, že ani není s to říci, zda vůbec někdo na stanici má jasnou hlavu. Ale téměř to znělo, jako by Larry nabízel naději, a nějakou rozhodně potřebovala.

„Tak co se stalo?“ zeptala se. „Neviděli jsme, že by se kamkoli pohnula. Jen prostě *byla pryč*.“

„Červí díra,“ ozvala se Weblingová.

Sondra se ohromeně odtáhla. Skoro zapomněla, že Weblingová je tu s nimi.

Starší žena vzhledla od své deprese, ať už byla jakákoli, a zopakovala ta stejná slova: „Červí díra.“

Larry nepřítomně přikývl a Sondra se zamračila. „Ech? Jak do toho sakra chcete dostat červí díry?“ otázala se. „To je přece jen taková teoretická hračka. Nikdo ani nedokázal, že existují.“

Larry si promnul oči a spustil ruce do klína. Seděl tam s propletenými prsty a díval se přímo před sebe. „Pracoval jsem s gravitací, protože to měl být krok k čemusi dalšímu,“ pronesl tiše. „Krok na cestě k vytvoření přechodové dvojice červí díry. Chtěl jsem vytvořit stabilní virtuální černou díru, umělé gravitační pole natolik silné, aby přinutilo časoprostor sám se zakřivit.“

Jestliže máte podle teorie pár VČD obrácených k sobě, naprosto shodných hmotností, nábojem, spinem, rychlostí, mohli byste je přimět, aby se spojily a staly se vlastně jedinou Černou dírou na dvou místech současně. Způsobili byste, že ta černá díra by na každém konci obsahovala i část normálního prostoru, takže ty části by se propojily – a máte tu spojení červí dírou. Obě virtuální černé díry mohou být deset metrů od sebe, anebo celých tisíc světelných let vzdálené. Není v tom žádný rozdíl. Ty dvě části normálního prostoru by byly prakticky vedle sebe. Můžete se přesunout z jedné do druhé, aniž byste museli překročit obyčejný prostor mezi nimi. Přejíždíte dvojicí červí díry. Možná jsem vytvořil přirozenou červí díru. Bůh ví proč.“

Weblingová se opět pohnula, jako by se vzpomínala. „Ale to je nemožné, ne? Já vím, že jsem s tím sama přišla – ale nedává to smysl. Pamatuji se, že jsem kdysi viděla výpočty, podle kterých byla červí díra sotva možná teoreticky, anebo na stejné úrovni pravděpodobnosti, jako že molekuly vzduchu v dané místnosti vyletí z okna všechny najednou a nechají místnost ve vakuu. Kvantová teorie říká, že obojí je možné. Pravděpodobnost obou dějů je stejně reálná – a v obou případech by byly podmínky stejně stabilní. A jak by se mohla objevit červí díra o velikosti celé *planety*? Nemohu přijmout teorii, že Zemi pohltilo něco tak nepravděpodobného.“

Larry přikývl a jeho rozhodnost zčásti zmizela, jak by spustil nějaké neviditelné bariéry. „Já vím, máte pravdu. Ale něco na tom všem mi říká – *červí díra*. Koneckonců na ni narazil gravitační paprsek.“

Sondra zamrkala a pohlédla na Larryho. „Počkejte okamžik. Gravitační *vlna*. Gravitace na Zemi působila po čtyři miliardy let – ale tohle je poprvé, kdy byla na planetu zaměřena silná modulovaná gravitační *vlna*. Možná je důležitý fakt, že šlo o gravitační vlnu s proměnnou modulací. Mohla by ta gravitační vlna nějak vyvolat propojení černých děr?“

Larry pokrčil rameny. „Myslím, že ano. Zeptejte se mě, až budu mít nějaké vlastní černé díry na hraní. Potřebujete k tomu dvě. Jednu tady, jednu tam. Ať je to ,tam‘ kdekoli.“

Sondra zmateně zvedla dlaně. „Tak třeba byla v zemském jádře celou dobu černá díra, po čtyři miliardy let, a naše gravitační vlna s ní něco udělala.“

Larry se zamračil. „To by mohlo fungovat, pokud je tu černá díra pro generování červí díry. *Možná*. Dokud je hlavní masa planety dost daleko, tak ta díra nemůže sama od sebe spolknout jakoukoli hmotu. Černá díra je hmota jako cokoli jiného. Kdyby byla Země dutá slupka s černou dírou uprostřed, byla by přitažlivost na povrchu stále jedno g. I když by z vás každý geolog dostal psotník, kdyby to slyšel. Aby mohla existovat v zemském jádře černá díra, musela by být někde v nitru Země vrstva vakua.“

Sondra nebyla příliš silná v geologii, ale tohle jí nedávalo smysl. „Bylo by něco takového možné?“

„Ne!“ protestovala ostře Weblingová. „Pokud se nemýlí veškeré geologické teorie za posledních čtyři sta let. Při každém zemětřesení geologové zkoumají rázové vlny, využívají je k mapování zemského nitra jako radaru. Nemyslíte, že by už dávno objevili něco tak zjevného jako dutou Zemi s *černou dírou* uvnitř? Kromě toho jste jen doplnil další nepravděpodobné tvrzení k tomu předchozímu. Černá díra uvnitř Země *plus* vaše přirozená červí díra. To nic nevysvětluje, jen vyvolává další a další hloupé otázky. Odkud ta černá díra přišla? Proč už dávno Zemi nevcucla? Jak ji váš gravitační paprsek přiměl vytvořit červí díru? Ne, nic z toho nemohu přijmout.“

Sondra prošla místností a posadila se ke starší ženě. „Problém je, doktorko Weblingová, že teď tu mudrujeme nad otázkou ještě hloupější, ale skutečnou – jak způsobíte, aby zmizela celá planeta? Odpovězte mi a už vás nebudu obtěžovat.“

*Pozorovatel se cítil dobře.
Po všech těch nekonečných letech čekání dělal to, k čemu
byl stvořen. Nyní měl skutečně právo na vznešenější jméno než
Pozorovatel. Teď práce započala a on byl skutečný Volající.*

Volající.

*Jeho obrovským tělem projel záchvěv hrdosti. Ale ať to byl
okamžik hrdosti nebo ne, úsilí Volání a Spojení nebylo bez
nebezpečí a bez námahy. I když novopečený Volající čerpal
přes Spojení obrovské množství energie, pouhé vytvoření
tohoto Spojení vyčerpalo jeho vlastní energetické rezervy.
Energie potřebná k vytvoření nezbytného zdroje gravitace mu
zanechala pouhých pár procent původní síly. Navíc bylo chvění
zoufale nepříjemné, až bolestivé. Dalo se zastavit teprve tehdy,
až se obnoví původní gravitační rovnováha. Gravitační pole
bez hmotnosti byla svou samou podstatou nestabilní. Volající
potřeboval záchytnou kotvu, skutečný zdroj gravitace, aby
mohl Spojení na tomto konci stabilizovat.*

*Pomoc přijde přes Spojení, musí přijít. Na okraji tohoto
systému by měl přežívat slušný počet příbuzných z jeho rodu a
ti mu pomohou, jak jen budou moci, ale Volající věděl, že
naděje na úspěch by byla mnohem větší, kdyby přes Spojení
přišla pomoc – a posily.*

*Nejdříve a především potřeboval skutečný zdroj gravitace,
ze kterého by mohl čerpat energii. Pokud ten nepříjde, všechno
selže. Pak by přišel o živou planetu navždy a nebyla by k
ničemu. Selhání by Volajícího odsoudilo k pomalé a smutné
smrti. Byl by v pasti a bezmocný. Pak by se jeho energetické
rezervy zmenšovaly a nakonec zmizely.*

*Pomoc musí přijít, opakoval si Volající.
A pak přišla.*

* * *

NEBEZPEČÍ SRÁŽKY NEBEZPEČÍ SRÁŽKY NEBEZPEČÍ SRÁŽKY

Vespasian mohl téměř vyskočit z kůže, ale pak vztáhl ruku a poplach vypnul. Kriste Pane, snad ne další.

S tím přeplněným prostorem tak blízko Zemi těch srážek zatím příliš nebylo. Ale každá z nich byla hotovou katastrofou.

Co do nich sakra narazí *ted'*? Data vyskočila na obrazovce. Ach ne. Panebože, ne. Ne znova tohle.

Lucifer. Asteroid Lucifer, dříve obíhající kolem Země, se s nimi znovu srazí. Lucifer narazil před několika hodinami na habitat Vysoký Dublin. Musely tam být tisíce mrtvých bez modlitby za přeživší. Kdykoli jindy by to byla ta nejstrašnější ze všech katastrof, ale v den, kdy zemřela Země, to byla jen vedlejší show. Trosky stanice a asteroidu kroužily vesmírem a vyvolávaly řadu sekundárních nárazů.

I po srážce s Dublinem zůstával Lucifer tou nejvážnější hrozbou pro Měsíc a habitaty na orbitě. Po zkracení lidskými pány a uvedení na stálou oběžnou dráhu kolem Země před víc než stoletím byl *ted'* znovu volný, létal vesmírem po náhodné dráze a ohrožoval ostatní habitaty. Tak co rozbije Lucifer *ted'*?

Počítač vykreslil schémata za něj a z Vespasianovy tváře zmizela barva, jako by viděl ducha.

Svým způsobem ho opravdu viděl. Počítače ukazovaly, jak se má Lucifer srazit se *Zemí*. Modrobílé grafické zobrazení ztracené planety zářilo na obrazovce. Trajektorie Lucifera vedoucí ke srážce byla zobrazena spirálovitou křivkou. Nikdo neměl čas přeprogramovat právě tento varovný systém, aby vzal v úvahu, že Země je pryč. Počítač varoval, že se Lucifer srazí se *Zemí* – kdyby tu Země stále byla.

Kdyby tomu tak jen bylo, pomyslel si Vespasian. Smířil by se i se srážkou asteroidu se *Zemí*, kdyby to znamenalo návrat planety. Natáhl prst, aby vypnul varování, pak se zarazil.

Vespasian se zamračil. Tento konkrétní program, varující před srážkou, byl systém trendové projekce pro trvalé zrychlení. Předpokládal, že zrychlení bude pokračovat, a promítl je včas předem. Nebral gravitaci Země nebo jakékoli jiné gravitační pole jako konstantní. Pouze sledoval stopy na radaru, vypočítával síly, které by zabránily pohybu po přímce, a vycházel z předpokladu, že tyto síly budou zachovány.

Tak proč tu srážku neoznámil už dávno? Měl být schopen oznámit ji dávno předtím, kdyby se Luciferova oběžná dráha nezměnila.

Vespasian zkontroloval Luciferovu stopu už před hodinou. Jistě, ještě pro ten kus skály neměli přesnou dráhu, ale tehdy se nepohyboval v blízkosti bývalého postavení Země. Tak co se to sakra dělo? Vyvolal zpětný záznam Luciferovy dráhy a promítl současnou trajektorii, jak ji zaznamenal sledovací systém.

Zatracenej zkurvysyn. Ta věc otočila ostře doleva, k bývalým souřadnicím Země. Ale to bylo nemožné. Prozkoumal trajektorii ještě důkladněji a všímal si nejen směru letu, ale i rychlosti.

Ta poletující věc prudce zrychlovala směrem, kde bývala Země. Ne, *zrychlovala* nebylo to správné slovo. To by bylo aktivní, ale tohle těleso se chovalo pasivně. Na té skále nebyly žádné rakety. Zrychlovala ho nějaká vnější síla. Chovalo se to jako padající těleso, pohybující se ke zdroji gravitace, který je přitahoval.

Vespasian zapnul kameru sledující Zemi a jeho divoké naděje se zhroutily. Země tu nebyla.

Vespasian se opřel a snažil se přemýšlet.

A spadl ze židle, když se měsíční povrch s novou prudkostí zachvěl.

Druhá řada zemětřesení byla právě tak silná jako první a napáchala stejně tolik škod. Zdálo se, jako by se každá stavba oslabená při prvním záchvěvu úplně zhroutila při druhém. Všude další výbuchy roztříštěného skla, všude další požáry. Ale všechny SubBubliny nějakým způsobem vydržely druhou

rázovou vlnu bez porušení. Většina lidí věděla dost, aby očekávala rázové vlny, takže další záchvěvy alespoň ztratily moment překvapení.

Kromě toho obyvatele Měsíce daleko víc zaměstnávalo děsivé zmizení Země. Teď, několik hodin po oné události, začínala už pravda pronikat na povrch a lidé jí začínali věřit. Když zmizela rodná planeta, měli jen málo sil děsit se z několika nárazů.

Druhá série zemětřesení nemohla být načasována přesněji, aby narušila Lucianovu práci. Právě začínal konečně zvládat problém se sledováním lodí na orbitě, když na středisko dopravy přestal jít proud. Nouzový energetický systém z baterií měl při výpadku zajistit chod celého střediska. Jenže už byl dost vyčerpán z výpadků při prvních záchvěvech a začínal se hroutit.

Program energetického řízení okamžitě zasáhl a přešel do konzervačního režimu, čímž odřízl veškeré postradatelné využití elektrického proudu.

Naneštěstí spadalo hypotetické modelování spekulativních projekcí orbitálních drah z hlediska automatického řízení energetického systému do kategorie postradatelných. Lucianův panel zhasl a zůstal bez proudu. Nemohl ani naprogramovat manuální příkaz automatickému systému, aby obešel zadaný program, dokud nebude mít proud.

Všude kolem Měsíce byly kosmické lodi a stacionární zařízení mimo kontrolu a řítily se vesmírem v nepředvídatelných směrech.

Po celé dlouhé roky a staletí, kdy byly postaveny první obydlené stanice, kdykoli bylo na orbitu v přeplněném systému Země-Měsíc uvedeno nové těleso, počítače i inženýři dlouho a těžce pracovali, aby je umístili na bezpečnou dráhu, aby je udrželi v bezpečné vzdálenosti od tisíců ostatních obíhajících lodí a stanic.

Ale všechno to exaktní načasování a rozmístění bylo vzhůru nohama, když tu Země najednou nebyla, aby držela uzdu. V opatrném tanci orbitálních drah to byla Země, kdo

udával tón – teď však byl předzpěvák pryč a zanechal tanečníky, aby se točili a přesunovali v náhodném víru.

Lucian se snažil zjistit, jak moc špatná je situace – obtížná práce bez funkčního počítače. Seděl, zíral na prázdnou obrazovku a snažil se přemýšlet.

Dostal se v problému tak daleko, aby se jeho počáteční obavy potvrdily. Zmizení Země nebyla iluze. Manuálním výpočtem zkontroloval projekce orbitálních trajektorií několika větších habitatů, přičemž do projekcí uložených v navigačním almanachu zavedl faktor zmizení Země. Postoupil souřadnice lidem u radarů, které poskytly přesnou trasu každého habitatů.

A zprávy byly jasné: bez Země jako kotvy poletovaly oběžnice Země jen tak po obloze. Oběžnice Měsíce na tom nebyly o mnoho lépe – mohutná studnice přitažlivosti Země byla výraznou proměnnou i v jejich oběžných dráhách. Několik satelitů a habitatů se už snášelo vstříc srážce s Měsícem, včetně všech satelitů umístěných v Lagrangeových stabilních bodech. Některé Lagrangeovy stanice, umístěné na stacionární oběžné dráze na přivrácené a odvrácené straně vyrovnáním pozemské a lunární gravitace, teď odlétaly do dalekého vesmíru, jiné prostě spadly, jakmile je už neudržovala v dané poloze pozemská gravitace.

Jiná tělesa se ještě nezřítla – ale dojde k tomu, jejich dráhy vedoucí ke srážce byly stejně nezvratné a konstantní jako sama gravitace. Teď padala a nic je nemohlo zastavit. Několik stacionárních zařízení se silnými motory, které je udržovaly ve stejné poloze, by se snad mohlo zachránit. Ale většina stanic takové motory neměla, anebo měla jen malé. Neexistoval způsob, jak jejich dráhu opravit, i kdyby Lucian dokázal včas vypočítat jejich *současný* kurz.

Všechny objekty, které Lucian sledoval, samozřejmě stále zůstávaly na oběžné dráze kolem Slunce, ale jejich rychlost a vektor zůstávaly stejné jako v okamžiku, kdy Země zmizela, což do systému přidávalo prvek náhody. Některé se dostávaly na oběžné dráhy s vyšším sklonem, jiné byly blíže nebo dále od Slunce.

Ale co Luciana děsilo nejvíc, byla skutečnost, že to všechno mohlo být horší. K řadě z katastrof, které předpokládali, nakonec vůbec nedošlo. Především radar nedokázal rozeznat mnoho z ohrožených lodí. Podle počítačové simulace mělo dojít k mnohem více srážkám, více kolizím, mnohem více lodí mělo rádiem hlásit, že jsou mimo kurz. Satelity, habitaty i lodí se prostě *ztratily*.

Náhle hlavní energetický systém se zábleskem světla a opětovným hučením ventilátorů ožil a s ním i Lucianův pult. Sklonil se nad klávesnici a rychle provedl několik kontrolních testů. Ano, programy byly v pořádku. Alespoň to. Ale co ty chybějící satelity? Lucian vyvolal trojrozměrnou projekci souřadnic chybějících lodí a stanic v okamžiku, kdy Země zmizela.

Rozmístění těles v trojrozměrném prostoru bylo jasné, pochopitelné a zřetelné. Nezmizela jen *Země*, ale všechno, co v daném okamžiku bylo v určitém objemu prostoru kolem ní. To mu jaksi připadalo reálnější. Bylo snadnější si představit, že přestala existovat kosmická stanice, než celá planeta. Bylo to najednou tak reálné, až ho to děsilo.

Zapípal interkom a Lucian stiskl tlačítko pro odpověď. Byla to Janie od radaru, která ho vyvolávala interkomem. „Luciane, měl bys vteřinku?“

Lucian se ohlédl a spatřil Janie na druhé straně obrovského sálu. Viděl, jak se dívá nikoli na něj, ale na svůj displejový systém. Bylo nezvyklé hovořit s hlasy bez těla celý den, když jste přitom viděli těla, kterým ten hlas patřil, ale mimo doslech. Lucian si upravil sluchátko a promluvil do hrdelního mikrofону. „Asi tolik mám k dispozici, Janie. O co jde?“

„Pošlu ti to na obrazovku. Těžko se mi to vysvětluje. Chtěl jsi, abych prozkoumala radarem Mendar-4, že?“

„Ano,“ přisvědčil Lucian.

„Dobře,“ pokračoval hlas Janie. „Tak tady to je. Tohle *byla* orbita Mendaru-4.“ Na Lucianově plošné obrazovce se objevilo běžné schéma orbitální dráhy. Země byla uprostřed a stopa Mendaru-4 byla vidět jako dokonalý bílý kruh kolem ní. „A

tohle je orbita podle radarových záznamů od prvního zemětřesení.“ Symbol Země zmizel z obrazovky a Mendar se z předchozí dráhy přesunul přímo po tangentě. „Posunuji to v modré, abychom měli projekci orbity.“

Lucian sledoval, jak se modrá přímka táhne do prostoru Slunce. „No dobře, a co s tím?“ ptal se.

„Tak tohle se stalo po *druhém* zemětřesení, jen před několika minutami. Tohle je současný kurz Mendaru, podle sledování radarem. Pustím to ve žluté.“ Na obrazovce se objevil třetí kurz, odpojující se od přímky zobrazující projekci kurzu.

„Pane Bože na nebesích,“ zašeptal Lucian.

Věděl, co to znamená, i bez analýzy té orbity. Stopa Mendaru byla zakřivena něčím s obrovskou *hmotností*, právě na místě, kde bývala Země. Tělesem o hmotnosti planety.

„Stalo se to i s ostatními orbitami?“ ptal se s prsty na klávesnici. Cítil, jak jím probíhá vlna úlevy. Musela to být ona. Země se vrátila zpátky z jakéhokoli neuvěřitelného místa, kde byla. *Musela* to být ona.

„Ano, stalo,“ potvrdila Janie. „Stejně změny orbity, všechno to začalo po začátku posledního zemětřesení.“

„Musí to znamenat, že Země je zpátky,“ odpověděl vzrušeně. „To způsobilo tu druhou řadu záchvěvů. Gravitační pole Země se vrátilo a zachytilo Měsíc.“ Vyvolal obraz kamery na povrchu, stále zaměřené na souřadnice Země.

Ale nebylo tam nic. Vůbec nic. Jen pár zbytků.

„To jsem zkontrolovala ze všeho nejdřív, Luciane,“ ujistila ho Janie tichým, omluvným hlasem. „Není tam nic.“

„Dej mi skutečný radarový obraz místa, kde by měla být Země,“ požádal ji Lucian. Třeba byla jen nějak skryta, snad to byl nějaký podivný optický jev. Janie přesměrovala radar a Lucian si rozdvojil obrazovku, takže sledoval stejný úsek oblohy na vizuální i radarové frekvenci.

„Nic, Luciane,“ ozvala se Janie. „Ani jediný zatracený –“

Najednou se uprostřed vizuální obrazovky objevil modrobílý světelný záblesk následovaný menším a matnějším

zábleskem na radaru. A pak se na radaru objevil cílový objekt. Hodně velký, pokud to mohl Lucian posoudit. Měl snad dva kilometry v průměru, a rychle se pohyboval. Měl asi stejnou velikost jako ostatní kusy zbytků na radaru. A všechny zbytky se pohybovaly pryč od nového zdroje gravitace. Téměř jako by samy odstartovaly.

„Máš to na záznamu?“ zeptal se Lucian.

„No jasně,“ ujistila ho Janie.

„Chtěl bych se na to podívat. Posledních patnáct minut.“ Lucian vypnul živý obraz a začal si přehrávat záznam.

Další záblesk a další cíl. A znova, a znova, a znova, a znova. Některé z nich se pohybovaly vpřed po přímce. Jiné jako by se otáčely v těsných parabolách, než zrychlily a vzdálily se. Musely letět pekelnou rychlostí, aby byly na tuhle vzdálenost vůbec vidět, i při rychlém převíjení. Lucian provedl kontrolu a zjistil, že cílové objekty vyskakují z modravých záblesků v pravidelných intervalech, vždy za sto dvacet osm sekund.

Obraz mu cosi připomínal a chvíli mu trvalo, než si to uvědomil. *Jako záchranné čluny odrážející od potápějící se lodi*, pomyslel si Lucian. Na jeden bláznivý okamžik ho napadlo, zda nevidí právě tohle – obyvatelstvo Země unikající nějakým způsobem ze zničené planety.

Ale v lodích o průměru dvou kilometrů? Nikdo nestavěl něco tak velkého. Celá ta myšlenka byla absurdní.

Ale stejně absurdní byla představa těles o velikosti asteroidu, vynořujících se z prázdného bodu v prostoru, kde ještě nedávno bývala Země.

Lucian zíral na obrazovky a modlil se, aby to pochopil. Ale pochopení nepřicházelo.

Volající spatřil vetřelce, jak se řítí k jeho Kotvě. To rozhodně nebylo nic překvapujícího. Samozřejmě že mohutná gravitace Kotvy bude přitahovat trosky. Volající okamžitě vyslal přes Spojení zprávu a vyžádal si dočasné zastavení všech operací. Nic hmotného by přirozeně nedokázalo Kotvu

poškodit, ale rozpadající se asteroid by určitě ublížil nově příchozím, jak by procházeli červí dírou. Na tom nezáleželo. Ted' měl Volající jako zdroj energie Kotvu. Ted' měl veškerý čas i energii, jakou kdy bude potřebovat – a ten asteroid bude během několika minut z cesty.

Lucian stále hleděl na tajemné modravé záblesky. Překvapilo ho, když se přestaly objevovat, a pak ještě víc, když spatřil úlomek velikosti asteroidu, jak se pohybuje k bývalému postavení Země. Nová radarová stopa měla těleso identifikovat – a opravdu to dokázala. Lucifer – Bože všemohoucí, *Lucifer*.

Lucian vyskočil, odepnul si přilbu a spěchal k Vespasianovu pultu. „Vespy, sledujete dráhu Lucifera?“ zeptal se.

„Právě to dělám, Luci.“

Tyrone Vespasian se ohlédl a nervózně si mnul bradu. Lucian stál za ním a mlčky pozoroval, jak radar sleduje zbytky Lucifera řítícího se vesmírem s divokými otáčkami a výkruty. Obrovská planetka se převracela sem a tam, úplně mimo kontrolu. Co se to dělo? Země tu nebyla, ale Lucifer se hnál *čemu*si vstříc. A hodně rychle. Vespasian zkontroloval stopu letu v reálném čase.

Sakra práce. Pohyboval se přímo k tomu zdroji gravitace rychlostí deseti kilometrů za sekundu a stále zrychloval. Dvacet minut. Tohle byl příliš rychlý pád. Tyrone Vespasian pracoval na dopravních orbitálních systémech už hodně dlouho. Důvěrně znal prostor mezi Zemí a Měsícem, téměř na omak. Instinktivně věděl, jakou silou Země a Měsíc působily na dané těleso v určité místě. A Luciferovo zrychlení naprosto nesouhlasilo, bylo příliš vysoké.

Když znali jeho zrychlení k tomu zdroji gravitace, bylo dětinsky jednoduché vypočítat hmotnost toho zdroje – nebo alespoň celkovou hmotnost zdroje gravitace plus Lucifera a odečíst známou hmotnost planetky. Pravděpodobně po srážce s Dublinem Lucifer přišel o nějaké úlomky, ale výsledek bude i tak dosti přesný.

A ten zněl: 1,053 hmotnosti Země. To *nemohla* být Země. Určitě ne, pokud by planeta nezískala v posledních několika hodinách pár gigatun navíc. Kromě toho byl ten zdroj gravitace *neviditelný*.

Pane Bože na nebesích. Neviditelný zdroj gravitace. Vespasian si najednou uvědomil, co to tam venku je. Ale nemohl tomu uvěřit. Nedokáže tomu uvěřit.

Zkontroloval předpokládaný kurz srážky. Nebude tomu *muset* věřit po dalších osmnáct minut. Zapnul teleskopickou kameru na nejvyšší výkon a namířil ji na světelný bod, který představoval Lucifer. Kamera provedla zvětšení, elektrické zesilovače se uvedly do chodu a uprostřed obrazovky se hnál typický asteroid ve tvaru brambory, informace o kurzu a rychlosti se objevovaly v datovém okně na pravém dolním rohu obrazovky. Vespasian sledoval Luciferův pád a nechtělo se mu věřit důkazu, který viděl na vlastní oči.

Těžce poškozený asteroid začínal umírat. Napětí vyvolané rotací začínalo od hlavního tělesa asteroidu odlamovat obrovské balvany a okrajové vrstvy. Hmota hlavní části byla zakrátko obalena jemným, rychle se rozpouštějícím mrakem velkých i malých fragmentů, propadajících se do části vesmíru, kde měla být Země.

Dolů a dolů, blíž a blíž, letěl k bývalé pozici Země ne po přímce, ale v úzké parabole, která se zatáčela do spirály, a přitom neustále zrychloval.

Přibližně v místě, kde měl být zemský povrch, se začínal projevovat rozdíl gravitace i na tak malou vzdálenost. Nárůst gravitace způsoboval odlamování větších dílů z asteroidu. Lucifer se řítil ještě rychleji a zvyšoval napětí, které ho rvalo na kusy. Úlomky se srážely stále častěji a každý náraz odlamoval další kousky. Lucifer se naprosto rozpadl, žádný kus skály se už nedal rozeznat od mateřského tělesa.

Mrak úlomků, které bývaly kdysi Luciferem, klesly po spirále do gravitační studnice. Padaly hlouběji a hlouběji, točily se v neustále užší spirále, rychleji a rychleji, blížily se znatelnému zlomku rychlosti světla. Z hlubin gravitační

studnice šlehalý jasné záblesky, jak obrovské úlomky na sebe narážely neuvěřitelnou rychlostí.

Záblesky a jiskření se změnily v mohutné crescendo, nabyly nového stupně síly. Záblesky se objevovaly v rozsahu celého elektromagnetického spektra. Gama záření, rentgenové paprsky, ultrafialové záření, viditelné, infračervené i rádiové – to vše vycházelo ze zdroje gravitace. Pak, stejně prudce jako se objevily, všechny násilné projevy zmizely. Záblesk, mihnutí a poslední barevné odlesky, mizející jako plamen svíčky zhasnutý větrem.

„Radare, potřebuji scan prostoru Země,“ ozval se Vespasian.

„Spouštím,“ odpověděl hlas Janie. „Nic se nevrací. Opakuji, žádný signál se nevrací.“

Lucian se naklonil blíž k obrazovce. „Sakra, Vespy, jak je něco takového *možné*? Co se to kruci s tím asteroidem stalo? Neměly by tam být aspoň zbytky?“

„Je pryč,“ odpověděl Vespasian. „Přemýšlej o tom. Vzpomeň si na kurzy astronomie na gymnáziu. Jaký zdroj gravitace může spolknout celý asteroid a nenechat za sebou nic? Žádné zbytky, žádný signál, žádné záření, nic. Lucifera právě spolkla černá díra.“ A teď Vespasian věděl, jak mohla Země získat o pět procent vyšší hmotnost. Právě viděl názornou ukázkou. Ať se už se Zemí během několika posledních hodin stalo cokoli, byla rozdrčena v nic právě tak jako Lucifer. Možná Zemí pohltila černá díra o pěti procentech její hmotnosti. V každém případě na tom nezáleželo. Už nemohlo být pochyb, alespoň v jeho myšlenkách. Věděl, co se stalo se Zemí. Ne jak nebo kde anebo proč, ale věděl co. „Černá díra s hmotností planety Země,“ zašeptal. „Černá díra, která kdysi bývala Zemí.“

Zasedání neprobíhalo dobře, říkala si Sondra. Larry tvrdošíjně odmítal uvěřit, že Země byla zničena. Weblingová zřejmě nedokázala nic jiného než odstřelovat jednu teorii za druhou – přitom nebyla s to nabídnout žádnou vlastní – a Sondru napadala jedna bláznivá myšlenka za druhou. *Jestliže jsme my tři hlavní experti na gravitoniku, kteří mají zachránit lidstvo, pak jsme v hodně velkém maléru*, myslela si.

Larry byl stále v depresi a Weblingová se právě chystala přijít s další námitkou, když se náhle rozrazily dveře. Do místnosti vtrhl doktor Raphael s datablokem a tlustým svazkem papírů z tiskárny. „Probudila mě komunikační služba,“ oznámil bez úvodu. „Tohle právě přišlo ze stanice PSOV na Venuši,“ pokračoval udýchaně slabým hlasem. „Spojovací operátorka mi to chtěla okamžitě předat, tak mě probudila. A udělala dobře.“

Sondru to překvapilo. Raphael nesnášel, aby *cokoli* rušilo jeho spánek. Pohlédla na Raphaelovu mrtvolně bledou tvář. Něco ho vyděsilo, k smrti vyděsilo. Ale co mohlo být hroznější než zmizení Země?

„Nějaký McGillicutty, tam dole na PSOV, přišel s čísly o Zemi. Znáte ho? Je spolehlivý?“ ptal se Raphael tónem, který naznačoval, že odpověď by měla znít *ne*.

„Znám ho podle jeho pověsti,“ odvětila opatrně Weblingová. „Je to ten typ, co nebyl pryč z laboratoře po celé roky. Nerozumí lidem a má tendenci ztrácet se v maličkostech.“

Často mu unikne podstata toho, co objevil – ale jeho pozorování a měření jsou vždy prvotřídní.“

„No, zdá se, že tady mu podstata opravdu unikla,“ poznamenal Raphael zachmuřeně. Veškerý hněv jako by z toho člověka vyprchal, jako by pro strach a neklid už nezbylo místo na nic dalšího. Raphael upustil papíry na stranu stolu určenou pro návštěvy. „Podívejte se na tohle, než vyvolám soubor v počítači. Špatně se mi uvažuje nad počítačovou sjetinou,“ zamumlal spíš sám pro sebe. Sondra pohlédla na Larryho a Larry na ni. On si mumlá? U Raphaela to znamenalo naprostou ztrátu kontroly. Ten člověk byl vyděšený.

„Chci vědět, co vám ta zpráva říká,“ pokračoval Raphael. „Nechtěl bych, aby to bylo totéž, co řekla mně.“

Larry a Sondra dali hlavy dohromady nad výtiskem McGillicuttyho zprávy, zatímco Weblingová ji četla na obrazovce počítače Raphaelovi přes rameno.

Larrymu to došlo jako prvnímu. „Gravitační vlny pokračují, ale když je Země pryč, není tu nic, co by je mohlo vytvářet. A ten rádiový zdroj v pásmu jedenadvaceti centimetrů vysílá komplexní, pravidelný a opakující se vzorec. O tom vzorci McGillicutty nic neříká. Jen mluví o síle signálu a zakřivení vyvolaném gravitačními vlnami. Úplně mu unikla skutečnost, že ten signál je tak komplexní a že se opakuje. Ale to není možné. Přirozené signály nemohou –“

Na okamžik zíral do prázdna, než pochopil pravdu. „Ale to znamená, že ty signály nejsou přirozeného původu,“ zašeptal Larry. „To mi říkají všechna ta data.“

Raphael prkenně přikývl. „K takovému závěru jsem dospěl,“ potvrdil. „Doufal jsem, že právě tento závěr je mylný. Ty signály nejsou přirozeného původu. Mohla by některá z radikálních skupin na Měsíci –“

Sondra cítila, jak ji mrazí po celém těle. „Ne přirozeného původu. Tak moment –“

Ale Larry ji neposlouchal. Znal technologii potřebnou k vytváření gravitační vln. Chárónův Prstenec, když už něčím byl, tak aspoň minimálním nezbytným předpokladem pro

generování gravitace. Bylo nemyslitelné, že jakákoli jiná skupina by dokázala postavit byť vzdáleně něco podobného, co by dokázalo takovou věc a zároveň zůstalo utajeno.

Alespoň žádný člověk by to nedokázal.

„Ty signály a gravitační vlny jsou umělého původu, Sondro. Což znamená, že Země jen tak nezmizela,“ prohlásil. „Někdo si ji vzal.“

„Víme, že to stále vysílá pulzy gravitačních vln a ten rádiový signál.“ Tyrone Vespasian seděl ve své kanceláři za stolem a nutil se do klidu. Věděl, že na jeho pohybech je cosi nepřirozeného, jak se přemáhá, jako by se snažil udržet toho na uzdě příliš mnoho. Snažil se až příliš jednat racionálně a logicky, být rozumný ve chvíli, kdy rozum nebyl k ničemu? „Signál to dokazuje. Je to záměrný signál obsahující zprávu, žádný přirozený rádiový šum. I když tu zprávu nedokážeme přečíst.“

„A odkud ten signál přichází?“ tázal se Lucian tiše.

Vespasian se neklidně pohnul v křesle. „Odsud. Z nějakého místa na Měsíci. Je to skoro, jako by přicházel odevšud, z celé řady vysílačů rozptýlených kolem. Nemůžeme je najít.“

„Nemyslíte, že bychom s tím mohli mít dost problémů?“ ptal se Lucian. „Země zmizela dvě celé šest desetin sekundy poté, kdy se jí dotkl gravitační paprsek – což je přesně doba, za kterou světlo urazí vzdálenost ze Země na Měsíc a zpět. Pokud se rozhodnou z toho obvinít nás, mohly by Mars a Společenství Pásu asteroidů přistoupit k nějakým drastickým opatřením.“

Vespasian přikývl, naklonil se k Lucianovi a ztišil hlas. „Na to jsem také myslel. Vzpomínáte si na návrh z doby před deseti lety? Výbuchy rozbít Merkur, abychom se dostali ke kovům v jeho jádře? Chtěli tehdy vytvořit druhý pás asteroidů dost blízko Slunci, aby mohli doopravdy využívat sluneční energii. Oficiálně se Společenství nikdy nedostalo k tomu, aby vyrobilo tu bombu – Rozbíječe jádra – ale co když to ve skutečnosti dokázali? Měsíc má přibližně stejnou velikost jako Merkur; jen

s nižší hmotností. Společenství Pásu by si mohlo říci – buď oni, nebo my.“

„Ale my jsme to neudělali!“ protestoval Lucian.

„Zkontroloval jsem to a naposledy před pěti minutami tu bylo už šest skupin, které se hlásí k odpovědnosti za ty otrěsy, za zmizení Země, nebo obojí. Tři na Měsíci, dva v habitatech, které přežily, a jedna na Marsu. Radikálové a šilenci, z nichž většina sotva ví, za který konec se drží šroubovák. Ani jedna z nich tohle nemohla spustit. Všechno, co dělají, je vypouštění páry, snaží se zvrátit rovnováhu a vnést do své ideologie zmatek. Habitat Konečného klanu přežil a od těch bláznů jsem už něco četl. Tvrdí, že smetli Zemi, zdroj vši genetické dekadence a nižších ras. Teď mohou volně chovat své supermany bez jakýchkoli zásahů. Po celá desetiletí nikdo nebral tyhle skupiny vážně. *Vždycky* se hlásí k odpovědnosti za katastrofy. Ale představte si, že by jim někdo *teď* v rozčílení uvěřil – a my bychom se dostali do linie palby?“ ptal se Vespasian.

„Díky tomu zatracenému bláznovi McGillicuttymu, který poslal zprávu z Venuše na veřejném kanálu a všem – včetně těch praštěných skupin – a teď každý ví o signálu v rádiovém pásmu jedenadvaceti centimetrů, o době jeho letu rychlostí světla a o gravitačních vlnách. Mohou si to probrat, bude jim to znít vznešeně, jako by to opravdu udělali. *Ale nikdo z nich ještě nemůže vědět o té černé díře* – pokud to opravdu neudělali.“

Takže když budeme držet zobák, mohli bychom najít opravdové pachatele,“ pokračoval Vespasian.

„Nebo aspoň dokázat, že to neudělal nikdo z našich bláznů,“ doplnil ho Lucian.

„Tak kdo to *udělal*?“ ptal se Vespasian.

Lucian se zamračil. „Kristepane, Vespy. Vy tu mluvíte o nejhorším zločinu v historii. Nemohu si přestavit kohokoli, kdo by byl něčeho takového schopen. Citově ani duševně. Nedovedu si k tomu představit dobrý důvod.“ Lucian se na okamžik zarazil. „Ti vědci z Pluta vystřelili ten gravitační paprsek. Ale kdyby chtěli Zemi zničit, proč by ten experiment

ohlašovali předem? Většina z nich je ze Země a ta jejich práci financovala. Kromě toho se paprsek dotkl i Venuše a oběžnic vnějších planet – a vlastně i Měsíce – a jsme stále tady. Což naznačuje, že ten paprsek byla shoda okolností, anebo spustil skrytý systém někoho jiného, nebo to ti lumpové načasovali tak, aby to *vypadalo*, že za to může Pluto. Ten neměl žádný motiv.

Kdyby měl kdokoli mít nějaký dobrý motiv – a nemyslím, že tomu tak je – mohl by to být Mars a Společenství Pásu. Mají tam venku ve vesmíru řadu hejblátek. Věci, o kterých nikdo neví, co to je. Se zmizením Země by Mars i Společenství najednou získaly dominantní postavení ve Sluneční soustavě. A museli by z toho obvinít nás – nebo skupinku šílených vědců na Plutu.“

„Ale Země pro ně představuje největší trh!“ protestoval Lucian. „Všichni na Marsu i v Pásu mají nějakého příbuzného na Zemi. A jsou to *lidské bytosti*, krucifix. Žádný člověk by takový zločin nespáchal.“

„Což ponechává jednu otevřenou možnost,“ poznamenal Lucian.

„Ale ne. Ne, tohle neříkejte.“ Vespasian prudce vstal a začal přecházet za stolem sem a tam. „No tak, Luciane. Nemávejte mi tu před nose mimoszemšťany. *Tam venku* nic není. To už bychom teď něco věděli.“ Pouhé pomyšlení na něco takového Vespasianovu duši děsilo.

Lucian neklid svého přítele ignoroval. Unavenýma rukama si promnul tvář. Cítil se vyčerpaný, nebyl schopen jakékoli emoce. „Buď lidé, nebo mimoszemšťané, Vespy. Vyberte si. Buď lidé, kteří to nemohli udělat, anebo bytosti z jiného světa, které neexistují. Příšery s broučíma očima, šílení lidští teroristé, Santa Claus a velikonoční králíček, kteří se dali na špatnou stranu. *Někdo* to udělal. A my nezjistíme, kdo je vinen, když tu jen tak budeme sedět. Jen neposílejte veřejnou zprávu o černé díře v zemském bodu,“ žádal Lucian. „Jen by to věci zhoršilo, lidi by to vyděsilo ještě víc. Pošlete kódované zprávy vědeckým skupinám. Ať na tom pracují.“

Vespasian zachmuřeně přikývl. „No, asi ano.“ Potřásl hlavou a pohlédl na hodiny na zdi. „Panebože, ti chudáci na Plutu.“

„Co tím myslíte?“ ptal se Lucian.

„Myslím tu pomalou rychlost světla. Pomyslete na to. Na Zemi to bouchlo před deseti hodinami. Oni poslali gravitační paprsek pět hodin předtím, než dosáhl svého cíle, šli spát, pak vstali, a teprve potom zjistili, co udělali, až pět a půl hodiny poté, kdy jsme to viděli my. *Ted' jim pošleme zprávu o černé díře. Oni se to ale dozvědí až pozdě v noci. Jako by se to pro ně dělo ve snu na druhém konci vesmíru.*“

Vespasian se zahleděl do prázdna. „Stane se hrozná věc, kterou způsobíte náhodou. Ale následky toho, co jste udělali, se dozvíte až jedenáct hodin poté, kdy k tomu dojde, a vy nemůžete zastavit tu hrůzu, jakmile jste ji spustili. Kdybyste byl vy ten chudák, který první stiskl tlačítko, kolik šoků byste unesl?“

V den, kdy Požární oddíl Purpurové Trestní Tychy vypálil dům jejích rodičů, cítila Marcia nejryzejší radost svého života.

Vzpomínka se nezakrytě vynořila v její mysli, i když zpočátku nevěděla proč. Pak pochopila. Její podvědomí jí připomínalo, kolik toho už přežila.

Vzpomeň si, říkala si Marcia. Vzpomeň si na ten shon a chaos, který jsi přežila, aby ses dostala sem. Vzpomeň si na zvláštní a děsivý způsob svého útěku, a na radost, kterou jsi toho dne cítila.

Znovu se jí ten okamžik vrátil ve vzpomínkách. Černý pás dýmu vznášející se uvnitř kopule, šedivý popel snášející se k zemi, smějící se a šklebící se hasiči, jak odkládali pochodně. A Marcia to vše sledovala se slzami štěstí v očích.

Bylo to jen několik dní před jejími osmnáctými narozeninami a ten požár z ní v očích Lunární republiky udělal bezvýznamného bezdomovce, díky činu, jehož rozhodně nebyla původcem. Měla na to potvrzení od požárního útvaru, aby to mohla dokázat.

Ten požár byl jejím lístkem z Purpurové Trestní Tycho, protože oficiální uprchlíci byli jednou z velmi mála kategorií, kteří mohli přejít hraničními přechody Lunární republiky a mohli se tak dostat z blázince do rozumnějšího světa venku.

Když se dostala domů, nebyl život o nic snazší. Na Měsíci byly jen dva státy. Purpurová Trestní Tycho a Lunární republika. Dostat se do odvážné republiky, ze všech stran konfrontované s typickou nevraživostí, která byla všem obyvatelům Měsíce vlastní – to byla skutečná výzva. Ohromilo ji zjištění, že se jí stýská po rodičích, které už nikdy neuvidí tvář v tvář. Strávila až příliš času u videofonu do Tycho. Ale pokud měl život u Nahého purpuru nějaké přednosti, byly to zkušenosti, které dokázaly člověka připravit na všechno.

Gerald. *Gerald*. Zemi někdo odnesl a Gerald, její milující, dokonalý manžel zmizel s planetou. Mohla si poradit s něčím *takovými Muselo* existovat nějaké vysvětlení. Muselo jim něco uniknout, něco, co by tomu všemu dávalo smysl. Marcia to věděla.

Muselo tomu tak být. I když ležela na lůžku stočená do klubíčka a snažila se zapomenout na svět kolem, cosi v její mysli žádalo, aby našla chybějící odpověď, která by všemu tomu šílenství dala smysl.

Touha nalézt nějaký řád, aby přežila šílenství kolem, to byl pro Marcii hluboko zakořeněný reflex, zvláště poté, co vyrostla v prostředí Nahého purpuru a snažila se být obyčejným dítětem neobyčejných – ba dokonce šílených rodičů. Kdykoli ji jako dítě nebo dospívající dívku obklopovalo šílenství, upnula se k naději, k tak potřebné *víře*, že to Purpurové bláznění obklopoval větší svět zdravého rozumu. Takového zdravého rozumu a slušnosti, jakou pro ni vždycky představoval Gerald. *Ale ne, nemysli teď na něj*, pomyslela si. *Uklidni se*. Zdravý rozum existoval. Věřila tomu, *musela* tomu *věřit* i teď. Tak jako vždy.

Narodila se v hnutí Nahého purpuru nedlouho poté, co se rozšířilo z habitatu na orbitě do bývalého sídla Trestní kolonie Tycho na Měsíci. Po osmnácti letech poslušání jediného

představování pravdy, jak ji viděli Purpuroví, jí připadal normální výklad historie poněkud nezvyklý.

Stanice Purpurová Trestní Tycho zahájila svou činnost už před staletími jako Sovětská lunární základna, která s konečným zánikem Sovětů přešla pod kontrolu Spojených národů. V té špatné době, kdy Měsíc spravovala UNLAC – Lunární správní rada OSN – přeměnili Tycho v trestní kolonii OSN, a ta rychle zdegenerovala na poslední loviště vydědenců ze Země, z Měsíce i z Koloniálních planet.

Přitom Trestní Tycho měla být nejen dokonale zabezpečena proti útěkům, ale i proti možnosti návratu. Nebyli sem vysíláni žádní vězni kromě těch s trestem doživotí bez možnosti amnestie.

Když byla vyhlášena Lunární republika, osmdesát let předtím, než se Marcia narodila, dávali si měsíční kolonisté – Koneři – mimořádný pozor, aby *nevznášeli* nárok na Trestní kolonii Tycho a její okolí. Dokonale jim vyhovovalo, že Spojené národy nadále spravovaly tu noční můru, kterou si vytvořily.

I po vzniku republiky nechaly Spojené národy Trestní Tycho ještě několik let přežívat jako vězení, dokud Valné shromáždění nepřijalo rozhodnutí o zákazu umístování dalších vězňů v Tychu. UNLAC byla zavalena úcty za vězení obydlené muži a ženami, kterým se nechtělo umírat. Náklady na provoz takového zařízení se rychle vymkly kontrole – dokud UNLAC nedošlo, že by bylo levnější vyhlásit toto území jako samostatnou republiku a oznámit, že všichni jeho současní obyvatelé jsou místními občany.

Lunární republika okamžitě vyhlásila, že kterýkoli držitel pasu Tycha nalezený v republice bude neprodleně doveden zpět k hranici Tycha – se skafandrem nebo bez něj. Všechny státy na Zemi i ostatní Koloniální planety odmítly pasy Tycha uznávat.

A tak trestanci – v té době už jejich potomci – byli technicky svobodní, ale nemohli legálně cestovat. A dostat se z Tycha ilegálně také nebylo snadné. Trestanci mohli ovšem

tvořit své vlastní zákony a vlastnit majetek. Lunární republika povolovala určitý objem obchodu, což dávalo dostatečný prostor pro pašování. Poskytovalo to trestancům okno do vnějšího světa.

Na druhé straně to zas tak veliké okno nebylo. Ale stačilo to, aby ti prohnanější z nich zbohatli, zatímco ti méně chytří hladověli. Po nějaké době došlo k nevyhnutelnému a jeden z nejchytřejších a nejdrzejších vězňů vytlačil všechny ostatní a chopil se moci jako král Tycha: Rudooký Sid První.

To všechno byla historie – doložená fakta. Zbytek byl napůl legenda, napůl naprostá lež. Marcia nikdy nedokázala přesně určit, co patřilo do které kategorie. Příběh tvrdil, že Sid vyhrál poslední podíl moci v Tychu v pokeru. Podváděl, jak si někteří šeptali. Ale nikdo si nemohl být jistý, protože Rudooký jako jediný hráč hru přežil. Pokud tu pohádku nerozšířil Sid sám, aby si udržel nepřátele od těla.

A pak v desátém roce vlády Rudooký Sid najednou zemřel (nebo byl otráven) a zanechal všechno svému idiotskému anebo možná jen šílenému géniovi a politicky nespokojenému synovi Jasperovi, který příliš často poslouchal vysílání z kosmu. Zejména naslouchal Rudooký Jasper Hlasu Purpuru, který sem přicházel z NaPurHabu. Získal náboženství. Nebo filozofii. Nebo paranoické představy. Nikdo to nedokázal říci přesně.

Ať bylo učení Purpurových jakékoli, získalo si významné místo v historii iracionální. Pro co Purpuroví vlastně byli, proti čemu se stavěli, jaké měli cíle – to vše bylo pro ně nedůležité. Jejich způsob života znamenal odcizit se společnosti, urážet svět a protestovat proti tomu, že se svět urazil. Purpuroví se topili v hněvu jen pro něj samotný, v absurditě a v politické politice, v přehánění všeho a všech jeho forem. To bylo nejbližší jakémusi cíli Purpurových, ideálu Nahého purpuru.

Marcia si vzpomínala na alegorii, která dala hnutí jméno: Obnaž se, natři se purpurovou barvou a jdi po ulici. Budou-li lidé překvapeni, šokováni, pohoršeni, nebo je to prostě pobaví, posmívej se jim pro jejich maloměšťácké a buržoazní způsoby.

Pokud tě přijmou a nechají tě být, pohrdej jimi, že zavírají oči, že jsou příliš úzce zaměřeni, aby vnímali krásu a nádheru tohoto světa. Jakákoli reakce, všechny reakce, nebo žádná reakce vůbec – vždy to byl důvod k pohrdání.

To byl recept, jak přitáhnout vyhnance, jak se ujistit, že nováčci se budou cítit vyobcování ze světa. A Purpuroví se tak mohli cítit povýšení nad úzkoprsý a běžný svět, takže je mohli chápat jen ostatní Purpuroví.

Právě takový hněv proti všemu dokázal oslovit iracionálně uvažujícího dědice šíleného království, jakým byl v Trestní Tycho právě Jasper.

Tak jako ostatní konvertité hnutí Nahého purpuru, musel i Jasper převést svůj světský majetek na hnutí. V tom majetku bylo zahrnuto i Království Tycho. A tak se hnutí Nahého purpuru zmocnilo jeho vlastní země.

V době, kdy přišli Purpuroví, nebylo Tycho technicky řečeno vězením už po celá desetiletí, ale vláda Lunární republiky vůči němu stále udržovala tutéž politiku jako po celé generace. Kdokoli mohl odjet do Trestní kolonie Tycho, ale nikdo nemohl ven. I po stovce let existovalo v tomto pravidle málo děr. Vlastně to bylo stále vězení. Republika nebyla ani v nejmenším ochotna změnit svou politiku kvůli několika bláznům z habitatu.

Nahý purpur se stejně vyhlásil za osvoboditele. Nastěhoval se, převzal moc a oficiálně území přejmenoval na Purpurovou Trestní stanici Tycho. Postaral se, aby se všechny rozpory objevovaly ve jménu samotném – i ve městě.

Příznivci hnutí a dav bývalých trestanců žijících v tak těsné blízkosti bývalého maximálně zabezpečeného vězení – to byl jasný recept pro střet. Počet vražd se rapidně zvýšil, dokonce i na zdejší podmínky byl v prvním roce neobvykle vysoký. Ale kupodivu většinou umírali vězni. Purpuroví rychle ukázali své umění přežít a vše ovládnout, takže se situace trochu zklidnila.

Marciini rodiče se setkali v Purpurové Trestní Tycho. Její otec byl trestanec druhé generace, zatímco matka jedním z bojovnějších vůdců nenásilného křídla hnutí. Pokud se Marcia

opravdu nesoustředila, dokázala si z dětství vybavit pouze jednu hádavou scénu za druhou, nekonečné podezírání a zuřivá obvinění. To se u Purpurových ‚nosilo‘. A přesto, jako každé dítě, přijímala tuto situaci jako normální.

Dospívání bylo alespoň rozmanitější, extrémně ovlivňované filozofií výuky Nahého purpuru. Vrcholné dávky lásky a pak náhodného hněvu. Maximální pozornost a pak opuštění. Marcia ve věku teenagerů, přinucená žít s filozofií Nahého purpuru, uctívající šoky jako nejvyšší hodnotu, si prožila dávku toho všeho.

Jedno léto (nebo to, co by mohlo být létem, kdyby se ekologičtí inženýři nerozhodli, že roční období jsou buržoazním přežitkem, a nezablokovali termoregulaci na dvaceti stupních) strávila pod kopulí z šedého kamene nad hlavním opuštěným trestním táborem a sela semena, o kterých věděla, že jsou mrtvá, do půdy, která byla sterilní.

Už si nedokázala připomenout přesné nuance té konkrétní nihilisticko-dialektické teorie, že tato zkušenost jí kromě marnosti všeho snažení měla naučit hlavnímu způsobu vnímání Purpurového světonázoru. Všechno mělo něco společného se studiem marnosti. Purpuroví tvrdě pracovali, aby se sami přesvědčili, že práce je zbytečnost. Na nějakém *proč* už nikomu nezáleželo. Šlo jen o to, že práce je k ničemu.

Všechno, co si z toho léta pamatovala, byla šed'. Šed' a její pasivní, poráženecké přijímání situace. Chladné, šedé světlo beze stínů svítící z balónů, vznášejících se jí nad hlavou jako mrtvé medúzy ve vzdušných proudech. Šedavě bledá neplodná měsíční půda vznášející se vzhůru v nekonečných mracích prachu při sebemenším závanu. Šedá, dusivá prašná Žízeň, pronásledující studenty všude při práci v řadách přímých jako břitvy, když pečlivě zasazovali mrtvá semena.

A šedá prudká bolest mezi rameny, která jako by nikdy neměla zmizet. Jediný výsledek nekonečných dnů ponuré práce.

Vyrostla tak mezi údajnými výhodami života Purpurových, začínala hledat pravdu ve lži, umírněnost v extrémech a tvůrčí

napětí v trvale nenásilném boji. Nekonečná střetnutí s nenapravenými trestanci pro ni nebyly ničím horším než dalším aspektem pochmurné absurdity ideálu Purpurových. Čas, kdy téměř hladověla, následovalo období povinných hédonistických orgií. Kterýkoli dnes oslavovaný umělec si mohl být jist, že zítra bude naopak potupen. Od policie se vyžadovalo, aby občas porušila zákon, a běžný trest za většinu zločinů byla práce v policejním oddělení. Stačilo spravit porouchaný stroj bez povolení, ukrást sousedův majetek, aniž byste za sebou zanechali svůj, oblékat se konvenčně, a skončil jste na nějakou dobu v policii.

Marcia dosáhla puberty v trvalém strachu, že bude opět vyhlášen Den orgií, a modlila se, aby byl Měsíc celibátu náhodně prodlužován.

A přesto prese všechno, co prodělala, z důvodů, které sama nedokázala vysvětlit, Marcia MacDougalová nejen chtěla, ale přímo *čekala*, že svět bude mít nějaký smysl.

Nepochybně to byl z velké části důvod, proč se provdala za Geralda MacDougala a proč ho vlastně milovala. I když nedokázala sdílet jeho víru, uklidňovala ji skutečnost, že víru *měl*.

Ale Gerald byl pryč spolu s celou Zemí. Marcii při té myšlence cosi zamrazilo v hrudí. Byla to realita, které se nedalo uniknout. Silou vůle se znovu snažila odvrátit myšlenky od takového uvažování. Snažila se soustředit na okamžité problémy.

Něco jim muselo uniknout, řekla si znovu. Všichni ti lidé snažící se nalézt odpověď. *Jí* něco uniklo. Její podvědomí bylo skálopevně přesvědčeno, že tu je nějaký klíčový faktor, který všichni přehlédli. Něco, co by v tom skutečně dávalo nějaký smysl. To byla zpráva, kterou vysílalo její vnitřní já.

Okamžik. *Zpráva*. To bylo ono. Zdroj v pásmu jedenadvaceti centimetrů. McGillicuttymu naprosto uniklo, že byl umělého původu. Nebyl to jen zdroj, ale signál, *zpráva*. Narovнала se a posadila se.

I když si McGillicutty nevšiml, že to je záměrně vysílaná zpráva, většina ostatních si toho všimne.

Ale napadlo vůbec někoho tu zprávu dekodovat? Mohl by to někdo dokázat? Vzpomněla si na staré časy postgraduálního studia na Lunárním technologickém institutu, v dobách, kdy potkala Geralda. Setkali se na kurzu xenobiologie – na něm se začínala vyučovat teorie zpráv, technika navrhovaná pro komunikaci s mimozemskou inteligencí, jejímž jediným účelem bylo dostat ty nesmysly z cesty. Tak se třída mohla dostat k analýze modelů cizích tkání bez nežádoucí pozornosti.

Teorie zpráv. Její podstatou byla myšlenka, že existují některé nezvratné principy společné všem technologickým civilizacím. Způsob komunikace vycházející z odkazů na tyto principy by měl být srozumitelný jakékoli jiné civilizaci. Třeba přišel čas tyhle staré nesmyslné teorie otestovat.

Marcia věděla, že čelí absurdně složitému úkolu. Jestliže ten rádiový zdroj byl opravdu signál, byla to pravděpodobně zpráva v naprosto cizím jazyce.

Pokud to ovšem byli mimozemšťané, kdo tohle všechno způsobil, a ne nějaká banda naprosto obyčejných lidí, bláznů, kteří se dostali k nějaké podivné technologii. Předpokládejme jen teoreticky, že Oktálové milénia znovu prověřili všechna znamení, opět všechno propočítali na základě osmi a zjistili, že udělali chybu v základních výpočtech data Posledního soudu. Řekněme, že ten den nastal a oni se rozhodli, že mu trochu pomohou. Nebo si nějaký jiný techgang usmyslel, že bude držet Zemi v šachu. Připadalo jí to nemožné – ale to bylo i všechno ostatní na této katastrofě. Pokud to bylo nějaké lidské spiknutí, pak ten signál na jedenadvaceti centimetrech musel být silně zakódovaný. A pokud to *nebyl* lidský kód, pak může být jen o to těžší.

Jen tak si sednout k počítači a ponořit se do takového úkolu bez přípravy bylo absurdní. Bylo to, jako by se chtěla pokusit rozluštit Rosettskou desku za jedno odpoledne.

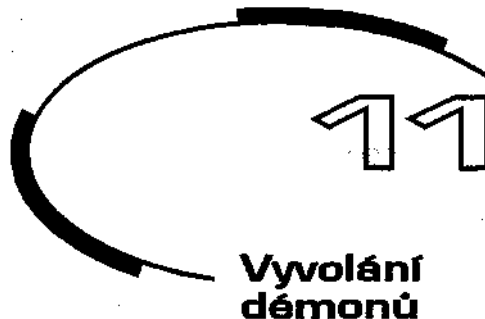
Ale oproti Champollionovi a ostatním výzkumníkům desky měla několik značných výhod. Počítače. V hlavním

počítačovém systému PSOV se nacházely vysoce sofistikované programy rozpoznávání vzorců, které měla na povel. Signál v pásmu jedenadvaceti centimetrů jí připadal binární povahy, jako řada nul a jedniček, ideální pro zpracování na počítači. Číselný aspekt problému bude zřejmý.

Ale i s tím vším by rozluštění zabralo celé měsíce, možná i roky. Kdyby byla Marcia s to racionálně uvažovat a nesnažila se jen držet masku racionality nad panikou a zoufalstvím, mohla by si to uvědomit a nikdy se o to nepokusit.

Bylo naprosto nesmyslné se o to vůbec pokoušet.

A dvakrát tak nesmyslné bylo, že první část zprávy rozluštila během patnácti minut.

Coyote Westlaková se probudila s třesící hlavou, stulená v koutku svého provizorního habitatu. Co to sakra minulé noci pila? Ležela zcela bez pohnutí a snažila se vzpomenout na průběh včerejší noci. *Tak moment*, napadlo ji. *Já jsem vůbec nic nepila*. Měla k tomu velmi dobrý důvod: v kóji ani na lodi už nezbyla ani kapka tvrdého alkoholu.

Něco bylo zjevně v nepořádku. Musela si to pořádně promyslet. Ale reflexy zkušeného pijáka ji přiměly nechat oči zavřené. Pokud zůstávala v této poloze, snažila se nepohnout ani svařem, dokud nezhodnotí situaci. Vstát a dát se do pohybu bylo rychlou cestou ke zvláště nepříjemné závratí – zvláště v nulové gravitaci. Proto ležela bez hnutí se zavřenýma očima a snažila se vzpomínat.

Jestliže minulou noc nepila, tak tohle nebyla kocovina. Šla spát brzy a naprosto střízlivá, dokonce v dobré náladě. Tak co se to sakra stalo? Potřebovala více informací.

Opatrně otevřela jedno oko, pak druhé a zjistila, že zírá zřejmě na dělicí přepážku habitatu na druhém konci kabiny. Byla přitisknutá tváří ke stěně. Uvědomila si, že v nose cítí bolest a zároveň je jaksi otupělý, hlava ji bolela uvnitř čela. Musela zřejmě nějak narazit tváří do zdi. To by alespoň vysvětlovalo tu bolest hlavy – ale jak mohla hrome přeletět celou kabinou? I v nulové gravitaci to musel být pořádný výkon. Vyskočila snad z postele, když ji trápily špatné sny?

Opatrnými pohyby, aby se vyhnula žaludeční nevolnosti, kterou stále napůl očekávala, vztáhla obě ruce a odsunula se od

přepážky. Pomalu odlétala od stěny – a ohromilo ji, když zjistila, že se k ní *přibližuje*. Ne, ona k ní *padala*.

Zazmítala se ve vzduchu a podařilo se jí otočit, aby poněkud nemotorně přistála na zadku, a ne znova na tváři. Ona padala? V nula g? Už nebylo nulové. Odhadovala to tak na dvacetinu g.

Seděla a rozhlížela se po kabině kolem sebe – *nad* sebou – v čirém úžasu. Její lůžko se vymrštilo proti zadní stěně kabiny – ze které se teď stal strop. Prostěradlo se zadrhlo o jednu ze záchytných svorek, jinak by spadlo také. Takhle směšně viselo dolů. Pohlédla k přední přepážce, na které seděla, a zjistila, že je pokryta kousky a úlomky zařízení, které na ni narazilo s ní. Natáhla ruku a nahmatala na hlavě bouli. Něco ji muselo při pádu udeřit.

Vstala tak opatrně, jak jen to šlo, a snažila se přemýšlet. Když šla spát, byl provizorní habitat připevněn k jedné straně asteroidu AC125DN1RA45, malému kousku skály o průměru sotva půl kilometru. Tak nepatrnému, že určitě nemohl mít gravitační pole, které by vůbec stálo za zmínku. Možná jedna desetitisícina g a dost. Teď byla najednou v gravitačním poli stokrát silnějším. Co se to sakra dělo? Přesunul snad někdo z jakéhosi důvodu její habitat jinam?

Její obydlím byl válec asi patnáct metrů dlouhý. Nebo teď spíš patnáct metrů vysoký. Coyote stála dole a hleděla vzhůru. Ve střední části byl systém propusti a také dvě vyhlídková okna. Jedno zasazené do propusti a druhé do přepážky naproti. Jeden výhled nabízel obraz povrchu asteroidu, druhý prázdného vesmíru. Co z oken neviděla, mohla pozorovat prostřednictvím dálkově ovládané vnější kamery, jejíž ovládání bylo umístěno ve stěně u propusti.

Stálo ji to dva nebo tři pokusy a dva nebo tři pády, než se jí podařilo skočit tak přesně, aby uchopila držadlo propusti a uchytila se pásy, které původně měly držet drobný náklad. Nejprve vyhlédla oknem na straně asteroidu a ulehčeně si oddechla. Temný tvar RA45 tu byl stále. Rozpoznala nejen

členitou krajinu, ale i vlastní důlní zařízení. A byl tu stále otvor, který vyvrtala do nitra skály.

Pak vyhlédla na druhou stranu do vesmíru a objevila, že něco přece jen chybí. Ne na té skále. Na obloze.

V jednom děsivém okamžiku si uvědomila, co už nevidí. Svou loď. *Dívka z Vegas* byla pryč.

Ne, moment. Tamhle byla, malá svítící tečka na zádi, sledovací světlo lodi.

Jak se to proboha mohlo stát? Zanechala *Dívku z Vegas* na dokonale stabilní oběžné dráze nad RA45. Nemohla se jen tak odtrhnout, zatímco Coyote spala.

Pokud tedy nespala pořádně dlouho. Zkontrolovala si hodinky a porovnávala je s časovým displejem na chronometru v habitatu. Zkontrolovala i datum, aby si byla jistá, že nespala čtyřicet hodin v jednom kuse. Ale ne, byla mimo jen několik hodin. Jak daleko její loď odplula?

Coyote vytáhla radarovou sledovací pušku z úchytu a zamířila ji oknem vedoucím do vesmíru přesně na *Dívku*. Byla to přenosná jednotka o nízkém výkonu, neměla fungovat na velkou vzdálenost. Normálně ji používala k určování vzdálenosti asteroidu a přibližovací rychlosti, ale stejně tak dobře mohla vysledovat i její loď. V hledáčku uviděla signální světlo a stiskla spoušť.

Puška dvakrát cinkla na znamení, že cíl je v přiměřené vzdálenosti a vyhodnocen. Coyote zkontrolovala údaje pušky na displeji.

A srdce se jí téměř zastavilo. *Dívka z Vegas* byla přes sto tisíc kilometrů vzadu a vzdalovala se rychlostí tří set metrů za sekundu.

Ale okamžik. Ta puška ukazovala jen relativní rychlost, nikoli skutečnou rychlost při pohybu. Znovu vyhlédla ven a spatřila maják s trojitým blikáním, který zanechala na RA46, na posledním kusu skály, kde pracovala. Tiše zaklela. RA46 byl v nesprávné části oblohy. Vypálila na něj a získala doslova tytéž rychlostní hodnoty. *Dívka* byla vůči RA46 stacionární. Takže se nepohybovala loď, ale tahle skála. Pohybovala se

rychlostí téměř dvanácti kilometrů za minutu vůči lodi! Ale sakra jak?

Pane Bože všemohoucí. Ona nebyla v gravitačním poli – to, co cítila, bylo *zrychlování* o jedné dvacetině g. Ale jak dlouho? Coyote věděla, že rychlost může pekelným tempem narůstat i při mírném zrychlování. I tak ji výsledky ohromily, když to přepočítala. Ta dvacetina g znamenala, že asteroid zrychloval teprve asi deset nebo jedenáct minut. Ta čísla ji na tom všem děsila nejvíc.

Ale jak mohl, u všech čertů, mrtvý kus skály tak prudce zrychlit? Nebo zrychlit vůbec? Coyote by si byla stoprocentně všimla, kdyby někdo na RA45 přistál a vyvolal tak jeho zrychlení. Potřebné fúzní motory by musely být dvakrát tak velké jako její habitat. I kdyby se to stalo pod místním obzorem, byl by to pořádný výkon a ona by ucítila vibraci, jak by se RA45 rozechvěl. Ale ani zkušený horníci, kteří pravidelně vmanévrovali své asteroidy na lépe vyhovující oběžnou dráhu, nikdy nemohli vyvolat zrychlení větší než jednu nebo dvě setiny g. Asteroidy byly příliš hmotné, než aby dokázaly vyvinout větší zrychlení. I tak byla vibrace tak silná, že se skála téměř roztrhla.

Jenže tohle děťátko se hnalo třikrát rychleji a zdaleka ne s tak silným chvěním. Visela v upevňovacích popruzích a naprosto ohromeně zírala na drobný ovládací panel pušky.

A začínala mít pořádný strach. Tohle byl hodně levný habitat. Neměl dost silné rádio, aby mohla zavolat o pomoc. Únikovou kapsli taky neměla. A bez lodě neměla šanci se z tohohle kusu skály dostat.

Kam kruci ten kus skály *letěl*?

A kdo ho řídil?

Larry seděl sám ve Čtvrté řídicí místnosti a zíral do prázdna.

Zpráva z Měsíce byla naprosto jednoznačná. Země se vrátila. Jako černá díra.

Černá díra. Ty šoky byly příliš náhlé, příliš tvrdé.

Larry se cítil jako blázen. Jako Pollyanna, která si neumí poradit se špatnou zprávou. Jak mohla Země zmizet, aniž by po ní zůstaly zbytky, ptal se. No, teď měl odpověď. Jednoduchou. Stačí planetu rozdrtit v černé díře. A ta gravitační vlna to nějakým neuvěřitelným způsobem dokázala.

Larry prudce zatáhl ruce do opěrek křesla. Měl *vidět* tu odpověď, měl ji předvídat. Namísto toho s Weblingovou Sondru ukřičeli, když se zmínila o černé díře. Protože nedokázali čelit pravdě.

Země byla nejen pryč, byla zničena. Tak končilo chytání se stébel, všechna tvrzení, že planeta byla jen nějakým tajemným způsobem odsunuta.

Ale ty argumenty mu připadaly tak *logické*, řetězec jeho uvažování se zdál bezchybný. Mohl opravdu tak tvrdě snášet racionální argumenty pro nic?

Teď už na tom nezáleželo. Jakkoli dobré nebo špatné byly jeho teorie, neodpovídaly faktům – byly nesprávné. Gravitační paprsek způsobil, že se Země zhroutila do černé díry. Konec, tečka. Domovský svět byl zničen. Podrobnosti dosud nebyly vyřešeny, ale hlavní fakt se nedal popřít.

Nikdo na stanici nedokázal na tu zprávu reagovat. Larry to sám pociťoval. Malátnost a šok, který ho držel přikovaného v křesle. Jak by mohli reagovat? Jak by vlastně měli odpovědět? Nikdo nevěděl, co má říkat nebo udělat.

Larry sebou trhl a pochopil další pravdu. Jeho situace byla poněkud odlišná od Sondřiny nebo doktorky Weblingové. To *jeho* prst stiskl tlačítko. To on navrhl experiment a uvedl jej do pohybu. On sám, jediný z celého lidstva, nesl tu odpovědnost. Záměrně, náhodou – na tom nezáleželo. Byly to jeho činy, které odsoudily Zemi k nebytí a které ji rozmačkaly v nekonečné studnici gravitace. Rozdrtily ji do jediného bodu v prostoru a obklopily ji horizontem událostí o nic větším než oblázek na pláži.

Sakra, *jak* k tomu došlo? Část Larryho vědomí se při té myšlence bouřila. Jak mohl jeho gravitační paprsek udělat něco takového? Bylo to zhora nemožné. Zavřel oči a představil si

system gravitačního paprsku, sledoval ho obvod Chárónova Prstence, zkoumal každý krok celého postupu. No, bylo to nemožné. V jeho odpozorovaném chování nebyl žádný prostor, žádná neznámá data, která by umožnila paprsku vyvolat gravitačním kolapsem černou díru.

A jak unikly těmž osudu ostatní planety, když na ně paprsek narazil? Jak mohl ten paprsek rozdrtit Zemi, ale nechat Venuši nedotčenou?

A kam zmizelo gravitační pole Země po těch osm hodin mezi jejím zmizením a zřícením Lucifera? Přirozeně vznikající gravitace byla funkcí hmotnosti, prostě a jednoduše. Nezáleželo na tom, jakou formu ta hmotnost měla. Země nebo černá díra o stejné hmotnosti – nebo hmotnost Země ve švýcarském sýru – to vše by vyvolalo stejné gravitační pole. Nemohlo se vypínat a zapínat při přechodu hmoty z jednoho stavu do druhého, anebo na osm hodin mizet.

A proč tu byly stále gravitační vlny a ten zatracený rádiový zdroj v pásmu jedenadvaceti centimetrů přicházející z Měsíce?

A jak mohla Země u všech čertů získat během těch ztracených osmi hodin o pět procent hmotnosti navíc? Larry byl ochoten se vsadit, že černá díra o hmotnosti Země nemohla pohlcovat hmotu tak rychle. Hmota by se nevnořovala přímo dovnitř. Vytvářela by akreční disk, a z něj by se po spirále snášela dovnitř. Zbytky Lucifera začaly vytvářet disk, než nastal konec. Larry překontroloval údaje. Jistě, dokud ještě existovaly Luciferovy zbytky, pohlcovala černá díra jeho hmotu postupně – a stokrát pomaleji, než by bylo třeba ke zhltnutí hmoty o těch pěti procentech navíc za osm hodin.

A co byly, sakra, ty modravé záblesky. A ty velké kusy hmoty, které z nich vylétaly? Vypadalo to, jako by přicházely z *vnitřku* černé díry, ale to bylo nemožné. Nic nemohlo uniknout z Černé díry, ani světlo, kromě odpadů černé díry samotné. Tak co znamenaly ty záblesky?

Larry vstal a vyšel z místnosti.

Co mohly kruci znamenat ty záblesky, když ne otvírající a zavírající se otvor v černé díře?

Prstenec nebyl pouhý urychlovač. Teoreticky jej bylo možno nakonfigurovat jako systém pro zobrazování gravitace, jako gravitační teleskop s mimořádnou citlivostí. Ten dokázal víc než jen shromažďovat gravitační vlny. Mohl z nich vytvářet obrazy. Nikdo to ještě nezkusil, ale Larry se rozhodl, že přišel čas tu teorii vyzkoušet.

Potřeboval zobrazovací sekvenci Měsíce a jeho okolí. Všechna zařízení na Venuši, Ganymedu a Titanu zaznamenávala silné gravitační vlny z Měsíce, ale jejich vybavení nebylo dostatečně silné nebo citlivé, aby z těchto dat složilo jasný obraz. Lunární gravitační senzory byly samozřejmě zcela smeteny tajemnými g vlnami. Krátce řečeno, žádná z ostatních stanic vybavených gravitačními senzory nedokázala sestavit jasný obraz.

A neměly tu výhodu, že by jim Larry napsal zobrazovací programy. Nebyl marnivý – ne příliš – ale věděl, v čem je opravdu dobrý.

Ty mohutné gravitační vlny vycházející z Měsíce *muselo* něco vytvářet. Larry to potřeboval vidět, ať to bylo cokoli – a musel vidět i gravitační pole kolem té prokleté černé díry. Přesněji řečeno potřeboval údaje o všech jejích vlastnostech. S těmi by mohl prokázat, že ta černá díra nemůže být Země.

Už věděli, že hmotnost černé díry nesouhlasí. To stačilo přesvědčit Larryho, ale ne vnější svět. Kdyby Larry mohl prokázat, že ostatní vlastnosti černé díry – směr spinu, elektrický náboj, úhlová hybnost, osa rotace nebo magnetické pole – neodpovídají tomu, co by měla černá díra udělat se Zemí, byl by to přesvědčivý důkaz, že Země nebyla zničena.

Nebo alespoň, že černá díra, kolem níž teď obíhal Měsíc, není to, co zbylo ze Země.

Dal se do rekonfigurování Prstence. Trvalo mu to dvě nebo tři hodiny simulací, než si vůbec potvrdil, že ten nápad je možný. Byla to tvrdá práce, složité výpočty s desítkami proměnných. Larryho ohromilo, když zjistil, že se řešením toho problému *baví*.

Ale on vždycky miloval řešení problémů. Možná by lidské rase bylo lépe, kdyby byl zůstal u skládaček.

Simulace potvrdily, že úkol je proveditelný – ale pak si Larry uvědomil, že k něčemu takovému by si měl vyžádat povolení. Jistě, ředitel mu povolil úplný přístup, ale i tak. Spojil se interkomem s kanceláří ředitele.

V reproduktoru zahřměl Raphaelův hlas. „Tady Raphael.“

„Pane, mluví Larry Chao ve Čtvrté řídicí místnosti. Rád bych nastavil Prstenec jako gravitační detektor, abych viděl, co zjistíme. Vypadá to, že všichni ostatní stejně zrušili své experimenty –“

„Dělejte si, co chcete, Chao. Při Bohu všemohoucím, dělejte si, co chcete. Nevidím, jaký by v tom mohl být ještě rozdíl.“

Linka oněměla, jak Raphael přerušil spojení. Larry se zachvěl, když uslyšel porážku ve starcově hlase. Raphael to vzdal. Přijal fakt, že Země byla zničena, a poddal se zármutku. Třeba se jen choval realisticky. K čemu mohla asi být dobrá takového dne aktivita, jakákoli snaha?

Ale ne. Larry nebyl z takového těsta. I když to bylo šílené, musel to dál zkoušet. Lepší zešilet a bojovat, než být zdrav a poražen.

Začal vkládat konfiguraci.

Autokrat Ceresu seděl v hodně širokém křesle ve velmi rozlehlém oddílu a s lítostí pozoroval dva velmi nervózní muže. Bude je muset nechat zabít.

„Velice se obávám,“ začal, „že v této věci nemám příliš na výběr. Oba jste měli předložit důkazy, proč bych vás neměl odsoudit k smrti. Namísto toho vidím dva lidi, kteří nechali malicherný spor o těžební práva vyústit v další zbytečnou válku o asteroid. Je to vaše ego, a ne těžební právo, které brání v tomto případě průchodu spravedlnosti. Právo Autokrata vyžaduje, abych odstranil všechny překážky, které brání průchodu spravedlnosti. Případ je uzavřen.“ Autokrat pokynul svým šerifům a ti předstoupili.

Žalobce začal křičet, žalovaný omdlel. Šerifové byli dobří ve svém řemesle. Během několika sekund byly obě strany sporu přivázány, uspány a odneseny pryč k velmi známé a vyhlášené, ale i smrtelné Autokratově propusti. K té, kde nebyly povoleny skafandry. K místu, kde byly doslova odstraněny lidské překážky bránící spravedlnosti.

Spravedlnost, jako mnoho ostatních věcí v Pásu asteroidů, byla vzácným zbožím, a když byla k dispozici, nebyla právě nejlepší kvality, příliš drsná, příliš hrubá a rychlá. Uhlazeným obyvatelům Vnitřního systému, kteří Pás občas navštěvovali, připadalo právo Autokrata barbarské, násilnické a pomstychtivé. Ale pro obyvatele Pásu, kteří jiný zdroj spravedlnosti neznali, představovalo tohle právo samotnou civilizaci. V rozlehlém, divokém a nezvládnutelném prostoru Pásu asteroidů bylo pro ně jedno místo, jedno jméno, jedno právo, kterému mohli věřit. Jedině právo Autokrata je mohlo chránit proti nim samotným. Snad bylo drsné a nebylo proti němu odvolání, ale stejně tak bylo i nestranné.

Protože místní lidé věděli, jak je Pás velký – až neovladatelný, nemohlo existovat právo tam, kde je nebylo možno vynutit, a běžné způsoby vynucení se nedaly použít v místě, kde hustota obyvatelstva byla o něco nižší než jeden tvrdohlavý hloupý misantrop na milion krychlových kilometrů. Kromě práva se vše ostatní snadno ztratilo uprostřed vší té prázdnoty.

Jako například zdravý rozum, pořádek, důvěra nebo rozumná míra. Megalomanie byla nemoc, které se dalo snadno propadnout, když jeden muž nebo žena mohl mít k dispozici vlastní svět – i když hodně malý – jen proto, že na něm přistál. A když máte svůj vlastní svět, proč nemít i vlastní právo anebo vlastní impérium? Proč si nepřipsat božská práva panovníka a neexpandovat dál s dobýváním sousedů po cestě?

Pás zažil už tisíce válek o asteroidy mezi nezávislými státy, přičemž mnoho z nich proběhlo mezi dvěma horníky, kteří se navzájem ostřelovali. Kdyby se šílenci chtěli mezi sebou vyvraždit, byla to jen jejich věc, ale byl tu závažnější a

zásadnější problém. Mohli by se do toho nechat zatáhnout ostatní, nebo jen přijít do palebné linie. Dá se předpokládat, že Autokrat zachránil desítky životů, když vůdcům zabránil v jejich nesmyslných bojích.

Ale jakkoli byl případ zřejmý, Autokrat zaváhal, než vynesl rozsudek. Současný Autokrat Ceresu byl velmi opatrný člověk. Ovšem to byl i jeho předchůdce i ten, který toto postavení zastával před ním. Nikdo jiný by nemohl být jmenován Autokratem.

Nejen Ceres, ale i celé Společenství Pásu bylo závislé na autoritě Autokrata, aby zajistil pořádek, disciplínu a dodržování pravidel. Alespoň na Ceresu a na oběžnicích a stanicích kolem něj. Anarchie obklopovala Ceres ze všech stran, ale i nejzuřivější anarchisté v Pásu věděli, že potřebují stabilní, neměnný a předvídatelný Ceres, jako trvalé místo, kde obchodník může bezpečně nakoupit a prodat.

Jinde se mohla pravidla s každým dnem měnit, ale na Ceresu zůstávalo právo stále stejné. Nároky, kterým úřad Autokrata vyhověl, byly uznávány všude – protože za nimi stálo nejen Autokratovo právo a spravedlnost, ale i jeho pomsta.

Ve skladišti na Ceresu se nikdy nejednalo jinak než čestně. Platily se zde jen spravedlivé ceny. Nikdo nepodával nepromyšlenou žalobu. Protože o všech případech vynášel rozhodnutí sám Autokrat.

Právo vyžadovalo, aby Autokrat ve všech případech, od hraní bez licence až po obvinění z přepadení a vraždy, osobně zjistil důvod, proč by *neměl* být vykonán trest smrti vůči jedné nebo oběma stranám případu. Pokud Autokrat takový důvod nemohl – nebo nechtěl shledat, zemřeli navrhovatel i odpůrce, žalobce i žalovaný.

Autokratovo právo mělo daleký dosah. Mnoho žalovaných bylo odsouzeno v nepřítomnosti, když si raději zvolili útěk, než by se odvážili jednoho dne u soudu. Ale jak říkala lidová moudrost, *když vás Autokrat shledá vinným, najde si vás osobně*. Jeho lovci odměn – se svými honoráři – nacházeli

viníky všude. Velmi málo míst odmítalo uznávat zatykače a rozumný člověk by si takové místo ne zvolil k útěku.

Vskutku, strach z Autokratovy spravedlnosti bránil všem žalobcům, kteří si nebyli stoprocentně jisti, aby vznášeli své nároky. A nikdo kromě těch nejzkorumpovanějších se neodvažoval riskovat její moc. Volání po spravedlnosti bylo málo a přicházelo zdaleka, neboť její meč měl vskutku ono pověstné dvojí ostří.

Dnes se však Autokrat cítil jako v obležení. Rádiové volání přicházelo z celého Pásu se zprávami o podvodech. Hlásiče zpráv se přesunovaly, dokonce mizely. Asteroidy s povolenými majáky, i těch několik s činnými doly, se *pohybovaly* bez povolení stěžovatele. Když ukončil posledního případ tohoto dne, vstal Autokrat ze svého soudcovského místa a spěchal do soukromé operační místnosti.

Jeden nebo dva z jeho předchůdců, ti více zahledění do sebe, by se při takovém útoku na právo z nároků pod autoritou Autokrata rozzuřili. Možná by už volali šerify, připravovali by se vydat rozkaz k útoku nebo by nabízeli fantastické odměny.

Autokrat byl v pokušení udělat tohle všechno sám, ale váhal. Bylo Autokratovou povinností myslet dřív než jednat. Kdo by se odvážil provést masivní útok na platné nároky v Pásu? Kdo měl tak výraznou fyzickou moc, aby nechal přesunout celé flotily asteroidů? Jak byly provedeny složité přípravy takového kroku, aniž by si toho kdokoli všiml?

Došel do operační místnosti a trochu se uvolnil. Autokrat byl svým založením samotář. V době krize raději pracoval sám, jen se svými myšlenkami a úvahami. Sedl si ke stolu.

Uprostřed kontrolek na stole blikalo poplašné světélko. Stalo se opravdu něco velikého. Autokrat zapnul přehrávání. Zapnula se obrazovka a on s ohromením četl slova běžící po displeji. Přicházející zprávy byly nepochybně zmatené, zkreslené, nezvyklé, navzájem si odporovaly. Většinu z nich prostě nevěřil. Ale zřejmě se stalo něco mimořádného v soustavě Země-Měsíc.

Autokrat měl přitom vlastní obavy. Zapnul holografický systém displeje a nastavil ovládání, aby zobrazovalo schéma celého Pásu, s osvětlením míst, kde stížnosti hlásily přesuny těles. Opřel se do křesla a pečlivě zkoumal obraz visící ve vzduchu.

Byla tu řada stížností, snad dvě nebo tři stovky. A jak se díval, objevovala se světélka hlásící další. Pod vlivem okamžitého nápadu vyvolal displej s hustotou obyvatelstva v Pásu. Vzorec téměř dokonale odpovídal schématu zobrazení stížností.

Čím více lidí bylo v daném prostoru, tím více přicházelo hlášení o krádeži asteroidů a jejich přesunech. Jak jich mohli být tolik? Mohl by opravdu někdo krást všechny ty skály? Teď se to nedalo zjistit, neuběhlo ještě dost času, aby se daly stanovit jakékoli vektory. Ale Autokrat měl cit pro takové věci v oku a viděl, že všechny asteroidy nemíří k témuž místu.

Tak moment. Schéma stížností odpovídalo displeji s hustotou obyvatelstva. Proč by se někdo namáhal přesunout jen asteroidy, na které byl vznesen nárok, když existovaly miliony dalších neobsazených kusů skály? Nedíval se na všechny pohybující se asteroidy, jen na ty, které lidé viděli a na kterých záleželo.

Co ty ostatní?

Aktivoval systém hlasových příkazů. „Dej mi zobrazení radarového sledování celého sektoru Ceresu,“ přikázal. „Sledovat nárokované i neobsazené asteroidy, které se pohybují bez povolení. Výsledky přidat do displeje přede mnou.“

Naklonil se nad holografickou nádrž a sledoval prostor kolem bodu představujícího Ceres. Začínal se v ní rozsvěcovat les světýlek. „Propoj tyto údaje se zprávami o nepovolených přesunech s předpokladem stejného počtu manévrujících asteroidů v Pásu, proved úpravu podle hustoty obyvatelstva ve hlášených přesunech, rozmístění asteroidů v Pásu a dalších standardních interpretačních faktorů a zobraz výsledky.“

Náhle se rozsvítil celý Pás.

„Pane bože,“ hlesl Autokrat. „Kolik? Jaký je tvůj odhad?“
Odpověď se objevila tučnými čísly, vznášejícími se uprostřed nádrže:

10.462

Autokrat se sesunul do křesla. Deset tisíc. Přes deset tisíc asteroidů se dalo do pohybu.

Nikdo, *nikdo* nemohl tohle provést.

A kdokoli tohle *mohl* udělat, nemusel mít žádný důvod bát se Autokratovy spravedlnosti.

Jak dlouho může vydržet nespát? ptal se sám sebe Larry a snažil se vzpomínat, aby našel odpověď. Musí to trvat už dobrých dvacet hodin, uvědomil si. Nebo to bylo třicet? Měl potíže sledovat čas v tomhle místě umělého dne i noci, i když jste *měli* normální rutinu, na kterou se dalo spolehnout.

Promnul si unavené oči. Zabralo to celou věčnost zadat ručně nastavení detekčního modu. Kdyby alespoň fungoval, mohl by příště vyvolat nastavení automaticky. Ale i tak bude Prstenci nějak dobu trvat, než se nastaví do nového modu.

Sledoval, jak monitory zobrazují nastavování Prstence na modus teleskopu, a nechal svůj mozek trochu odpočívat, pryč od přísně technických problémů ve větším obraze.

Přišel čas postavit se holým faktům. Stovky let hledání, stovky let mlčení každého přesvědčily, že mimo Zemi neexistuje život. Byl to daný fakt. Ale jakkoli silné bylo přesvědčení proti existenci mimozemského života, bylo tu jediné možné vysvětlení pro to, co se stalo se Zemí. Invaze z vesmíru.

Ta slova mu připadala šílená, i když na ně jen pomyslel. Jak šíleně by to znělo, až by našel odvahu je *vyslovit*?

Obrazovka signalizovala, že rekonfigurace je dokončena, a Larry aktivoval nádrž displeje. Myslel přitom víc na mimozemšťany, než na to, co dělal.

Bylo to, jako by Galileo myslel na něco jiného v okamžiku, kdy poprvé pohlédl teleskopem na Měsíc. Larryho nikdy nenapadlo, že úplně náhodou vymyslel zcela nový způsob pozorování vesmíru. Všechno, o co mu šlo, bylo najít nějaký praktický způsob prozkoumání situace poblíž Země.

Ve 3D nádrži se materializoval podivný obraz. Svítil tu duchovitý tanec stínů, černá chapadla a proužky vznášející se na obloze bílé jako oblaka, jako by se na mléčném nebi táhly inkoustové stopy, vycházející z jedné skvrny uprostřed.

Na co se to sakra díval? Larry pohlédl na zaměřovací přístroje, aby se ujistil, že jeho teleskop byl nasměrován a zaostřen na okolí Měsíce. Bylo to – ale co vlastně viděl?

Připadal si jako první člověk, který kdy vidí rentgenový snímek a nerozumí těm tajemným, skrytým, duchovitým tvarům a vzorcům, které se odhalily pod průhlednou kůží. Larry si připomněl, že se nedívá na pevnou hmotnou substanci, ale pozoruje neviditelné vzory gravitačních vln, jak je zobrazoval počítačový systém.

Vztlhl ruku k ovládání a upravil jas obrazu. Pruhy zmizely a temná skvrna uprostřed se rozdělila na dvě části: jediný pulzující bod temnoty a otáčející se obvod kola, inkoustově černý, malý a dokonalý. Oba útvary se vznášely v nádrži. Bod se dal identifikovat snadno – byla to černá díra, pulzující gravitačním potenciálem. A jak se díval, vylétl z díry záblesk černi. Směrem ke Slunci. *Kristepane*. Jediné, co bylo možno v nádrži pozorovat, byly zdroje gravitace. Samotné neupravené gravitační pole se vůbec neukázalo. Což znamenalo, že ten malý bod byl jakýmsi gravitačním strojem.

Ale co to otáčející se kolo visící v prostoru, hned vedle černé díry? Co to sakra bylo?

Larry cítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě. Měsíc, panebože, Měsíc. Anebo ne, něco *uvnitř* Měsíce, skryté před zraky všech. Najednou mu ten podivný tvar připadal známý. Zkontroloval zvětšení obrazu a přesné souřadnice.

Projel jím šok. Chárónův Prstenec měl dvojče, obrovské kolo pohřbené hluboko pod měsíčním povrchem, pod krátery a horami Měsíce, obaloval se kolem měsíčního jádra.

Upravil ovládání nádrže, aby ten duchovitý stín zvětšil, jak to jen šlo, až k nejvyššímu možnému rozlišení. Dlouho ten obraz pozoroval. Uhlově černý a trochu zrnitý obraz se na okamžik zavlnil, jak se Chárónův Prstenec kalibroval a prováděl korekci podle své oběžné dráhy. Ta věc uvnitř Měsíce byla v bílé hloubce trojrozměrné nádrže tmavá a obrovská.

Nebylo to hladké nebo dokonalé kolo, mělo záhyby a okraje, byla to otevřená stavba podobající se nezakrytým nosným pilířům. Larrymu to připomnělo Ferrisovo kolo s odstraněnými centrálními operami, nebo kostru staré kosmické stanice typu otáčejícího se kola. *Kolo* bylo pravé jméno pro tuhle věc. Když nic jiného, odlišovalo to tenhle lunární objekt od Chárónova Prstence. Tedy Lunární kolo. Do jisté míry to pomáhalo, když tomu dal jméno.

Ale tohle Kolo nebylo pevné, nebylo skutečné, nebylo to zobrazení hmotné struktury. Larry viděl přímo gravitační energii, vířící neskutečným způsobem v nitru Měsíce.

Ale musel tu být fyzický pevný objekt ve tvaru kola, rovněž skrytý uvnitř Měsíce, stavba, která nějakým způsobem vytvářela tuto energii.

Larry znovu stáhl obraz a potřásl hlavou. Černá díra teď visela ve vesmíru poblíž Kola. Na okamžik nastala výrazná aktivita, kterou však Larry nedokázal sledovat, a z díry vylétl další drobný bod. Kruci, co *byly* tyhle věci zač? Nikdo si jich zatím pořádně nevšiml.

Všechno dohromady to představovalo neuvěřitelnou záhadu: objekty velké jako hora, vylétající z vnitřku černé díry. Jak? Proč? Odkud? Kolik jich už z černé díry vyletělo? Tím, že zmizela samotná Země, mohly se v tom zmatku ztratit i ty největší záhady.

Co znamenala ta chapadla natahující se z Měsíce? Chvíli přemýšlel a pak dále zvětšil záběr. Posunul detekční

zaostřování trochu nahoru a inkoustová chapadla šířící se ze systému Země-Měsíc se znovu objevila.

Udržoval úroveň detekce právě na takové úrovni, aby táhnoucí se paprsky gravitační energie zůstávaly viditelné. Se sníženým jasnem viděl lépe. Paprsky vycházely z centrálního bodu Měsíce, přirozeného středu Lunárního kola. Jedno z chapadel se natáhlo a spojilo se s černou skvrnou, která právě vylétla z černé díry v Zemském bodu. Larry trochu stáhl obraz a spatřil další chapadla gravitační energie, natahující se k dalším černým skvrnám stále v blízkosti Měsíce. Jak se díval, obraz gravitačního zdroje, který představovala černá díra v Zemském bodu, se náhle nafoukl, v černé díře se objevil další černý bod – a z díry vyletěl k Lunárnímu kolu masivní, uhelně černý gravitační pulz.

Tou dírou prochází gravitační energie každých sto dvacet osm sekund, uvědomil si Lany. Kolo ji pohlcuje, uskladňuje ji a vyzařuje k těm věcem vylétajícím z černé díry.

Takže se i z těch věcí stávaly bodové zdroje gravitačních vln. Což by podle teorie mělo být nemožné, ale na tom teď nezáleželo. Bude jim tedy říkat body g. Co s nimi? Kolik jich bylo? Nastavil gravitační teleskop na nejširší možný úhel a přikázal mu zobrazit bodové zdroje generující gravitaci.

Sedl si a chvíli přemýšlel, dokud program běžel. Kolik jich asi *mohlo* být? Jeden přibližně za každé dvě minuty, alespoň za posledních čtrnáct hodin. To přibližně odpovídalo. Ted' tu mohlo být kolem čtyř set bodů g. Kam ale směřovaly?

Nádrž se vyjasnila a proběhlo nové nastavení. Larry vyjekl. Viděl obraz přibližně stejný jako ten, jaký pozoroval Autokrat – ale těch deset tisíc asteroidů pohybujících se v Pásu byl pouze začátek.

Chárónův Prstenec se díval dovnitř, směrem k Vnitřnímu systému a ke Slunci. Ale díval se i za vzdálené Slunce, na druhou stranu Plutovy oběžné dráhy a ještě dál. Na vzdálenější straně Sluneční soustavy, na samotné hranici rozlišení byla vidět část vnitřního povrchu Oortova oblaku. Oortův oblak,

prázdná dutá sféra nezrozených komet, který obklopuje Sluneční soustavu a táhne se do půli cesty k nejbližší hvězdě.

Oortův oblak žil černými skvrnami, které měly svůj cíl. Bylo jich bezpočet a všechny se hnaly přímo ke Sluneční soustavě.

Doktor Simon Raphael seděl sám ve své pracovně.

Soukromí.

Ticho.

Tyhle věci teď potřeboval. Sklonil se nad deníkem a zapisoval jednotlivá slova pomalým a pečlivým písmem. Třeba měl pomalou ruku, ale jeho mozek pracoval rychle. Příliš rychle. Už dávno zjistil, že deník mu v tomhle stavu pomáhá nejlépe – když byl unaven, ale rozčilen, když mu něco dělalo starosti. Naučil se v takových případech uvolňovat svoje sebeovládání a nechal pero, aby za něj samo našlo vhodná slova.

„*Nejdražší Jessie,*“ napsal.

„*Všechno jsme ztratili. Země zmizela a je to moje vina.*“

Slova vyšla na stránku z jeho duše. Přestal psát, odložil pero a ohromeně zíral na slova, která napsal. „*Je to moje vina.*“ Proč pro všechno na světě napsal právě *tohle*? Jak to mohla být jeho vina?

Díval se na malý trojrozměrný obrázek Jessie, už desítky let starý, umístěný na jeho stole. Jako by u něj mohl najít odpověď.

Ale už věděl. Sebeobvinění vyšlo z nejžhavější části jeho srdce, té části, která byla na pokraji smrti, když zemřela Jessie. Té části, kterou zaštil hněvem a hořkostí.

Byla to jeho vina, protože bránil prvním Larryho experimentům, to bylo ono. Simon si byl přinejmenším na racionální úrovni vědom, že není odpovědný za ztrátu Země, stejně jako za ni není zodpovědný ani Larry Chao. Břímě Simona Raphaela bylo, že jen podpořil Larryho pocit viny a ještě ho zhoršil svými drsnými způsoby a hněvem.

Larry nenesl o nic větší vinu na zmizení Země, než byl první jeskynní člověk při použití ohně odpovědný za první zničení chatrčí z trávy následkem požáru. Objevit novou energii znamenalo vypustit džina z láhve. A Larry byl náhodou právě ten, kdy otevřel tu láhev gravitace. Ale dříve nebo později by ji stejně někdo otevřel. Jakmile byl Chárónův Prstenec postaven, bylo to nevyhnutelné.

Raphael toho chlapce srazil, když byl na dně. Kdyby byl dobrým vůdcem, dobrým průvodcem v téhle vědecké operaci, byl by původní Larryho objev přijal, rozvíjel jej a sledoval jeho růst. Měl se na něj zaměřit celý tým. I kdyby to nebylo k ničemu, co mohli ztratit?

Kdyby se tím zabýval celý tým, kdyby skutečně *prozkoumali* techniku využití urychlovače generujícího milion g, možná by se o tom něco dozvěděli ne tak divokým způsobem. Možná by toho zjistili dost, aby znali následky a zastavili experiment.

Pravděpodobnější samozřejmě bylo, že by stejně ten graserový paprsek vypálili a Země by i tak zmizela – alespoň by tu vinu sdíleli a celý tým by Larryho práci porozuměl natolik, aby ji po té katastrofě rozvinul a aby se pustil do urychleného výzkumu, který by jim umožnil pochopit tu neuvěřitelnou situaci. Černá díra na místě Země! Fantastické.

Na kratičký okamžik ho ta myšlenka skoro vzrušila, místo aby ho vyděsila. Ve starých časech by ten pocit zázračná vychutnával ještě intenzivněji. Byl by chtěl vědět, co se děje – a neschovával by se ve své pracovně ve snaze uniknout vnějšímu světu. Simon Raphael se sklonil nad stránkou a pokračoval ve psaní.

„Tohle místo mě poznamenalo, Jessie. Nikdy by sis nevzala toho zachmuřeného starého muže, jakým jsem se stal. Vždycky jsi byla mou lepší polovinou, ať už to zní jakkoli otřepané či triviálně. Vždy jsi podporovala ty mladé, slabé, malé, a nechala je vyrůst. Učila jsi mě dělat totéž. Já jsem to už ale zapomněl a teď se to musím znovu učit sám.“

Jak psal, proběhla v něm změna, kterou se nedalo přehlédnout. Cítil, že teď je méně drsný, méně rozhněvaný a méně zahořklý. Vnímal, jak se znovu otevírá jemnější stránka v jeho srdci i duši, ještě než dopsal. Vzpomněl si na city, které ztratil, když kladl na papír slova popisující, jak jich pozbyl.

Larry ho rozzlobil, protože představoval úspěšnou podobu Simona Raphaela, který mohl existovat. Ztraceného Simona, kterým se on nikdy nedokázal stát. Nikdy nebyl dost chytrý, dost odvážný anebo dost nevinný, aby ten Simon ze snu mohl ožít.

Ale copak každý dobrý otec nechtěl, aby jeho syn byl lepší, než býval on sám?

Otec? Další podivná myšlenka. Ano, *otec*. Jestliže takto najednou přišel o všechny vlastní děti, stejně tak přišel Larry Chao o vlastní rodinu. Ten mladý muž potřeboval vedení a vlídnou ruku. Potřeboval otce.

A lidstvo potřebovalo Larryho Chaa. Génus v jeho hlavě je dostal do téhle šlamastyky. Mohl by jim všem ukázat i nějakou cestu ven. *Možná*, říkal si Simon, *kdyby ses snažil přestat toho chlapce tak nenávidět, mohl bys mu pomoci najít způsob, jak nás všechny zachránit. A co by vlastně na něm měl nenávidět?*

„Byl bych rád, kdybys měla možnost poznat Larryho,“ psal dál své mrtvé ženě. *„Myslím, že by se ti líbil.“*

Ale pak odložil pero.

Měl před sebou práci. Vztáhl ruku k tlačítku a zapnul interkom.

Larry seděl opuštěný a sám, sledoval trajektorie bodů g. Snažil se v tom najít jakýkoli možný význam, ať už to mohlo mít jakékoli nepředstavitelné důsledky. Ale bylo toho na něj příliš. Tohle bylo mimo jeho možnosti, mimo možnosti jakéhokoli člověka.

Raphael ho musel dvakrát zavolat interkomem, než Larry vůbec zaslechl, že ho volají jménem. S trhnutím se probral. „Ach, ano, doktore Raphaeli.“

„Pane Chao, chtěl bych se vám omluvit za to, jak jsem vás odbyl, když jste si vyžádal čas Prstence. Jsme teď všichni trochu víc než jen ve stresu.“

„To je v pořádku, pane.“

Nastala rozpačitá odmlka, jako by Raphael čekal, že Larry ještě něco řekne, a hledal slova, jen aby zamluvil ticho. „Já, eh, asi se ptám příliš brzy – ale zjistil jste něco? Cokoli, co by mohlo pomoci?“

Larry se znovu zahleděl na 3D nádrž. Třicet tisíc vetřelců velikosti asteroidu se pohybovalo z Pásu asteroidů a z Oortova oblaku. Pocítil, jak se mu svírá žaludek. „Ach, objevil jsem toho hodně, pane, ale nevím přesně, zda nám to může *pomoci*. Možná byste měl přijít sem a podívat se na to.“

„Už jdu. Děkuji vám.“

Interkom zmlkl. Larry stál chvíli bez hnutí a nebyl si jist, co má dělat. Najednou ho napadlo, že právě podává oficiální zprávu řediteli stanice. Nikdy předtím tohle nedělal. Co by měl připravit? Dokumenty. Záznamy. To by bylo aspoň něco. Prikázal počítači, aby vytiskl zprávu o jeho zjištěních. A požádal o audiovizuální záznam. To byla běžná procedura při větších ústních prezentacích. Vztáhl ruku a zapnul hlasový záznam, zesílil výkon mikrofónů a kamer. Na pultu se rozsvítilo červené světlo a rozblikala se slova ZÁZNAM v MÍSTNOSTI ZAPNUT. Počítač právě skončil s tiskem zprávy, když se otevřely dveře a vešel Raphael.

Ředitel vypadal unaveně, ponořený do sebe, jako by něco ztratil a věděl, že už to nikdy nenajde. Což byla samozřejmě doslova pravda, uvědomil si Larry. Lidstvo truchlilo. Ale ve výrazu v Raphaelově tváři bylo něco víc. Larry nedokázal příliš dobře rozumět ostatním lidem, ale tady určitě něco viděl. S určitým stupněm chápání, který byl u Larryho vzácný, teď právě pocítil, že se starým mužem se udala změna. Byla v něm jiskřička naděje, jako by i on *objevil* nějakou chybějící část skládačky.

Raphael přešel přímo k 3D nádrži. Stál u ní a dlouho sledoval obraz. Zadíval se na displej zvětšení a nadechl se,

když si uvědomil, jak velkou část prostoru představuje. „Co to je?“ zeptal se.

„Zobrazení všech zdrojů gravitačních vln ve Sluneční soustavě, pane. Jak je vidí Prstenec v modu gravitačního teleskopu.“

„Ale Prstenec nemá –“ Raphaelův ostrý tón hlasu náhle změkkl, jako by se snažil mluvit mírně. „Ach, už chápu. Teď už takový modus *má*. Další vaše práce. Výborně, pane Chao.“

Larry zrudl rozpaký. „Ach, děkuji, pane. Ale nerozumím, co ty zdroje znamenají. Všechny jsou velmi malé a slabé, alespoň relativně. Ne víc než několik kilometrů v průměru. Tak malé, že nemohu vysvětlit, jak vůbec mohou vytvářet gravitační vlny. My k tomu potřebujeme něco o velikosti Prstence.“

Larry zaváhal a pak přešel k ovládání a upravil je. „Mám tu i dobrý obraz té černé díry. A je tu, je tu něco *uvnitř* Měsíce.“

„*Uvnitř?*“

„Vytiskl jsem souhrnnou zprávu, pane,“ řekl Larry a podal Raphaelovi svazek papírů.

Raphael si jej vzal a rychle jej prolistoval. Larry přepnul pohled na blízký záběr Lunárního kola. Vyvolal výstup z teleskopu pozorovací kopule a položil průhledný obraz viditelného Měsíce v reálném čase přes Kolo, skryté hluboko uvnitř. Nádrž upravila obraz Měsíce a jeho velikost, takže Kolo viselo přesně v něm, pomalu se otáčelo skrze hmotu Měsíce.

Raphael se díval do nádrže. „Něco uvnitř Měsíce,“ přitakal. „Tak to vypadá,“ dodal slabým, nezúčastněným hlasem. „Něco, co se silně podobá naší vlastní hračce.“

„Ano, pane. To otáčení je pohyb gravitační energie a nikoli samotného objektu. Kolo samotné je zřejmě stacionární.“

„Zřejmě,“ souhlasil Raphael stejným nezúčastněným tónem. Posadil se do křesla operátora řídicího panelu a pohlédl na Larryho. „Dnes v noci jste udělal celou řadu bleskových, zcela fantastických objevů. Měl bych být ohromen – nebo plný obav – ale cítím jen... Cítím se uvnitř mrtvý. Nemám už sílu jakkoli reagovat. Ať je Bůh mým svědkem, že nemám tušení,

co ta věc v Měsíci je nebo co bychom s ní měli dělat. Vy jste ji objevil. Co si vy o tom myslíte?“ Jeho hlas zněl až mysticky klidně, jako by Raphael přesně věděl, že navenek udržuje masku falešného klidu.

Larry tam stál, podíval se nejprve na starého muže a pak na ty podivné, děsivé obrazy v 3D nádrži. Myslel na asteroidy opouštějící své oběžné dráhy, které nic nevěděly a nezáleželo jim na vyděšených obyvatelích Pásu, sledujících jejich let. Znovu se zadíval na bobtnající kolo energie, kroužící skrze pevnou hmotu Měsíce.

„Myslím, že všechna moje práce je zbytečná. V ničem nám to nepomůže, nestačí to,“ pronesl konečně s nezvyklým důrazem v hlase. Stál nad starým mužem, cítil se unavený, rozzlobený a měl vztek na všechno kolem. Ten pocit jím projel a pak se vytratil. Sakra, jak mohl Raphael najednou jednat tak rozumně, právě když se Larry cítil konečně tak silný, že by se mu mohl postavit?

Sebral svazek těch nic neříkajících papírů Raphaelovi a rychle jej prolistoval. Zbytečné. Naprosto zbytečné. Vyhodil jej do vzduchu a nevšímal si, jak se jednotlivé listy pomalu snášejí k zemi ve slabém gravitačním poli Pluta. Raphael na něj vážně hleděl a nechtěl nebo nedokázal odpovědět. „Všetchna tahle data *sama* nic neznamenaají,“ pokračoval Larry. „V posledních čtyřiaadvaceti hodinách jsem se o gravitační technice dozvěděl víc než jakýkoli člověk – ale nestačí to! Všetchno je to irelevantní.“

Gravitace je sotva *začátkem* toho, co se děje. Je to něco zdaleka mimo rámec mizerné nehody v laboratoři, nějakého přírodního jevu. Přiznejme si to: tak nebo onak jsme spustili – *ne, já* jsem spustil – mimozemskou invazi Sluneční soustavy.“

Larry se zarazil, odstoupil od stolu a rozhlédl se po místnosti. „Tak, a nakonec je to venku. Bůh ví, že to zní absurdně a melodramaticky, ale povězte mi: *jak jinak to chcete nazvat?* Ale kolem toho faktu se točíme dost dlouho. Nějak, i když nevím jak, jsem vyvolal tu věc pohřbenou v Měsíci, jako když čarodějův učeň omylem vyvolá demony. Já jsem to

probudil. Nevím, co to je, jak to funguje nebo kdo to tam umístil. Ale vím, že to *musí* nějak souviset s těmi asteroidy a objekty v Oortově oblaku, které se najednou daly do pohybu. A myslím, že se pohybují směrem *k nám*, ke všem planetám, které zbyly.

Je tu alespoň třicet tisíc objektů o velikosti asteroidu, pohybujících se ke zbylým planetám této Sluneční soustavy. Opravdu si myslíte, že nám nechtějí *ublížit*? Já nevím. Myslím, že třeba chtěli dostat Zemi z cesty, než to doopravdy začne. Třeba není ohrožena Země. Třeba odsunuli Zemi pryč, aby se jí nic nestalo.“

Posadil se a otočil ruce dlaněmi vzhůru. Bylo to znamení rezignace, smíření se s porážkou. „Nebo třeba je to obrovský nesmysl.“ Nutil se do klidu. „Máme tu zprávy z celé Sluneční soustavy, od lidí pracujících ve všech oborech, a poslali jsme vlastní zprávy. Ale *mluvit* s lidmi několik světelných hodin daleko nám nepomůže. Myslím, že se musíme všichni sejít, na jednom místě, a pracovat společně.“

„Máte na mysli zavolat sem ostatní týmy?“ ptal se Raphael. „Dopravit je k Chárónovu Prstenci, aby nám pomohli plánovat naše experimenty?“

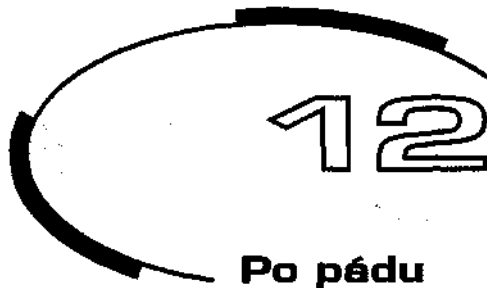
Larry zavrtěl hlavou. „Ne, pane, to by nepomohlo. Jen bychom se dále zaměřovali na gravitaci. A tady *nejde* o gravitaci! Ty *věci* gravitaci jen používají, jako my používáme elektřinu. Máme před sebou něco mnohem složitějšího, než provádění drobných experimentů s gravitačními vlnami.

Kromě toho středisko dění není tady. Je v systému Země-Měsíc. Potřebujeme dostat všechny specialisty ze *všech* stanic a kolonií na Měsíc, aby pracovali přímo na místě a aby si dobře Lunární kolo prohlédli. A tu černou díru také.

Někdo postavil Kolo uvnitř Měsíce. Kdo? Jak? Proč? Odkud pocházejí? Tady se to nedozvíme. Musíme se dostat dovnitř Kola, pokud je to možné. Prohlédnout si je, pokusit se zjistit, jak funguje a jaký je jeho účel.“

Larry vstal a už klidněji pozoroval neskutečný obraz Kola v hlubinách Měsíce.

„A zistiť, jak bychom je mohli zničiť,“ doplnil šepťem.

Sféra musela být rozumnější než všichni Volající nebo Kotvy nebo Pojídači světů či jakékoli další formy života. Sféra měla nesrovnatelně větší odpovědnost, a proto musela být mnohem opatrnější než ostatní.

Kromě toho musela Sféra zpracovávat tolik dat. Zajišťovat stabilitu systému s několika hvězdami pomocí gravitace, sledovat řadu Pozorovatelů a Čekatelů spících na vzdálených místech, budovat a množit se a doufat v další generaci lodí se zárodky. Tisíce, miliony dalších drobností. Takové zpracování vyžadovalo obrovskou energii, mimořádnou pružnost a přizpůsobivost, aby bylo vůbec možné.

Ale Sféra nebyla imunní vůči šoku ani nebyla obrněna před překvapením – a řada jejích reflexů byla stejně neměnná jako u Volajícího. Když v jejím vědomí vybuchly zprávy od Volajícího se žádostí o vytvoření předčasného Spojení, neměla Sféra na vybranou a musela vyhovět.

Při normálním běhu událostí to byla Sféra, kdo dával signál, že je připravena na nový svět, a pak čekala na odpověď. Bývalo vzácné, aby sám Volající požádal o Spojení, a existovala řada pojistek, které tomu měly zabránit, ale občas se to stávalo v případě poruchy, falešného signálu, nebo když příslušná planeta nesoucí život byla v bezprostředním ohrožení – například jí hrozila srážka s asteroidem.

Jakmile byl zahájen vznik Spojení, mohlo by jeho přerušení nejen způsobit zničení vzácné planety života ve stavu přechodu, ale destabilizace energie nedokončeného Spojení by mohla zničit i samotnou Sféru a její hvězdný systém.

Planeta – nebo jakákoli hmota – zablokovaná uprostřed cesty během přechodu by musela přemístit celou svou hmotu nebo energii – dost nekontrolované energie, aby z ní vznikla supernova, a ta by se vlila přímo do Sféry. A kdyby byla Sféra zničena, stalo by se totéž jejímu hvězdnému systému, protože planety i hvězdy by se vymkly zpod kontroly. Nezáleželo na tom, zda pro nový svět bylo připravené místo, nebo zda byly k dispozici dostatečné zásoby energie, aby zvládly transfer. Sféra musela Spojení dokončit a novou planetu převzít – anebo riskovat vlastní zkázu.

A právě teď byl snad nejhorší možný okamžik. Nebezpečí obklopovalo Sféru ze všech stran, a těžko si mohla dovolit energii na umístění další planety. A co bylo ještě horší, záření tak přesně cílené energie mohlo nebezpečí jen přiblížit.

Ale neměla na výběr. Neexistovala žádná možnost volby. Alespoň, že Volající zaslal s novou planetou i datovou sadu. S maximálním vypětím sil umístila Sféra novou planetu do stabilizačního vzorce a přesunovala ji z jednoho dočasného bodu stability do druhého, než pro ni připravila definitivní místo, kam ji nakonec usadila.

Ale to riziko. Nebezpečí nehrozilo jen samotné Sfěře, ale i planetárnímu systému Volajícího. Ale i zde byla jistá naděje. Pokud dokáže Volající stavět rychle, možná poskytne jeho obydlí nový, dosud netušený přístav bezpečí, místo, kam lze ustoupit. Ale jen tehdy, bude-li stavět rychle a s minimálním množstvím stop, které by umožnily jeho odhalení.

Volající bude od Sféry potřebovat pomoc. Čím více jí Sféra pošle, tím větší je pravděpodobnost, že Volající uspěje. Riziko i vynaložená energie stály za možnou odměnu.

Sféra spěchala s přípravou Kotvy portálu, schopné vytvořit Spojení pod kontrolou Volajícího, a zařídila, aby se do nové oblasti přemístili nově zrození Pojídači světů.

Sféra poslala i zprávu. Informaci o stavu nouze, která se dala vyjádřit jediným pojmem.

Nebezpečí.

Dianne se rozhlížela po obloze. Zdálo se, že kolem se vše uklidnilo, alespoň prozatím, i když tohle nebyla obloha planety Země. Půl tuctu hvězd, bílých, žlutobílých a rudých, zářilo jasněji, než kdy zářil Síríus. Za jednou z hvězd zářil obrovský, napůl zakrytý červený disk velikosti Měsíce. Ale ta hvězda byla příliš daleko, než aby se ukazovala jako disk. Jak veliký musel být, aby byl tak veliký za hvězdou? Byl to rudý obr? Dianne si vzpomněla, že o takových věcech kdysi četla – obrovské hvězdy s řídkou okrajovou atmosférou, sotva hustší než vakuum rozžhavené do ruda, s průměrem velikým jako oběžná dráha Saturna. Ale rudý obr by měl vypadat na okrajích matnější. Tahle hvězda měla jasně viditelný, ostrý okraj.

Nová hvězda – Dianne si byla jistá, že to není Slunce – tu visela mohutná a jasná. Koupala Zemi ve světle, které nebylo zcela slunečním světlem. Terminátor byl přibližně na správném místě.

Dianne se zarazila. Cizí hvězda tam, kde by mělo být *Slunce*. Projela jí vlna iracionálního hněvu. Slunce, které pečovalo o Zemi po Čtyři miliardy let, bylo pryč. Na jeho místě visela na obloze Země tahle náhražka. Žádný podvrženec si nezasloužil pravé jméno Slunce. Rozhodla se nazývat jej *Sluneční hvězda*, aby jej odlišila jak od skutečného Slunce planety Země, tak od ostatních blízkých hvězd.

Projela očima dále po obloze a znovu se vrátila k Zemi. Jestliže nebylo světlo Sluneční hvězdy úplně v pořádku, pak ani tma nad Zemí nebyla tak temná, jak by měla být – s těmi několika hvězdami a masivním diskem vrhajícím světlo na povrch.

Na druhé straně od Sluneční hvězdy, na místě, kde by měl být Měsíc, visel v neurčené vzdálenosti uprostřed prázdnoty objekt zhruba ve tvaru toroidu. Byl o něco větší než prsten na tlustém mužském prstu na vzdálenost paže. Visel v prostoru a zářil odraženým světlem Sluneční hvězdy. Pod vlivem okamžitého nápadu na něj vypálila sledovací paprsek radaru a dostala odpověď. Počítač nebyl určen k práci na takové vzdálenosti, ale vypočítal, že objekt je asi tři sta tisíc kilometrů

daleko. Toroid byl přibližně ve vzdálenosti Měsíce od Země. Pane Bože na nebesích. To musel být veliký přibližně jako Měsíc.

Kupodivu z těch děsivých zázraků ji nejvíce vylekal tenhle toroid, nejméně hrozivý ze všeho, co viděla. Nové hvězdy, náhradní slunce, dokonce i ta masivní daleká a rudě zářící věc na obloze – to všechno dokázala přijmout. Bylo alespoň *možné*, třebaže vysoce nepravděpodobné, že se jedná o přirozené, pochopitelné objekty. Ale toroid byl zjevně – a neskutečně – umělý. *Vyrobená* věc, někdo ji vyrobil, kolo na obloze veliké jako pozemský Měsíc.

Dost toho koukání na oblohu. Pokud měla Dianne přežít, měla hodně práce. Ještě pevněji se připoutala ve velitelském křesle a začala provádět kontroly.

Tak moment. NaPurHab. Kde sakra je – tam. Támhle je. Byl vidět už jen jeho drobný obrys, pohybující se k Zemi a pak opět vylétající zpět do lunární poloviny své osmičkové dráhy. Ne že by jí to bylo příliš k užitku. Do NaPurHabu se rozhodně dostat nemohla a s chybějícím Měsícem se oběžná dráha Purpurových pořádně rozhodí. Nebyl by to právě nejlepší cíl.

Nevadí. Nejprve přežít. Rozjet tuhle loď, pak se starat o osud ostatních. Zahájila kontroly.

Ale ani rutinní systém kontrol jí nezabránil v přemýšlení. *Někdo je sem dostal*. Země byla ukradena. To nebyla nehoda. Udělali to záměrně.

Ať už byli kýmkoli.

Vzhledem k nedostatku zájmu se konec světa ruší. Gerald netušil, z jaké irelevantní části jeho zadního mozku přišla tato myšlenka, ale byla pravdivá. Byl pořád tady a vesmír také. Vzpamatoval se a přikázal si zůstat na místě, vleže na zádech. Pomalu a opatrně zvedl paži a ucítil něco slizkého na hlavě. Ruku měl zbrcenou krví. Co se stalo? Třeba ho udeřil kus skály, který se uvolnil při zemětřesení, takže ztratil vědomí.

Ale na tom nezáleželo. Svět byl stále tady. Zem byla pod ním, stále vál noční vánek, pořád svítily hvězdy skrze vysokou,

slabou vrstvu mraků, přivátých z Pacifiku. Předtím bylo nebe jasné. Musela uběhnout nějaká doba. Byla mu zima.

Hvězdy. Geraldovi se zdálo, že ty hvězdy vypadají nějak divně, i skrze ten oblačný závoj a i když se na hvězdy příliš nikdy nedíval. Bylo tu příliš mnoho jasných hvězd. A Měsíc se zřejmě hodně změnil, nebo ho nahradilo něco, co nedokázal přes mraky v pozdní noci jasně rozeznat.

Co se to stalo? *Ten experiment.* Marcia se zmínila o jakémsi experimentu, o paprsku vyslaném na Zemi právě po desáté hodině dopolední jejího času.

Gerald se podíval na hodinky v příliš jasném světle hvězd a zpoměti si vypočítal čas, přičemž vzal v úvahu časová pásma a zpoždění vyvolané rychlostí světla.

Ten paprsek měl dorazit k Zemi přesně v okamžiku, kdy svět zešlel.

Náhoda. Ztraceně velká náhoda.

Vstal a spěchal k domu. Přešel k tiskárně a vytáhl dokument, který mu poslala. Začal číst ještě v budově – ale zůstat uvnitř těsně po zemětřesení mu nějak nesedělo. Zašel do kuchyně, vylovil z přihrádky lampu a vyšel s papíry ven, aby si je přečetl.

Chárónův Prstenec. Gravitační vlny. Vysoké množství energie. Cílová laboratoř na Zemi: Laboratoř tryskového pohonu. *Ale jak mohl něco takového udělat gravitační paprsek?* nechápal Gerald.

Ale pak si položil zásadnější otázku.

Udělat co? Co se přesně stalo? Gerald si přikázal postavit se tomu tváří v tvář, prozkoumat všechny důkazy a dospět k závěrům založených na tom, co bylo, nebo co by mělo být. Jeho nevěřící přátelé byli zmateni z toho, že věřící člověk mohl takto uvažovat. Ale jeho víra byla paradoxním výsledkem prověření důkazů. Bůh mohl být – v jakékoli formě – jediným možným vysvětlením Stvoření.

Ale o to tu nešlo.

Nové hvězdy na obloze. Několik z nich bylo neuvěřitelně jasných, tolik, že téměř ke čtení ani nepotřeboval světlo. Ta

obrovská sféra, kterou předtím zahlédl, je teď asi skryta na druhé straně Země. Znovu vzhlédl k té věci na místě, kde měl být Měsíc. Nebe se vyjasnilo a teď jasně viděl, že má tvar prstence.

Provéřit důkazy a přijmout zjevnou odpověď na své otázky. Celá planeta Země byla přesunuta na nové místo.

Gravitačním paprskem? To znělo absurdně. Možná to byla čirá náhoda, že se to stalo právě při tom experimentu s gravitací. Jestliže ne...

Znovu se zadíval do papírů. JPL. Jestli ta časová shoda s experimentem nebyla pouhá náhoda, pak by měl být v JPL. A zjistit, co se nezdařilo.

A musí se dostat tam, kde to lze napravit.

Co se dá přesunout tam, dá se přesunout i zpět. Gerald se usmál se vzácným zábleskem šibeničního humoru. *Dokáže-li víra přenášet hory, pak možná víra a rozhodnost mohou přesouvat celé planety.*

Gerald věděl, kam má jít.

Vstal a rozhlédl se po údolí pod sebou. Všude byl klid a ticho. V několika domech byla rozsvícená světla a v dálce byl slyšet slabý šepot. Jen několik lidí se probudilo, třeba jen ti, kteří dříve žili v místech, kde zemětřesení bývalo časté.

Napadlo ho, že budou i tací, kteří tohle všechno prospí, kteří se nebudou příštího dne dívat na zprávy, kteří mohou prožít několik dní a nevšimnou si, že vesmír prošel zásadní proměnou. Vzhlédl k cizímu nebi a usmál se.

Dokázal by takovým lidem závidět.

Po celém povrchu Země si lidé ve větší nebo menší míře začali uvědomovat, co se stalo – nebo alespoň, že se *něco* stalo. Vlády, zpravodajské agentury, soukromé komunikační systémy, mlýny novinek – všechny byly zavaleny spekulacemi, divokými pověstmi, klidnými a střízlivými diskusemi, panickými tirádami.

Dvě nebo tři z méně stabilních vlád padly. Osobnosti táhnoucí za sebou davy se objevovaly na náměstích, na

pokoutních videokanálech a na tom, co zbylo z velkých sítí, když zmizely satelity. Konečný klan, Nahý purpur a další kulturní radikálové se vyvalili do ulic.

Generálové mobilizovali své armády, loďstva vyplula na moře, vzdušné síly a zbytky vesmírných sil přešly do stavu pohotovosti. Všechno bylo zbytečné. K čemu byla armáda proti moci, která přesouvala celé světy?

Během několika hodin vypukly po celém glóbu nepokoje, demonstrace, debaty a setkání světových orgánů pro nejvyšší nouze. Nebylo to k ničemu. Nic nemohlo pomoci, pokud lidé nepochopí, co se doopravdy stalo.

Svět po Krachu vědomostí potřeboval informace a začal se obracet k lidem, kteří je mohli poskytnout.

Ale ti lidé byli sami v tu chvíli víc než zaneprázdnění.

Uběhl nějaký čas. To už Wolf věděl. Kolik ho uběhlo, to nedokázal bez hlubokého soustředění odhadnout. Hodiny ubíhaly jako sekundy, všechno mu připadalo jako ve snu. Wolf Bernhardt vzhlédl unavenýma očima od pultu a zkontroloval chronometr na zdi. Dvě hodiny odpoledne podle místního času. Takže uběhlo asi tak dvanáct hodin.

Noční ticho v JPL jako v hrobce vystřídal den plný chaosu, protože každý vědec se sebemenším vztahem k JPL se vrhl na místo, lovil odpovědi a pobíhal v panice sem a tam. Z tiskárny vylézal každých pár sekund další telegram od Mezinárodní astronomické unie, počítače JPL zpracovávaly nová data tak, jak přicházela. Telegrafní úřad MAU v Massachusetts byl shromaždištěm všech nových astronomických objevů.

Pouhý objem těch zpráv byl děsivý. Země mohla prodělat Krach vědomostí, mohla ztratit řadu komunikačních satelitů, s energetickými satelity mohla přijít o energetické zásoby, ale i tak se informace valily proudem z nekonečného množství zdrojů. Necelých dvanáct hodin po Velkém skoku hlásily pozemské observatoře a zbylé orbitální stanice objevy rychleji, než je JPL dokázala zpracovávat.

Wolf se pyšnil svou přizpůsobivostí. Ta ale musela dnešního rána mnoho vydržet. Bylo na něm, aby dal všechna fakta dohromady z toho prostého důvodu, že nikdo jiný zřejmě těm faktům nevěřil. Ani lidé, kteří ty objevy učinili.

Observatoře byly nuceny vyrovnat se s naprosto nemožnou situací jako první a bezprostředně. Všechna astronomická pozorování učiněná ve Sluneční soustavě byla teď k ničemu – všechny dříve pozorované objekty chyběly. A co bylo vážnější, zmizely i astronomické referenční systémy. Hvězdy na pozadí, které zmizely ze starého místa na obloze jako všechno ostatní, se už nedaly použít jako pomůcky pro určování polohy.

V novém hvězdném systému bez možných referencí bylo obtížné stanovit směr. Od MAU přišla zpráva, že na základě dohody používají rovinu ekliptiky Země jako nulovou referenční rovinu pro celý systém. Určili, že pohyb Země po oběžné dráze je ze západu na východ, přibližně podle podmínek bývalé oběžné dráhy planety.

Organizace do jisté míry pomáhala, ale astronomové měli před sebou zásadnější problém: naprosto pochopitelně nemohli věřit vlastním očím. Ale Wolf rychle zjistil, že jejich elektroničtí pomocníci dokážou pracovat ve změněných podmínkách, aniž by vynechali jedinou tečku. Většina telegramů z MAU přicházela z pozorovacích stanic osazených roboty. Roboti neměli problém uvěřit tomu, co viděli, a tak se největší objevy prováděly doslova automaticky.

Se ztrátou téměř všech přístrojů umístěných v kosmu přišla moderní astronomie prakticky o hlavu. Najednou byla zpátky uprostřed dvacátého století, závislá na neohrabaných přístrojích a zahořklých pozorovatelích, rozmístěných na osamělých horských vrších po celém světě.

Moderní hardware si začal zasluhovat svou pověst. Nejprínosnější data přicházela od pozemních laboratoří s širokým záběrem. Tyto přístroje prohledávaly oblohu a pátraly po objektech, které se pohybovaly na pevném pozadí zemské oblohy. Měly objevit nezmapované a možná využitelné asteroidy nebo přilétající komety a sledovat kosmické lodi,

jejichž kurz by mohl vést ke vzájemné srážce. Nebeské scannery za léta své činnosti zaznamenaly řadu komet a asteroidů, ale teď najednou hlásily řadu plně rozvinutých planet, na oběžné dráze kolem nového slunce Země i kolem dalších hvězd.

Bylo příliš brzy na to, aby někdo mohl určit vlastnosti těch nových planet kromě toho, že existují. Zatím nebyly k dispozici jejich rozeznatelné obrazy. Byly tu jen světelné body, obíhající kolem hvězd. Počítače JPL rychle stanovily polohu a předběžnou orbitu u řady z nich.

Wolf na první pohled viděl, že ty orbity jsou něčím zvláštní. Ani dvě z planet v jakémkoli systému se nepohybovaly ve stejné rovině ekliptiky. Mnoho z nich bylo na vysoce nakloněných rovinách. Některé se pohybovaly pryč od sebe. S různými rovinami ekliptiky si Wolf dokázal poradit. To mohly způsobovat přirozené mechanismy. Pokud by se dvě planety k sobě přiblížily, mohla by je vzájemná interakce jejich gravitačních polí vychýlit do jiné roviny ekliptiky, každá by dostala tu druhou do jiného sklonu. Cosí podobného se stalo s Plutem před miliardami let. Ale ta malá vzdálenost a proti sobě postavené orbity Wolfa mátl. Neexistoval normální způsob, jak by se planety mohly dostat do takovéto pozice a pohybovat se pryč jedna od druhé.

Rychlý propočet oběžné dráhy Země ukázal, že planeta oběhne kolem nové hvězdy každých tři sta sedmdesát dní. Od nynějška budou v kalendáři přebývat čtyři dny.

To znělo rozumně, ale Země se nacházela v hodně podivném sousedství. Její nejbližší planetární soused se pohyboval po oběžné dráze pouhé tři miliony kilometrů směrem dovnitř, i když jeho orbita byla o čtyřicet pět stupňů odkloněna od zemské a pohyboval se od východu k západu. Byl na opačně směřované oběžné dráze, pohyboval se opačným směrem a momentálně byl nejbližší Zemi. V pozemských teleskopech byl vidět jako nádherná modrozelená planeta.

Dvě hodiny nato, co získali tyto obrázky, přišly observatoře s další bombou. Země hleděla dolů na *polární* oblast nového slunce. Wolfovi nějakou chvíli trvalo, než se s tím smířil. No, pokud měly roviny ekliptiky všechny možné sklony, *někdo* musel být na polární orbitě.

A byla tu další podivná věc: pokud mohl z těch prvních dat soudit, byly *všechny* planety pozemského typu. Žádní plynoví obři, žádné koule z ledu. A *všechny* se pohybovaly po oběžných drahách uvnitř biosféry jejich hvězdy, v tom úzkém pásmu, které umožňovalo zhruba stejnou teplotu jako na Zemi.

A samozřejmě byla Země rovněž v biosféře své nové hvězdy, v čemž byl právě háček. Jednou z mála věcí, která se nezměnila, byla sluneční konstanta – průměrné množství energie slunce dopadající na danou rozlohu na zemském povrchu. To zůstávalo přibližně beze změny až na pár desetinných míst.

A *to* jasně naznačovalo cosi, co nechtěl vědět. Možná Wolf nebyl až zase tak přízřebivý, jak doufal.

Dianne Steigerová pocítila okamžik triumfu. Zapomeňte na všechny roboty a palubní automatiku a programy umělé inteligence na *Kryse smečky*. Tohle byl okamžik, kdy *Krysa* potřebovala na palubě poctivého *člověka* z masa a kostí. Ta ubohá loď si s takovou situací nedokázala sama poradit. Potřebovala lidského pilota – a opraváře.

Ale opravy nejdříve. Dianne se pozorně zahleděla na displej. Pokud to dokázala odhadnout, byla část přídě *Krysy* odlomena v prvním okamžiku toho, co se stalo. Dianne zamrkala, když si uvědomila, že nedokáže žádným rozumným způsobem popsat, co viděla.

Kruci, co to vlastně bylo? Co se *přesně* stalo? Dianne přejel po zádech mráz, když si tu otázku jen položila.

Ale měla toho dost na práci s menšími problémy. Ať už to bylo cokoli, způsobilo to její lodi řadu problémů. Vypadalo to, jako by první projev té prokleté modro-ne-bílé nastal právě pod bokem *Krysy* a zanechal pět centimetrů přídě lodi na druhé

straně. Ta modro-ne-bílá plocha musela projet přídi jako nůž salámem. Třeba se ještě vznášely její drobné zbytky vesmírem někde ve Sluneční soustavě.

Musí se soustředit na to, co sama zvládne. Znovu se zadívala na škody v přídi. Prvních pět centimetrů bylo pryč a poškozené ústí čelních trysek bylo kratší, takže by zřejmě vyšlehly nesprávným směrem. Bylo štěstí, že se vůbec zažehly, namísto aby prostě vybuchly. Na trupu viděla stopy ohoření, potvrzující, že část výfukových plynů z reakčních motorů se dostala, kam neměla. Bylo to těsné.

Takže je čas dát čelním tryškám sbohem. Neodvažovala se pokoušet štěstí tím, že by je znovu použila. Loď mohla letět bez čelních trysek. Bylo to obtížné, ale proveditelné.

Ale i tak bude poškozená příď potřebovat opravy. Nemohla by vydržet zpětný vstup do atmosféry s nekrytým holým kovem a nesprávným tvarem přídě. I kdyby neměla doletět s lodí domů, ale jen na opravářskou stanici ve vesmíru, nechtěla tu poletovat bez přídě. Jemné součástky uvnitř neměly být nikdy vystaveny teplotním extrémům otevřeného vesmíru. Musela to nějak ucpat.

Pěna ve spreji. Manipulátor číslo dvě měl na konci pěnovou trysku, určenou pro řešení právě takových problémů. Zapnula mechanismus a navedla paži co nejbližší k přídi.

Pracovala opatrně s jemným sprejem a nanášela jednu ablativní vrstvu pěny pohlcující teplo za druhou. Ve vakuu pěna během několika vteřin ztuhla a byla tvrdá jako skála. Předpokládalo se, že ten materiál vydrží dost dlouho na jeden vstup do atmosféry. Roztavením se sloupne a přitom pohltí nadbytečné teplo při průletu atmosférou.

Byla to jemná práce. Pěna musela být silná a dobře spojená, navíc musela odpovídat bývalému tvaru přídě, jak to jen šlo. Dianne chtěla spěchat, dokončit to a dostat se co nejdříve z tohoto divokého místa, kde se objevovala pole neviditelné modré ne-běli a uřízla vám příď lodi. Ale spěch ji mohl zabít, toho si byla vědoma. Pracovala pomalu a opatrně. Snažila se udržet spěchající a neklidnou část své osobnosti na uzdě.

Nakonec s tím byla hotova. Odtáhla manipulátory a prozkoumala výsledky své práce dálkovou kamerou, namontovanou na paži číslo tři. Vypadalo to dobře. Čistá práce.

Paže číslo jedna a dva se odsunuly, když zatáhla vnější manipulátory. Ablativní pěna by *měla* vydržet dost dlouho, aby mohla proletět atmosférou. *Proletět?* Opravdu na sebe chtěla vzít takové riziko? Opřela se a uvažovala. Průlet atmosférou byl určitě riskantnější než nouzové přistání na některé z orbitálních stanic. NaPurHab byl mimo její dosah – a stále jí nepřipadal jako nejvhodnější místo. A ostatní stanice? Z této orbity neměla žádnou z větších stanic v zorném úhlu a komunikační kanály byly úplně rozhozené. Pravděpodobně zmizela většina komunikačních satelitů. Neměla tušení, zda tu ještě jsou orbitální stanice – zda zůstaly na starém místě anebo zda byly schopny přijmout kosmické lodi a uprchlíky.

Na druhé straně tu Země *byla*. *Viděla* ji. Ať už se stalo cokoli, stalo se to se *Zemí*. Stanice a zařízení na orbitě to mohla přechkat, anebo nemusela – to viděla na vlastní oči. Měla silný pocit, že *Krysa* by tady nebyla, kdyby byla při opuštění NaPurHabu o dalších sto metrů blíž k Měsíci.

A kde by vlastně *Krysa* byla? Kde byl Měsíc? Pořád ve Sluneční soustavě?

Panebože. Kde bylo *Slunce*?

Rozhlédla se po okolním vesmíru. Přesněji řečeno, kde byla *sama*? Co tohle *bylo* za místo? Zapudila tu myšlenku a stáhla poslední manipulátor. Přemýšlení o těchto věcech jí nepomůže dostat se bezpečně domů. Znovu se usadila u pultu a zapnula navigační systém. Pracovala jen manuálně, řídila se vlastním zrakem, ale dala se do práce a začala propočítávat vstup do atmosféry.

Všude kolem ní bylo neznámo. Tohle bude nejnebezpečnější zpáteční let jejího života.

Ale už věděla, že je to jen taktický ústup. Ona se vrátí, vrátí se sem do vesmíru a zjistí, co se vlastně stalo a proč.

Pokrytá potem, napůl ochromená vyčerpáním a šokem si připravila pro nebezpečnou cestu domů poškozený skafandr.

Už si plánovala pomstu a čekala na den, kdy se postaví moci,
která přesouvala planety, ať už to byl kdokoli.

Byla šťastnější než kdykoli předtím za celý život.

Volající byl unesen. Očekával pomoc – nebo v ní alespoň doufal – ve formě Kotvy. Ani se neodvažoval snít o tom, že by mu Sféra poslala sofistikovanou Kotvu portálu, natož čerstvě zrozené Pojídače světů. A neodvážil se doufat, že by pomoc mohla přijít tak brzy.

Kotvy často přicházely rychle, ale Kotvy portálu posílala Sféra málokdy. Bylo známo, že často uběhla období rovná několika pozemským letům – nebo dokonce desetiletím či staletím – než skrz Kotvu portálu přišla nějaká pomoc.

Ale i standardní Kotva neportálového typu by samozřejmě posloužila životně důležitému účelu. Standardní Kotva by zajistila otvor v prostoru, třebaže menší, než jaký by umožnila Kotva portálu. Cokoli se dalo poslat normálním prostorem, bylo možno poslat i skrze tento otvor. Jako rádiové signály. Volající vysílal vlastní datovou sadu, znovu a znovu, aby zajistil přesnější příjem. Obdržel signály zpět s daty, která potřeboval pro obnovení dokonalého kontaktu po tolika eónech mlčení. Sféra a Volající se vlastně znovu učili archaickému dialektu toho druhého.

Ale teď přijímal Volající signál s věcným obsahem, ne jen jazykovou lekci. Podle standardního postupu vyslal signál zpět, aby tím potvrdil jeho přijetí.

To nevyžadovalo žádné přemýšlení. Ale k vyhodnocení signálu přemýšlení třeba bylo. Volající zprávu prozkoumal.

A propadl strachu.

Z Pluta na Měsíc to byla dlouhá cesta, i když loď byla hodně rychlá. Alespoň že byla skoro už u konce. Asi během hodiny by měli přistávat. Sondra vzhledla od obrazovky ze zprávami a propagandou z Měsíce a podívala se přes malou důstojnickou kabinu na Larryho a Raphaela. Byla to skutečně ohromná zábava, být tady napěchována s nimi dvěma a s Collierem, mlčenlivým pilotem *Nenyi*.

Sondra myslela na sebe v souvislosti s Raphaelem a Larrym. Ten urychlený let *Nenyi* dokazoval, jak ti tři byli najednou důležití, a to nejen na Plutu. To, že byl prstenec najednou důležitý i mimo Pluto, ukazoval fakt, že opravy a vylepšení *Nenyi* měly dostat po přiletu na Měsíc nejvyšší prioritu. S polovinou zničené infrastruktury celého satelitu to už něco znamenalo. Sondra v těch zprávách mířících sem a tam zachytila ideu: když už je Larry Chao a Prstenec dostali do téhle šlamastyky, pak je jen Larry Chao a Prstenec taky mohou z toho dostat *ven*.

„Jste si jistý, že ty hodnoty skutečně odpovídají?“ ptal se Larry lehce zastřeným hlasem ze spací kabiny. Většinu práce prováděl tam v chabé snaze poskytnout ostatním trochu soukromí – ale jeho hlas bylo stále slyšet. Nepochybně hovořil do mikrofonu rádia, který měl poslední dny jakoby přioперovaný. Většinu cesty strávil spory s jakýmsi chlápkiem jménem Lucian Dreyfuss o údajích týkajících se té černé díry v Zemském bodu. Ted' byli alespoň na rozumnou rádiovou vzdálenost od Měsíce. Zpoždění způsobené rychlostí světla už nebylo tak rozčilující.

Sondra zoufale toužila po skutečném soukromí, chtěla se dostat pryč od ostatních a zůstat sama. Byla smůla, že zbytek obrovské lodi byl izolován a naplněn pružnými bublinami s palivem. Jen sedm oddílů bylo otevřených – řídicí místnost, důstojnická kabina, čtyři spací kabiny velikosti rakve a osvěžovna, vybavená naprosto nevyhovující sprchou v nula g.

Šestnáct dní. Šestnáct dní letu z Pluta na Měsíc. Larry měl alespoň svou práci, probíral matematiku a fyziku, hledal odpovědi a řešení.

Takto se vyrovnával se svou vinou. Tak jak si sakra měla ona poradit se svojí? Bez její podpory a pomoci by Larry nesebral odvalu udělat to, co udělal. Ale byla to vůbec pravda? Jak by se měla cítit odpovědná za kataklyzmatické a naprosto nepředvídatelné činy jiného člověka?

Povzdechla si a vrátila se ke čtení. Dostala se k prohlášení Nahého purpuru. Totální nesmysl, ale alespoň to byla změna po naslouchání Larryho hádkám o fyzice.

S hrdostí vyhlášíme své vítězství, když jsme Sluneční oblast zbavili té pohromy zvané „Země“. Sondra se zamračila. Další žvásty. „Co je to Sluneční oblast?“ zeptala se doktora Raphaela.

Raphael odložil vlastní knížku a na chvíli se zamyslel. Vypadal klidně a uvolněně, jako by během letu našel nějakou část sama sebe, nějakou část, která až dosud chyběla. „Znal jsem tyto věci, ach ano. Purpuroví odmítají pojem Sluneční soustava, protože naznačuje, že v přírodě existuje organizace a účel. Chaos je samozřejmě prvotní stav a pokus zavést jakýkoli řád jsou útokem člověka na přírodu. Možná jsem tu logiku nevyjádřil přesně. Je obtížné číst víc než jednu větu od Purpurových nebo Oktálů nebo jakýchkoli jiných radikálů, aniž byste narazila na nějaké nezvyklé slovo nebo verbální konstrukci. Myslím, že zjistíte, že úvahy skryté za většinou toho zvláštního jazyka nejsou o nic přirozenější než samotné texty. Mohla byste něco z toho přečíst nahlas? Už jsem to neslyšel po celá léta.“

Sondra si odkašlala. „Pokusím se, ale polovina z toho jsou hádanky a odlišné hláskování. Asi to bude nahlas znít ještě nesrozumitelněji. Tak jak to je: „Po miliardy let byla Sluneční oblast zborcená ve stavu nepřirozeného stavu existence, když perverze života obrací entropii a patavývoj bránil právu a přirozenému směřování k všeobecnému rozkladu. Nyní, díky Hnutí Nahého purpuru, je Sluneční oblast očištěna od zdroje této nákazy a byl obnoven náležitý stav přírody.“

Tento technologo-vševědomo-průlom Purpuru prokazuje nadřazenost Moudrosti činů Nahého purpuru nad

ignoranci/anty. Až se všichni naučí ignorovat toto mravenčí úsilí lidí hledat řád a stabilitu, budou všechny kultury moci/mít spokojené žití/bytí.

Ale nyní člověkově všech rodů na všech světech všude mohou započít nový život, pryč od útlakového jařma Zemského kulturního imperialismu. Hnutí Nahého Purpuru poskytlo tuto obrovskou službu zdarma, ale příspěvky a nové přírůstky Účelu marnosti jsou vždy vítány...“

„Bláboly,“ řekla Sondra. „Naprostě nesrozumitelné bláboly.“

„Ale zvláštním způsobem poetické,“ oponoval jemně Raphael. „Pozoruhodné na tom je, že existují lidé, i když velmi málo, kteří tomu uvěří a na které to udělá dojem. Budou uvažovat o možnosti, že skupinka excentriků v jednom opuštěném vězeňském kráteru může ničit celé planety. Několik se jich připojí nebo aspoň přispěje. Stačí jeden věřící z milionu, aby Účel marnosti přežíval.“

Nebo to alespoň byla pravda v době, kdy Purpuroví měli za posluchače osm miliard lidí na Zemi. Protože nyní žije ve Sluneční soustavě méně než jeden milion lidí a jsou silně rozptýleni. Jak bude skupina pracujících s davy fungovat ve Sluneční soustavě s malým a rozptýleným obyvatelstvem?“

„No, to určitě nedává smysl. Ale aspoň ti Purpuroví napsali tu svoji tirádu v něčem, co připomíná prózu.“

„Máte nějaký další vzorek?“ uchechtl se Raphael.

Sondra nikdy toho člověka neviděla tak uvolněného a otevřeného. Pod vším tím hněvem se skrývala fascinující osobnost. Dostat se z Pluta pro něho znamenalo zcela osvobozující zážitek „Oktály milénia. Mají tu konkurenční prohlášení – v notaci osmičkové soustavy. Předpokládám, že bych to mohla nechat přeložit počítačem.“

„Pochybuji, že by to za to stálo. Ani v překladu by to nedávalo smysl. Oktálové vybírají znění pro zajímavé číselné vzorce, jak je vydává osmičková soustava.“

„Jak to, že toho o těch skupinách tolik víte?“

Raphael se usmál. „To moje žena, Jessie. Byla ohromná v objevování, dovedla nacházet všechno podivné a nezvyklé a pak se na to šla podívat. Tehdy existovala v univerzitních komplexech řada nezvyklých věcí. Měla zvláštní slabost pro skupiny na okraji, a dokonce koketovala s glibstery, když jsme dělali postdoktorskou práci. Teď už se nevyskytují, ale glibové a higginiisté byli reakcí na politicky správné označování ostatních skupin. Glib-higům nezáleželo na tom, co dělali, nebo co měli na mysli, dokud se to předkládalo zábavným způsobem.

Ale Purpuroví – ti jsou mimořádní. Nebo aspoň bývali. Zapomněli, čím byli, a to je svým způsobem tragédie. Celá struktura Hnutí Nahého purpuru byla postavena na hledání cílů – jako vyvolání nenásilného kolapsu lidské civilizace – které byly odrazující a zcela nedosažitelné. Cíle, které si zvolili, byly nejen nedosažitelné, ale *záměrně* nedosažitelné. Mám vlastní dojem, že si na počátku říkali La Manchové nebo Donové Q, podle dona Quijota a jeho větrných mlýnů. Celá ta myšlenka nedosažitelného cíle měla hledače přinutit, aby neustále o něco usiloval, stále hledal, aby nikdy neodpočíval. Pronásledování čehokoli bylo absolutnem, ideálem, nikdy jste neměli dojít tam, kam jdete, abyste si uvědomili, že nikdo nedojde cestu života živý. Mělo vás to přimět vážít si drobných úspěchů, kterých jste *dosáhli*.

To byly *cíle* původních Purpurových. Nejen šok samotný, ale šok z určitého důvodu. Vyburcovat lidi z jejich sebeuspokojení, připomenout jim, že svět není takový, jaký by mohl být – a ve snaze dohnat lidi k vyšším cílům je aspoň přinutit znovu aktivně přemýšlet. Když vás společnost vyobcovala za nezávislé myšlení, byl jste přinucen zaměřit se na vlastní cíle a posílit tak svou individualitu.

Jessie mi ukázala, že právě tento rozpor, tato potřeba jít stále dál byla skutečným, *skrytým* smyslem Účelu marnosti.“ Raphael se zahleděl do dálky. „Dnes je filozofie Purpurových pouhý blábol, který má za cíl, aby každý vyjadřoval svou individualitu vlastním způsobem. Má zajistit, aby všichni byli

stejně nekonformní. Ale ty jejich styky s trestanci z Tycha je otrávil. Jessie předvídala, že k tomu dojde, než zemřela.“ Raphael potřásl hlavou. „Mrzelo by ji, kdyby viděla, že měla pravdu. V lidech z Tycha nezbylo nic než hněv. Hněv a pocit, že vesmír jim dluží život. Jejich filozofií je hra nesmyslných slov, pro arogantní, aby ospravedlnili to, co by udělali stejně.“

V Purpurových byl vždycky hněv – ale kdysi dávno v nich byla i naděje. Dnes se z jejich naděje stala pouhá zatrpklost.“

Sondra byla ohromena, ne z Raphaelových slov, ale ze skutečnosti, že vycházejí ze rtů dříve tak zahořklého starého muže. „Jessie musela být pozoruhodná žena,“ řekla konečně.

„Ach ano, to byla,“ přikývl Simon Raphael s jistou melancholií. „To opravdu byla. Vzpomínal jsem často, jak mimořádná bývala.“

Zazněl signální tón a pilot Collier oznámil interkomem klidným a sebejistým hlasem: „Zbývá třicet minut do přistání na Měsíci. Pokud si nastavíte monitory na vnější kamery, měli byste mít pěkný výhled.“

Sondra vydechla úlevou. Ten nekonečný let byl téměř u konce. Obrátila se k monitoru, ne aby si prohlédla ubíhající krajinu, ale aby sledovala jakékoli známky poruchy motorů při závěrečných manévrech. Na okamžik vzhlédla, když Larry vyšel ze své kabiny, přešel k lehátku pro přistávání a připoutal se. Vypadal stejně nervózně jako ona. Oba si byli jisti, že ta cesta zničí motory *Nenyi*. Loď letěla celou cestu z Pluta až sem s trvalým zrychlením. Takhle se nemělo zacházet se stroji, které nebyly pro něco takového navrženy. Technika je sem dostala za šestnáct dní, ale jinak Sondra neviděla důvod tento způsob doporučovat. Cesta byla nepohodlná – a děsivá.

Po první polovinu cesty bylo zrychlení jedno a čtvrt g a pak hned *brzdění* o stejné hodnotě ve druhé polovině letu. Sondra ani nechtěla přemýšlet o pekelných nejvyšších rychlostech, kterých dosáhli při obratu. Pozitivní stránkou bylo, říkala si Sondra, že šestinová gravitace na Měsíci jí bude připadat jako neskutečný luxus, až *Nenya* přistane.

Larry sledoval, jak se k němu skoky blíží měsíční zbrázděný povrch plný kráterů, a najednou mu všechny starosti ohledně povahy černých děr připadaly mnohem méně důležité. Sevřel ruce ve smrtelném stisku kolem opěradel lehátka, zavřel oči a viděl obraz *Nenyi*, jak se sráží s Měsícem. Nebylo to k ničemu. Znovu otevřel oči. Motory vrčely, jako by běžely příliš slabě, aby dokázaly zvládnout pád na planetu. Pak úplně ztichly, což ho zneklidnilo ještě víc. Vpil se očima do monitoru, na kterém ubíhal povrch zvrásněný krátery. Každým okamžikem rychleji a blíže.

Stroje znovu ožily a loď zpomalila do rozumného klouzavého letu. *Nenya* zastavila nad přistávací plochou. Motory zhasly a loď s jemným a nevýrazným drcnutím přistála. Larry měl sotva čas vydechnout, když se na spodních palubách ozvalo bouchání a cvakání. Vstupním otvorem vstrčil dovnitř hlavu mladý muž a rozhlížel se, až spatřil Larryho. „Larry O’Shawnessy Chao?“ zeptal se.

Larry v šestinové gravitaci poněkud nejistě vstal. „Jo,“ odpověděl, když poznal hlas z debat rádiem. „Vy jste Lucian Dreyfuss.“

Lucian vnikl dovnitř skokem, který působil až zneklidňujícím dojmem, a zašklebil se. Natáhl ruku a Larry jí potřásl tak silně, jak jen dokázal. Byl to malý muž mohutného vzhledu, pravý opak podsaditého, spokojeně vyhlížejícího lunárního typu. Měl bledou úzkou tvář a v jeho úsměvu vystupovaly zuby. Dlouhé rudohnědé vlasy, střižené v přiléhavém účesu, mu stály rozcuchané na hlavě. Stisk ruky měl až příliš pevný. Košile s krátkými rukávy odhalovala svalnaté paže. Byl o rok nebo dva starší než Larry a v jeho úsměvu bylo cosi, co napovídalo, že se cítí ve vůdčí pozici, jako by už spolu soutěžili.

Lucian se rozhlédl kolem. „Doktorko Berghoffová, doktore Raphaeli, i vy buďte vítáni. Následujte mě prosím dolů přístupovým vchodem, na městské straně propusti na vás čeká vozidlo. Konference se sejde, jakmile dorazíte. Posádka přístavu se postará o vaše zavazadla. V konferenčním středisku

trochu spěchají, abych to řekl mírně. Byly tu jakési divoké pověsti kolem lidí z PSOV.“ Náhle se zarazil, jako by povídání o pověstech jen prodloužilo čekání na odhalení pravdy. „Jakmile dorazíte, zasedání okamžitě začne.“ Pokynul všem třem, aby sestoupili průlezem. Larrymu to připadalo jako zvlášť profesionální gesto, jako by byl zvyklý dělat průvodce.

„Okamžitě?“ zeptal se doktor Raphael.

„Ach, ano, pane.“

„Chápu,“ odpověděl Raphael a trochu ustaraně pohlédl na Sondru a Larryho.

Byli stále ještě v cestovním oblečení, které si zvolili pro pohodlnou cestu na přeplněné lodi a které se rozhodně nevyznačovalo elegancí. Larry měl na sobě jednu ze svých nejkřiklavějších košil a vsadil by se, že jeho červené šortky s ní neladí, jako s ničím ostatním. *Náramné odění pro historické zasedání*, říkal si. Sondra na tom byla o trochu lépe v černé domácí kombinéze, ale ta vypadala, jako by v ní spala, s několika skvrnami od snídaně na přední straně. Raphael v normálních kalhotách a pulovru vypadal na vrchol formálnosti.

„No, předpokládám, že se budou zajímat o naše slova, nikoli o naše oblečení,“ konstatoval nakonec Raphael.

„Ano, pane,“ přisvědčil Lucian s pohledem na hodinky. Zřejmě nesledoval nic jiného než běh času. „Půjdeme?“

Tři návštěvníci ho trochu nejistě následovali. Vedl je vstupním otvorem a pak propustí, pružnou přístupovou chodbou, dosti dlouhou a svažitou, která je zavedla až do podzemí ke složitému systému propustí. Skupina dělníků ve skafandrech si navzájem kontrolovala vybavení. „Opravařská četa,“ vysvětlil Lucian. „Bude vylepšovat vaši loď – určitě to nebude naposledy, co potřebuje někam rychle doletět.“ Larry si všiml zneklidněného výrazu v Raphaelově tváři a neubránil se záchvěvu sympatie. Raphael byl ředitelem stanice a *Nenya* byla vždy jeho životním poutem, jeho zpáteční lístkem, kdyby se cokoli pokazilo, talismanem, díky kterému se všichni cítili bezpečněji.

Věci šly příliš rychle. Lucian je provedl komplexem propustí a městským tunelem k malému otevřenému elektrickému vozidlu. Posadil se na místo řidiče a ostatní nastoupili.

Larry sotva dosedl, když Lucian šlápl na akcelerátor. Pneumatiky zaskřípaly a vozidlo se rychle rozjelo úzkým, slabě osvětleným tunelem. Před deseti minutami byl Larry vystrašený letem v přistávající kosmické lodi. Brzy se ale rozhodl, že balistické přistání *Nenyi* bylo ukázkou bezpečnosti ve srovnání s jízdou cestujícího v tomhle Lucianově vozítku.

„Vy tři jste přijeli jako poslední,“ zakřičel Lucian přes hučení vzduchu v tunelu. „Věci teď běží rychle, i od mého posledního vysílání. Marcia MacDougalová z PSOV by měla mít nějaká zbrusu nová čísla.“

„A naše čísla stále ještě platí?“ zavolal v odpověď Larry a snažil se zapomenout, že svírá držadlo sedátka tak pevně, jako se držel opěradla lehátka na lodi.

„Čísla jsou v pořádku, naprosto souhlasí. Co se mi nelíbí, jsou vaše závěry.“

„Ty závěry jsou nezpochybnitelné.“

„Podle mého názoru nikoli,“ křikl Lucian a snažil se, aby ho bylo v hukotu vzduchu slyšet. „Ale zpět k těm číslům. Provedl jsem poslední aktualizaci, než jste přistáli. Hmota černé díry v Zemském bodu je nepochybně stanovena jako 1,054 hmotnosti Země, od jejího objevení k nárůstu hmotnosti nedošlo, i když začínáme pozorovat slabé pole úlomků. Použili jsme optickou zvětšovací techniku, abychom přesně určili spinové číslo. Severní magnetický a spinový pól míří nepochybně *k jihu*. Ale jste si úplně jistý, co ta čísla *znamenají*? Stále trochu váhám vyjít s nimi na veřejnost.“

„Pokud jsou ta čísla správná, tak neváhejte,“ zavolal Larry trochu rozčileně. „Když už svolali mimořádné zasedání, nemůžeme ztrácet čas opakovaným prověřováním jen proto, že máte výhrady vůči odpovědím. Dejte mi jiné vysvětlení a nechám si to pro sebe.“

„No dobře, dobře, *asi* jste mě přesvědčil, ale jen taktak. Ostatní výzkumníci se budou muset rozhodnout sami.“

Na zadním sedadle slyšela Sondra sotva polovinu, ale příliš jí na tom nezáleželo. Ti dva tohle téma probírali už celé dny. Vozidlo vyrazilo z tunelu do čehosi, co znamení označovalo jako SubBublinu Amundsen, a najednou bylo o hodně víc na co se dívat, než pouhé skály. Nakrátko si povšimla trochu pochroumaného města, tu a tam lidé pracovali na úklidu. Neměla možnost prohlédnout si cokoli pozorněji, protože Lucian dupl na brzdy tak prudce, že to všechny vrhlo dopředu. Zřejmě dojezili do Armstrongovy univerzity, i když Sondra nezpozorovala žádné označení. „Jsme tady,“ oznámil Lucian a vyskočil z vozu. Zavedl je do dlouhé, nízké, akademicky vyhlížející budovy. Spěchali dlouhou chodbou. Dveře na jejím konci byly otevřené a Lucian je zavedl přímo dovnitř.

Larry vstoupil do místnosti poslední a zprvu mu připadalo, že tu není nic kromě očí zírajících zpoza dlouhého stolu. Všichni v místnosti zírali přímo na něj, pozorně si prohlíželi muže, který zničil Zemi. Larry měl pocit, jako by se hnál dopředu jak šílený a narazil do cihlové zdi. Cihlové zdi ze samých očí.

Zaslechl, jak se za ním zavírají a zaklapují dveře, což ho právě nepovzbudilo.

Larry pocítil na paži jemný stisk ruky, a když se otočil, spatřil drobného mužička v přísně šitém zeleném fraku, který platil na Měsíci za módní hit. „Vítám vás všechny,“ začal. „Jmenuji se Pierre Daltry, jsem kancléř univerzity, a jak se zdá, de facto i vedoucí této skupiny, alespoň prozatím. Kdybyste laskavě zaujali svá místa, abychom mohli začít. Pane Chao, doktorko Berghoffová, doktore Raphaeli?“ Posadili se na židle, které jim vyhradili v Čele dlouhého stolu. Přinejmenším Larry by si přál méně prominentní místo.

Kancléř Daltry přešel ke svému místu uprostřed stolu, ale zůstal stát. „Nebudu ztrácet dlouhý čas představováním,“ zahájil projev, „ale chtěl bych mluvit o několika hlavních přednášejících dnešního sezení. Jsou to lidé, kteří vykonali

nejvíc práce, aby prozkoumali naši dnešní situaci. S Lucianem Dreyfussem jste se všichni setkali. Tyrone Vespasian, rovněž z Orbitálního střediska dopravy. Marcia MacDougalová a Hiram McGillicutty z PSOV.“ Ukázal na každého z nich a pak pokynul celému stolu.

„Každá významná vláda ve Sluneční soustavě je zde zastoupena – včetně Země, dalo by se říci. Je zde Nancy Stantonová, velvyslankyně OSN při Lunární republice. A jsme tu, abychom přijímali rozhodnutí. Simon Raphael a Larry Chao před několika dny navrhli uskutečnit toto zasedání a od té doby se vše odehrávalo rychle, což zvyšuje význam – a odpovědnost – této konference. Protože čas na jednání je krátký a potřeba jednat rychle vysoká, souhlasily jednotlivé vlády s tím, že zmocní tento společný výbor, aby jednal i konal. To, co se u tohoto stolu rozhodne, nebudou pouhá doporučení, ale plán na tento den. Takže zvažme, co teď uděláme.“

Daltry se odmlčel a rozhlédl se okolo stolu.

„Napadá mě okamžik z dějin Měsíce. Asi před sto lety byla politická situace nebezpečně blízko meziplanetární válce. Na jedné straně Země a Měsíc, na druhé straně zbytek Sluneční soustavy. Uprostřed této krize se asteroid, který měl být umístěn na oběžnou dráhu Země, dostal tak blízko, že hrozilo nebezpečí srážky. Ve srovnání s touto pohromou by byla jaderná válka cosi triviálního. Měsíc nesl hlavní následky této krize, a tak nám tyto dny dnes připomíná Morrowův kráter uprostřed odvrácené strany – a naše nezávislost na Zemi.“

Až do doby před několika dny jsme si mysleli, že taková srážka s asteroidem by byla tou nejhorší možnou katastrofou, jaká může potkat lidstvo nebo Zemi. Teď už jsme samozřejmě moudřejší.

Jako druh jsme si často namlouvali, že víme, co nejhoršího by nás mohlo potkat – a vždy jsme zjišťovali, že se může stát ještě něco *horšího*. Hladomor, záplavy, ekologické katastrofy, jaderná zima, náraz asteroidu. Pokaždé ta nová, horší varianta nahradila starou, o které se mělo za to, že je nejhorší. Můžeme si být *ted'* jisti, že to nejhorší je za námi?“

Okolo stolu bylo ticho.

„Prosím pana Chaa, aby zahájil věcnou diskusi.“

Larry Chao uvažoval, zda má vstát nebo nikoli, a rozhodl se záporně. Cítil se už tak vystavený pohledům, když jenom sedel. Nikdy předtím na Měsíci nebyl. Co tu hrome vlastně dělá, když má mluvit ke všem těm hlavounům? Stálo to opravdu za tu snahu a peníze dostat ho sem tak rychle, aby tu mohl mluvit?

K čertu s tím. Larry se narovnal a zahájil svou řeč. Doufal, že s tím bude hotov co nejdřív. „Ach, ještě jednou děkuji, kancléři a, eh, vážení členové společného výboru.“ Nebyl si ani přesně jistý, zda by se tato skupina měla takto nazývat.

Vytáhl z kapsy nějaké poznámky a procházel jimi, aniž by je vnímal. Snažil se uspořádat si trochu myšlenky. „Dovolte mi začít tím, že skupině předložím první a základní otázku: je ta černá díra na místě, kde kdysi bývala Země, skutečně planeta Země? Způsobil nějak náš – *můj* – experiment, že Země byla rozdrčena v nic?“ *Tak, a řekl jsem to*, pomyslel si. Srdce mu bušilo v hrudi. U stolu to lehce zašumělo, když se Larry přiznal k vlastnímu podílu na katastrofě.

Ano, já jsem to udělal, říkal si. *Připouštím to*. Věděl, že tady nemá na vybranou a musí přijmout fakta. Nikdy se nebude moci skrýt před tím, co se stalo a co udělal. Do konce svých dnů bude žít pod mrakem. Předstírat, že tu není, by situaci jen zhoršilo.

Sondra seděla vedle něho a sledovala svého přítele. I když byl nervózní, viděla, že dorostl, změnil se a vyzrál. Když mluvil, seděl o něco víc zpříma, vracel pohled posluchačům trochu jistěji. To nejisté poloviční dítě ještě nebylo úplně pryč, ale bylo v něm i mnohem víc z dospělého.

Larry pokračoval. „Během naší cesty z Pluta jsem byl v neustálém kontaktu s Orbitálním střediskem dopravy zde na Měsíci. Jak nepochybně víte, toto zařízení přišlo s perfektními daty o zdejší situaci v systému Země-Měsíc – nebo by snad teď bylo vhodnější nazývat jej Lunární prostor.“ V obecnstvu to znovu zašumělo. „Lucian Dreyfuss v OSD soustředil veškeré

informace, které OSD shromáždilo o černé díře. On i já jsme tato data analyzovali a došli jsme k týmž závěrům.“

Larry zahlédl Luciana na druhém konci stolu, jak mu lhostejně vrací pohled a nijak nenaznačuje souhlas či nesouhlas. Larry si uvědomil, že Lucianův chlad obdivuje.

„Vymodelovali jsme, jak by Země *vypadala* jako černá díra, a srovnali jsme to s měřením černé díry na místě, kde dřív byla Země.“

Larry se začínal rozechřívat a zapomínal na svou nesmělost. „Problém je v tom, že jen velmi málo vlastností černé díry lze změřit. Z mnoha hledisek tu černá díra vlastně není. Nemá žádnou velikost, žádnou barvu, žádné spektrum. Má nekonečnou hustotu. Ale jsou určité věci, které změřit *můžeme*. Především a zejména je tu hmotnost černé díry. První věc, kterou jsme se o černé díře dozvěděli, bylo, kolik váží.

Rovněž si vzpomenete, že vážila o pět procent víc než Země. To nezní jako příliš mnoho, ale nezapomínejte, že Měsíc má jen jedno celé dvě desetiny procenta Země. A vzpomeňte si, že hmotnost černé díry byla změřena teprve osm hodin po zmizení Země. Takovou hmotnost *nemohla* získat tak rychle. Kdyby měla být černá díra v Zemském bodu skutečně Zemí, musela by být planeta odstraněna, stlačena do singularity, nakrmena ekvivalentem čtyř hmotností Měsíce a pak vrácena do výchozího bodu, to vše za osm hodin. Podle mne je nemožné, že by ta černá díra byla doopravdy Země.“

Larry si uvědomil, že si vzpomíná na staré časy, kdy působil jako univerzitní asistent. Vždycky rád přednášel. „Teď budu muset přejít na trochu složitější téma. Abych mluvil jasně, nebudu striktně používat zavedenou terminologii. Promiňte mi, budu-li příliš zjednodušovat, ale nebudu předkládat žádná nesprávná data, jen chci učinit svůj výklad trochu srozumitelnější.

Je několik věcí, které na černé díře měřit *můžeme*: vlastnosti spinu, elektrický náboj a magnetické pole, má-li nějaké. Horizont událostí, hmotnost, a samozřejmě sílu samotného gravitačního pole. To samozřejmě nejsou nezávislé

proměnné. Například magnetické pole, nebo jeho nepřítomnost, závisí jak na elektrickém náboji černé díry, tak na jejím spinu.

Můžeme změřit spin, náboj a účinky magnetického pole – a to nám prozradí užitečné informace. Začnu tedy spinem. Můžeme získat údaje o rotaci černé díry z pohybu jejích magnetických polí a z toho, čemu se říká optická zvětšovací technika. Osa spinu černé díry je vychýlena přesně devadesát stupňů od její roviny ekliptiky. Jak víte, zemská osa je od roviny ekliptiky vychýlena o 23,5 stupně. Přesunout zemskou osu do svislé polohy a udržet ji tak by vyžadovalo *obrovskou* energii. Planeta by se pohybu bránila, jako když se gyroskop brání snaze změnit *jeho* osu spinu. Pochybuji, že by se vám podařilo narovnat osu Země do svislé polohy, aniž byste poškodili planetární slupku a vystřelili tím velké odpady do vesmíru. Žádné takové odpady jsme neviděli.

Ale to je teprve první bod týkající se spinu. Abyste mohli zachovat hybnost, musí objekt rotovat *rychleji*, když se zmenšuje, jako když se krasobruslař při piruetě otáčí rychleji a rychleji, jak přitahuje paže k tělu.

Kdybyste rozdrtili Zemi v černé díře, musela by se výsledná díra otáčet znatelným zlomkem rychlosti světla. Tahle díra rotuje příliš pomalu, aby to mohla být Země. Rotuje jen jedním procentem rychlosti, jakou by se musela otáčet černá díra vzniklá ze Země. Mohl bych dodat, že se otáčí i nesprávným směrem.

Tahle černá díra rovněž vykazuje obrovský negativní elektrický náboj. Země byla elektricky neutrální. A další bod: severní a jižní magnetický pól černé díry je převrácen.

V hmotnosti, datech spinu, elektrickém náboji a magnetických vlastnostech – ve všem, co můžeme změřit – se tahle černá díra zásadně liší od toho, jak by Země vypadala, kdyby se změnila v černou díru.

Ze všech těchto důvodů si jsem jistý, že tato černá díra *není* Země.“

Místností to zašumělo výdechy úlevy. Larry je nechal odeznít, než pokračoval. „Co se tedy se Zemí *stalo*! Bud' to je někde jinde, anebo byla zničena. Kdyby byla zničena, kde je odpad, který by po ní zůstal, kde jsou zbytky? Kde byl energetický pulz? Kdyby byla Země rozdrcena napadrt', kdyby vybuchla, nebo se rozpadla na elementární částice či čistou energii, věděli bychom o tom – kdybychom tu událost přežili. Účinky by rozhodně nebyly nepatrné. Měsíc by byl zavalen sprškou úlomků nebo usmažen při uvolnění energie, anebo obojí.

Já věřím, že Země byla přemístěna na jiné místo a *nebyla* zničena.“

„No tak moment!“ zazněl ostrý hlas asi v polovině délky stolu. „V těch datech není ani sebemenší informace, která by něco takového potvrzovala. Já to vím! Většinu těch dat jsem shromažďoval sám.“ To vzrušeně prskal McGillicutty. „Neviděl jsem, jak se vaše vzácná černá díra vytvářela. Ale právě jste prvotřídním způsobem dokázal, že žádná technologie by nemohla zničit planetu, aby po ní nezůstaly stopy – a hned nato řeknete jen tak mimochodem, že je možné beze stopy planetu *ukrást*? Jaká technologie by umožnila *tohle*?“

Sondra se předklonila. „Červí díra, sakra! To je ta černá díra. Průchod černou dírou do prostoru, kde je Země.“

„Červí díra, takový nesmysl!“ odfrkl McGillicutty. „Červí díry neexistují. Nemohou existovat. A pokud si zasloužím své peníze, neexistují ani černé díry. Rozhodně ne takhle malé.“

Sondra pocítila, jak jí stoupá v krvi adrenalin. „Pro Boha svatého – viděl jste tělesa velikosti asteroidu vyletující z těch modravých záblesků – a vy jste nám poskytl obraz toho modrého blesku za planetou Zemí, když ji pohltil.“

„Já jsem ten obraz zaznamenal,“ vyštěkl McGillicutty, „ale nepodporuji jeho výklad. Na bývalém místě Země je jasně těleso s kompaktní hmotností. Vy jenom předpokládáte, že tato kompaktní hmotnost znamená černou díru. Já jsem neviděl žádný důkaz, který by tuto myšlenku podporoval. Co když je jenom mimořádně hustá, *bez* horizontu událostí a s tak nízkou

povrchovou gravitací, aby z ní mohla unikat hmota? Ještě jsem to nespočítal, ale připadá mi, že hmotnost Země by mohla být jen tisícinou hmotnosti černé díry a stále by měla jen několik metrů v průměru, příliš malá, abychom ji mohli vidět z této vzdálenosti. Ten paprsek mohl přesunout Zemi z normálního stavu hmoty do stavu hmoty podivných kvarků. Takové těleso o hmotnosti Země by mělo jen několik kilometrů v průměru a bylo by mimořádně tmavé barvy. Já tvrdím, že právě *taková* je situace a že ta tělesa o velikosti asteroidu vylétují z tělesa složeného z hmoty z podivných kvarků. Prudkým přechodem zpět do stavu normální hmoty.“

„A co ty modravé záblesky?“ ptala se Sondra.

„Energetické výboje spojené s čímkoli, co ty body g vystřeluje z povrchu hmoty z podivných kvarků.“

„Ale jak jsou vystřelovány?“ tázal se Larry. „Jaký je v tom mechanismus?“

„To ještě nevím, chlapče,“ zavrčel McGillicutty. „Ale to je jediný nevysvětlený prvek méj teorie. Vaše černá díra jsou *samé* nevysvětlené prvky. Moje teorie dává smysl. Vaše nikoli.“

Připojil se hukot dalších hlasů, nabízejících vlastní stanoviska.

Larry naslouchal tomu hluku a jeho nálada klesla na bod mrazu. Byli ochotni, dokonce dychtiví věřit důkazu, že Země nebyla zničena. Ale najednou pocítil okolo stolu cosi jiného. Teorie McGillicuttyho měla řadu závad, všechny dostupné důkazy ji popíraly. Ale možná byla přijatelnější než cosi s děsivou mocí vrhnout Zemi do červí díry.

Larry sledoval, jak kolem něj létají argumenty. Všichni byli s ním, dokud ho McGillicutty nepřerušil. Ale ztratil je, když dostali něco, co chtěli slyšet raději. Larry se sesunul do křesla a cítil se jako dítě ztracené v moři pochybujících dospělých. Vzpomněl si na poslední zasedání vědeckého týmu na Výzkumné stanici gravitoniky. Jako dávno to bylo? Jen před sedmnácti dny? Osmnácti? Podnikl vskutku zvláštní výlet, jen

aby sem dorazil a znovu se ztratil. Seděl a znovu se cítil mladý a opuštěný.

A tehdy pronikl šumem nový hlas, pevný a rozhodný. „Tohle všechno je vedlejší,“ pronesl Simon Raphael nesmlouvavě. „Černá díra, červí díra, kompaktní masa – právě před naším odletem z Pluta mi pan Chao připomněl, na čem doopravdy záleží. A to je, že naše domovská planeta byla ukradena a na naši Sluneční soustavu zaútočily mimozemské síly.“ Raphael vstal, opřel se rukama o stůl a rozhlédl se po místnosti. Nastalo ticho.

„Nezáleží na tom, jak se to stalo. Svým způsobem je téměř *uklidňující* ztratit se v technických debatách o tom, jak k tomu došlo – protože bychom natolik zabředli do detailů situace, že bychom se nikdy nedostali ke větším a znepokojivějším otázkám. *Naše Sluneční soustava byla napadena*. Ty gravitační experimenty se nějakým neznámým způsobem zřejmě staly signálem pro zahájení invaze.

Vím stejně dobře jako vy, jak to zní absurdně – útok z hvězd – ale jaké jiné vysvětlení vyhovuje faktům? Máte nějaký nápad, doktore McGillicutty? Někaký jiný výklad, který by neodporoval těm několika málo faktům, které máme?“ Raphael se rozhlédl kolem stolu. „To ticho mi říká, že tu *není* jiné vysvětlení. A nemůžeme jedinou odpověď, kterou máme, odmítnout jenom proto, že je obtížné ji přijmout. Vím, o čem mluvím, když tohle říkám. Odmítnutí přijmout výzvu je selhání starého člověka a já jsem se toho v posledních dnech dopustil.

Zaútočili na nás, to je zřejmé. Někdo se může zeptat: ‚Kdo?‘ Je nám natolik proti mysli přijmout tu neuvěřitelnou zkázu, že nedokážeme jít o krok dál a zeptat se, *kdo* to udělal, nebo proč? Připadá mi, že tyto otázky jsou mnohem důležitější, než *jak* to udělali, nebo zda jejich technologie narušuje tu nebo onu vzácnou teorii. Nevím, jaký mají motiv, ale nedovedu si představit, že by flotila třiceti tisíc kosmických lodí velikosti asteroidu mířila ke všem našim planetám s úmysly konat dobro.

A přesto je důležité, jak to dělají, protože s nimi musíme bojovat, ať jde o kohokoli. Než můžeme udělat *tohle*, musíme se o nich něco dozvědět. Jestliže Země byla odsunuta, kam se dostala? Co mají mimozemšťané zde, ve Sluneční soustavě, v úmyslu? Jak přesně jsou ohroženy ostatní planety? A proč?

Poslední zprávy odhadují asi třicet dva tisíce velkých objektů, které jsme začali nazývat body g, a všechny se pohybují s trvalým zrychlováním ke každé z větších planet – ale ne k Měsíci. Tak si promluvme o tom, proč, pokud můžeme.“

„Ach, snad bych se právě teď měl ujmout slova,“ ozval se plešatý, podsaditý muž vedle Luciana. „Jmenuji se Tyrone Vespasian a zaměřil jsem se na body g.“

Raphael přikývl a posadil se. „Samozřejmě.“

„Dobře. Předpokládám, že hlavní otázky k bodům g jsou: za prvé, co jsou zač, a za druhé, proč neletí k Měsíci? Promluvme si o prvním bodu. Některé z rychlejších bodů g dosáhly Venuše a Merkura. Bohužel nevíme, co se s nimi po příletu stalo. Stanice Quicksilver na Merkuru viděla přecházet pod obzor velké body na radaru a PSOV také sledovala body g při průletu. Na žádné z planet nedošlo k větším seismickým otřesům, což naznačuje, že body g nějak dokázaly měkce přistát.

Nevím, zda to je dobrá nebo špatná zpráva, ale do několika dnů by mělo dojít k přistání na Marsu. Až k tomu dojde, měli bychom odtud získat přesnější informace. Body g, které přilétly na Merkur a na Venuši, jsou mezi těmi, které vylétají z černé díry v Zemském bodu.“ Vespasian vzhledl a zadíval se na McGillicuttyho. „Nebo z tělesa s kompaktní hmotností, pokud to tak chcete nazývat. Kromě toho tu je několik bodů g pohybujících se z prostoru Země ke vnějším planetám, ale ty poletí déle. Body g z Pásu asteroidů a Oortova oblaku se pohybují pomaleji a musí urazit delší cestu.

Některé z bodů g letí k plynným obrům. Co mají v úmyslu, až tam dorazí, to nevíme. Nevíme ani, zda je zajímaví planety, satelity anebo obojí.

Když se podíváte na body g z Pásu asteroidů dálkovou kamerou, vypadají jako normální asteroidy. Na několika z nich se jako na asteroidech dokonce těžilo. Jenže asteroidy by neměly obsahovat bodové zdroje gravitačních vln.

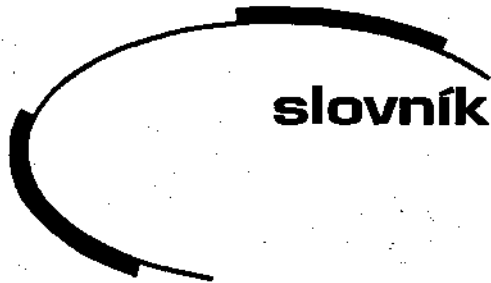
Objekty vyletující z černé díry v Zemském bodu vypadají, pokud jsme schopni to zjistit, úplně jinak. Je obtížné získat jejich dobrý obraz. Jsou o něco menší a vypadají více jako umělé objekty. Jejich povrch odráží více světla a zdá se, že mají mimořádně pravidelný tvar. Body g ze Zemského bodu se pohybují příliš rychle, než aby s nimi naše lodě dokázaly snadno srovnat rychlost, i když čtyři nebo pět jich je už na cestě. Na druhé straně se zdá, že se chovají stejně jako body g považované za asteroidy. Myslím, že všechny jsou v zásadě totéž.“

„A co to je?“ otázal se tiše kancléř Daltry.

Vespasianova tvář zesmutněla a nadlouho se odmlčel, než opět promluvil. „Hodně jsem o tom přemýšlel,“ řekl. „Myslím, že jsou to kosmické lodi. Hodně velké kosmické lodi. Ty, které letí z Vnějšího systému, čekaly vskrytu, zamaskované jako asteroidy a komety. Před čím se skrývaly, to nevím. Jakmile ty věci začínají zrychlovat a dají se do pohybu, je jasné, že nejsou tím, čím se zdají. Maskování je zbytečné. A protože body g přilétající Zemským bodem zrychlují od samého začátku, nemá smysl je maskovat. Začaly zrychlovat už na druhé straně červí díry – s vysokou počáteční rychlostí. Kromě toho mají vyšší zrychlení. Proto *vypadají* odlišně od těch z Vnějšího systému, ale myslím, že jde o totéž. Jsou to obrovské lodi.“

Naposledy zaváhal a pak to vyslovil. „Invazní lodi. Snažil jsem se najít nějaké jiné vysvětlení, ale nic jiného neseď. Jsou to lodi. Jakou posádku mají na palubě, to nevím.

Ale dozvíme se to, až první z nich přistane na Marsu.“

Amalgámová bytost. Skupina několika spojených Přistávajících. Viz *Přistávající*.

Autokrat Ceresu. Absolutní vládce největšího asteroidu. Jediný účinný nástroj práva a spravedlnosti ve Společenství Pásu. Autokratova pověst o výkonu drakonické spravedlnosti odstrašuje většinu obyvatel od možnosti postavit se jeho hněvu.

Barycentrum. Střed gravitace jakéhokoli orbitálního systému. Bod, kolem něhož obíhají dvě tělesa ve vztahu oběžné dráhy. Ve většině systémů, například v systému Slunce-Mars nebo bývalém systému Země-Měsíc, obsahuje větší těleso tak velký podíl hmotnosti systému, že barycentrum je vlastně uvnitř většího tělesa. V případě těles o vyrovnanějších hmotnostech, například Pluto-Chárón, může být barycentrum bod v otevřeném prostoru mezi oběma tělesy.

Biosféra. Sférický prostor okolo hvězdy, v němž může existovat planeta podporující život. I když hrají roli i jiné variabilní faktory, základní omezení je jednoduché: uvnitř biosféry není sluneční záření ani příliš silné, ani příliš slabé, a jsou zde možné teploty jako na Zemi.

Bod g. Jakýkoli relativně malý objekt vyzařující modulovanou gravitační energii. Termín se většinou nepoužívá jen pro Přistávající, ale i na velké objekty s obdobným

chováním, přilétající červí dírou v Zemském bodu. Viz *Přistávající* a *Pojídač světů*.

Brouk-nosič. Jeden z nejnižších chárónských druhů, schopný pouze nejjednodušších úkolů, jako je vzít a odnést. Alternativně jeden z nižších chárónských druhů.

Central City. Hlavní a největší město Lunární republiky. Dříve nazývané Centrální kolonie.

Červí díra. Spojení mezi dvěma body v prostoru, vzniklé vytvořením dvou identických černých děr. Červí díra vlastně spojuje dva body v prostoru bez ohledu na jejich skutečnou vzájemnou vzdálenost.

Dědičná paměť. Chárónský termín pro vzpomínky předchozích generací Chárónanů včetně zkušeností dalších členů současné generace, nahrané a uložené v paměti Chárónanů pro pozdější využití. Každý chárónský druh obdrží upravený omezený soubor z obrovské paměti podle jeho vlastních potřeb.

Dysonova sféra. Obrovská sféra postavená kolem hvězdy, takže poskytuje rozsáhlé povrchové prostory (stomilionkrát povrch Země), může pohlcovat veškerou energii hvězdy. Pojmenována podle vědce z dvacátého století Freemana Dysona.

Graser. Gravitační *laser*. Koncentrovaný paprsek s gravitační energií.

Hnutí Nahého purpuru. Jedno z řady neobvyklých sociálních a politických hnutí. Rovněž známé jako Účel marnosti. Struktura jeho víry je záměrně zatemňována a naplňována konflikty. Hnutí vlastní habitat NaPurHab a Purpurovou Trestní Tycho na Měsíci.

Horizont událostí. Minimální vzdálenost od černé díry, ze které mohou čas nebo světlo uniknout – nebo jinak řečeno, minimální vzdálenost, do které jsou události možné. Čím je gravitační pole silnější, tím pomaleji se pohybuje čas a tím je světlo více posunuto k červené. Je-li pole dostatečně silné, čas i světlo zpomalí, až se zastaví. Rovněž definován jako bod, kde je místní úniková rychlost rovna rychlosti světla.

Chárónův Prstenec. Obrovský nástroj gravitačního výzkumu vytvořený lidmi, obíhající kolem Cháróna, měsíce Pluta. V podstatě jde o mohutný urychlovač částic.

Chárónané. Pojmenování podle Chárónova Prstence, hypotetičtí mimozemšťané ovládající obrovské stroje objevené po zmizení Země.

Kód života. DNA nebo jakýkoli její mimozemský ekvivalent. Tedy jakýkoli způsob předávání a uložení instrukce pro vznik forem života.

Kolonie. V zásadě veškeré osídlené území mimo systém Země-Měsíc. Vztahuje se i na nyní vymírající politické aliance těchto světů proti poměrně arogantní politice Země z předchozího století.

Koner. Občan Lunární republiky. Odvozeno ze slov *kolonista* a *con arte* z doby, kdy Konerové byli odmítáni z obou důvodů. Dříve pejorativní označení, nyní všeobecně přijímané.

Králičí díra. Svislá šachta vedoucí z měsíčního severního pólu k Lunárnímu kolu mnoho kilometrů pod povrchem.

Lod' se zárodky. Robotická loď vezoucí oplodněné vaječné zárodky nebo jejich ekvivalent k nové planetě okolo

nové hvězdy. Loď přistane, vypěstuje zárodky k dospělosti a tak kolonizuje novou hvězdnou soustavu, aniž by musela přepravovat složitý systém pro udržování životních podmínek.

Lunární kolo. Obrovská chárónská stavba. Rozlehlý toroid hluboko uvnitř Měsíce. Krouží kolem lunárního jádra a je přesně srovnán s hranicí mezi přivrácenou a odvrácenou stranou. Pro Chárónany známý jako *Volající Prstenec*.

Měsíční bod. Bod ve vesmíru v postavení vůči Zemi v prostoru, kde dříve býval Měsíc. Prstenec v Měsíčním bodu, obrovský generátor gravitace udržující nyní tento prostor s Měsíčním bodem červí díry Země-Sluneční soustava uprostřed. Viz *Zemský bod* a *Strážce*.

NaPurHab, Habitat Nahého purpuru. Veliký a poměrně nevzhledný habitat ve vlastnictví Hnutí Nahého purpuru, které jej obývá. Na začátku románu je na osmičkové oběžné dráze mezi Zemí a Měsícem. Obyvatelstvo: 10.000.

Pastýř. Chárónský termín pro *RENO*.

Pojídač světů. Chárónský termín pro obrovské druhy známé lidem jako *Přistávající*.

Poloměr události. Vzdálenost mezi dvěma body, obvykle měřená ve světelných minutách nebo světelných hodinách. Poloměr události se takto nazývá proto, že žádná událost se nemůže projevit na danou vzdálenost, dokud světlo (nebo rádiové vlny či jiná elektromagnetická energie) neurazí tuto vzdálenost. Nazývá se „poloměr“, protože světlo se šíří sféricky. Nesouvisí s *Horizontem událostí*.

Port Viking. Hlavní a největší město Marsu.

Pozorovatel. Chárónský termín pro stadium polovičního spánku druhu *Volající Prstenec*. Viz *Lunární kolo*.

Přistávající. Obrovské bytosti, po dlouhou dobu skryté ve stavu spánku uvnitř asteroidů, které letí vesmírem díky zesílené gravitační energii vysílané Lunárním kolem. Když se dostanou na oběžnou dráhu nebo na povrch cílové planety, propojí se do obrovských amalgámových bytostí neuvěřitelné síly. Viz *Pojídač světů* a *Bod g*.

PSOV, První venušská stanice pro operační výzkum. Zařízení na oběžné dráze naplánované jako středisko pro terraformaci Venuše. V brzké době se předpokládá jeho zakonzervování s ohledem na finanční dopad V-Krachu.

RENO. Rádiové emitory na nízké orbitě. Jakýkoli počet totožných objektů na různých oběžných drahách okolo všech planet v Multisystému. Jejich silné rádiové signály, vysílané v rozsáhlém frekvenčním spektru, slouží jako účinné mechanismy rádiového rušení.

Sféra. Viz *Dysonova Sféra*.

Shluk Von Neumannových kyborgů. Částečně žijící Von Neumannův systém. Takový shluk by mohl například obsahovat životní formy geneticky naprogramované stavět *lodě se zárodky*. Druhy vypěstované lodí by se množily, aby poté vybudovaly další lodě a na jejich palubu uložily oplodněné vaječné zárodky.

Skorpion, skorp. Poměrně sofistikovaný chárónský druh, schopný poradit si (i když ne nezbytně nejlépe) v nečekaných situacích. Termín se používá nejen pro Chárónany ve tvaru škorpióna, ale na všechny tvory s obdobnou schopností.

Sluneční hvězda. Hvězda v Multisystému, kolem níž obíhá Země.

Spinové bouře. Umělé bouře, vytvořené Pojídači světů na plynných obrech, podobné hurikánům nebo tornádům. Využívají se k odčerpávání atmosféry z větších planet.

Společenství Pásu. Volné politické sdružení větších a rozumnějších vlád na pozoruhodně neorganizovaném Pásu asteroidů.

Strážce, Strážní Prstenec. Chárónský termín pro Prstenec v Měsíčním bodu a pro obdobné objekty, obíhající kolem většiny planet v Multisystému.

SubBublina. *Podpovrchová bublina.* Standardní typ stavby na Měsíci sestávající z rozsáhlých exkavací pod měsíčním povrchem. SubBublina je obvykle vytvořena roztavením skály pod povrchem a následným vytvořením tlaku zevnitř. Většina Central City je složena z propojených SubBublin.

Svatý Antonín. Automatická retranslační sonda vypuštěná skrz červí díru mezi Zemským a Měsíčním bodem. Pojmenovaná podle svatého, který byl patronem všeho ztraceného.

Teleoperátor, T.O. Zařízení s dálkovým ovládáním, obvykle vypadá jako obrovský humanoidní robot, ale bez schopnosti robotů jednat nezávisle. T.O. je ovládán lidským operátorem pracujícím v ovládacím postroji na vzdáleném místě. Ovládací postroj obklopuje operátora ze všech stran a poskytuje mu senzorické reakce – zrakové, sluchové a hmatové vjemy T.O. Serva v ovládacím zařízení řídí T.O., takže když operátor pohne prstem, pohne prstem i T.O. Jako u většiny přístrojů virtuální reality mohou připadat pocity vnímané T.O. operátorovi jako mimořádně skutečné. Jsou známa stigmata virtuální reality, jako řezné rány a odřeniny vzniklé u operátora jako důsledek poškození T.O. Viz *Virtuální realita*.

Terra Nova. Obrovská multigenerační hvězdná loď zakonzervovaná na oběžné dráze kolem Země, oběť V-Krachu.

UNLAC. Lunární správní rada OSN. Bývalá koloniální vláda na Měsíci, svržená před sto lety.

V-Krach, Krach vědomostí. Zatímco nepochybně došlo k masivnímu propadu pozemské ekonomiky, nikdo si není jist, zda byl způsoben nadbytkem informací, jak tvrdí teorie V-Krachu. Podle této teorie dosáhla pozemská ekonomika bodu, kdy nebylo možné učinit to nejjednodušší rozhodnutí bez rozsáhlého vyhledávání v nejrůznějších databázích. Mnoho prací se stalo tak složitými, že příprava na jejich výkon mohla zabrat celý život.

VCD, Virtuální černá díra. V současné době pouze teoretická možnost. Má být vytvořena bez jakékoli hmotnosti umělým zdrojem gravitace koncentrovaným tak úzce, že vznikne mikroskopická černá díra. Pokud VČD s dostatečně vysokým stupněm gravitace přežije v přítomnosti dostatečného množství hmoty dost dlouho, měla by tuto hmotu absorbovat a tak se udržovat z vlastních zdrojů.

Virtuální realita. Všeobecný termín používaný pro jakoukoli technologii, která učiní odlišné prostředí (reálné nebo fiktivní) pro pozorovatele-účastníka naprosto reálným. Ve většině systémů VR je alespoň vidění a slyšení posíleno tak kvalitně, že vypadá jako skutečné. Často jsou podporovány i hmatové pocity. Účastník je většinou schopen simulovaným prostředím nějak manipulovat, pomocí dálkového ovládání nebo senzorické rukavice. Viz *Teleoperátor*.

Volající, Volající Prstenec. Chárónský termín pro objekt (nebo snad formu života) představovaný Lunárním kolem. Tato forma je mimořádně podobná *Strážnímu Prstenci*, jako je Prstenec v *Měsíčním bodu*.

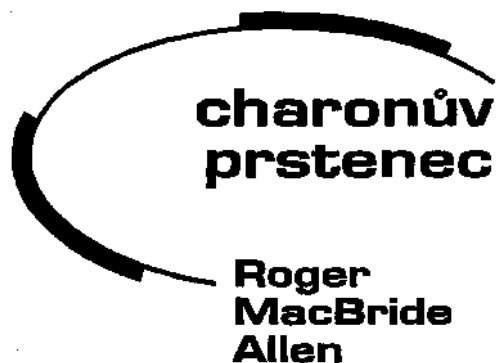
Von Neumannův okruh. Technika mezihvězdného cestování, při které Von Neumannova loď letí k novému hvězdnému systému a několik set krát se duplikuje, přičemž pošle každou svou kopii k dalším hvězdným systémům.

Von Neumannův stroj. Jakýkoli stroj, který se dokáže přesně dupli – kovat. Švýcarský vojenský nůž obsahující přídatné zařízení pro výrobu švýcarského vojenského nože by byl Von Neumannův stroj.

Zemský bod. Bod ve vesmíru v postavení vůči Měsíci a zbytku Sluneční soustavy, kde dříve bývala Země. Černá díra v Zemském bodu, známá rovněž jako singularita nebo červí díra Zemského bodu, zabírá nyní toto místo. Viz *Měsíční bod*.

Poděkování.....	5
Jednající postavy	7
Část první	9
01 Konec	10
02 Placení účtů	31
03 Z loutky hráčem.....	41
04 Prst na tlačítku.....	51
05 Výsledky	67
Část druhá	83
06 Barva času	84
07 Rázové vlny.....	102
08 Slzy pro Zemi.....	121
09 Pád Luciferův.....	132
Část třetí	143
10 Logika Nahého purpuru	144
11 Vyvolání démonů	158
12 Po pádu.....	182
13 Červí díra.....	195
Slovník	214

ztracená Země

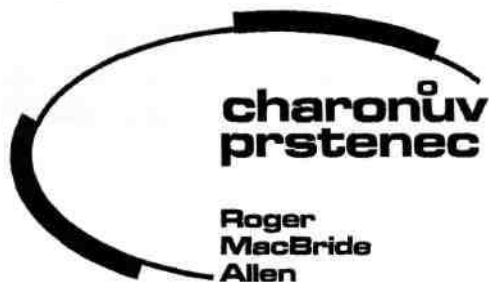
Vydavatelství AF167
Tišnovská 1174
664 34 Kuřim

Z anglického originálu THE RING OF CHARON
vydaného nakladatelství Tor Book (1990)
přeložil JUDr. Jan Pavlík

Obálka a grafická úprava Karel Soukup
Úprava textu a redakce Petr Sládek
Tamara Spoustová a Milan Hrbata
Vydalo Vydavatelství AF167
v Brně roku 2000
jako svou 38. publikaci
Vydání první
Sazba RETYPO Měnin
Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

ISBN 80-85384-37-X

223

invaze

**Podaří se zastavit Charonskou invazi
Vrátí se Země zpět na původní místo ve vesmíru**

Druhý díl je ve znamení zkoumání jednotlivých Charonských strojů, dešifrování jejich komunikace, a ve snaze o jejich ovládnutí a zastavení ničivých aktivit. Jednotlivé stroje, řízené Prstencem ukrytým v Měsíci, se pokouší o úplnou destrukci naší Sluneční soustavy a z jejich posledních zbytků o vytvoření zárodku nové Sféry. Černou dírou, kterou stále proudí nové a nové charonské stroje se podaří navázat dočasné radiové spojení se ztracenou Zemí. Boj pokračuje...

**pokračování velice úspěšné hard sci-fi vyjde na
jaře roku 2000**

AF167 PUBLISHING
www.af167.cz